

Με τὸ φημισμέ-
νο φιλμ Χάουφ
ἐξασφαλίζεται ἡ
ἀπόλυτος ἐπιτυ-
χία τῶν φωτογρα-
φιῶν σας με ὁποι-
ανδήποτε κατά-
στασιν τοῦ καιροῦ.

Διὰ τὰς ὑπερτα-
χείας φωτογραφί-
ας ζητήσατε τὸ
Οὐλτρα - Φιλμ
Χάουφ, με τὸ ὁ-
ποῖον πέρνετε ἀ-
σφαλῶς τὰς τα-
χυτέρας σκηνὰς
ἀθλητισμοῦ, παι-
διῶν κλπ.

Εἰς τὰ καταστήματα φωτο - ὀπτικῶν εἰδῶν

ἀντιπροσώπεια: Π. ΜΑΝΩΛΙΔΗΣ

Ὁδὸς Ἀγγέλου Βλάχου 4. — ΑΘΗΝΑΙ

Θὰ μείνετε ἐκπληκτοὶ καὶ
κατενθουσιασμένη με τὴν

ΡΟΔΑΛΙΝΗ
ΧΙΟΝΑ

Οὐδέποτε ἔχετε δοκιμάσῃ
ἄλλο τι τὸ ὅποιον νὰ λευ-
καίνει καὶ νὰ καθιστᾷ τὸ δερ-
μα σας τόσο ἀπαλὸν καὶ
δρoσερέν.

Εἰς κάθε δοχεῖον ὑπάρχει ἡ
ἐπιστημονικὴ του συμβουλή.

Προφυλαχθεὶτε ἀπὸ τὴν γρίπ-
πην μόνον με τὰς παστίλι-
ας
"MEZ."

Αἱ ΠΑΣΤΙΛΙΑΙ "MEZ"
ἀνακουφίζουν ἀμέσως τὸν βήχα.
Ἀπολυμαίνουν τελείως τὸ στόμα.
Διευκολύνουν τὴν ἀναπνοήν. Προ-
λαμβάνουν τὰς παθήσεις τοῦ λάρ-
υγγος καὶ προφυλάσσουν ἀπὸ
τὴν γρίππην. Δοσιμασία. Ζητεῖ-
τε μόνον "MEZ". Παλῶνται εἰς
κατὰ παντοῦ. Κεντρικὴ ἀποθήκη
ὁδὸς Ἐλευσίτης 10, Πάρος, Ἀθ-
ηνῶν.

ΑἱΜΟΡΡΟΪΔΕΣ
ΚΙΡΣΟΙ

ἡγυγημένη, ἀνώδυνος καὶ ταχεῖα
θεραπεία διὰ 4 ἢ 6 ἐνέσεων. Κα-
τάπαυσις τῆς αἱμορραγίας καὶ τῶν
πένων. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, εἰ-
δικός. 3 ΦΙΛΕΛΛΗΝΩΝ, 10 — 1
5 — 7.

Πούδρα
MATINÉE
ὑπερ ἔχει
ὅλων εἰς
ποιότητα.

Προφυλάσ-
σει τὸ δερ-

μα ἀπὸ καιρικὰς μεταβολὰς.

Πωλεῖται παντοῦ.

Γεν. ἀποθήκη: Α. Κωνσταντι-
νίδης, Ρόμβης 26.

Μιλτ. Γκολέμη, Ναύπλιον.

ΚΑΘΑΡΤΙΚΑ ΜΕ
ΣΤΙΧΚΟΥΦΕΤΑ
ΦΕΝΑΜΙΝΤ

Καὶ οἱ πλέον δυσ-
κοῖλοι με ἔνα
δύο καὶ βράδυ
νεργοῦνται. Μα-
σατε ἐπὶ δέκα
πτά κάθε κομμάτι.
Εἶνε εὐχάριστα
καθαρτικόν.
Πωλεῖται εἰς
τὰ φαρμακεία.

Ἡ ἐξαίρετος λάμα «ΚΡΙΚΕΤ»
ἐνδύει εὐχάριστα. Πωλεῖται
παντοῦ
Γενικός ἀντιπρόσωπος:
ΙΩΑΝΝΗΣ Σ. ΦΛΩΡΟΣ
Κολοκοτρώνη 62—Ἀθήναι
ΛΑΜΕΣ
"ΚΡΙΚΕΤ."
Τιμᾶται δεχ. 250

Η ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑ ΚΑΙ ΥΠΕΡΤΡΙΧΟΤΗΤΑ

προσθέτουν χρόνια καὶ οὐκ ὀλίγα
φαινέσθαι πολλὰ τὰ ἡλικιωμένα
πραγματικῶς εἶσθε. Διὰ τοῦ ἀπο-
ἀβλαβοῦς, βραδευθέντος γα-
SPESIALITE GAZASANK
(κρέμα ἀρωματικὴ ἐντὸς μεγάλου
ληναρίου) ἀδυνατίζετε τὸ πᾶν
ἀπαλλάττεσθε τοῦ περιττοῦ λίπους
ἀπὸ τῶν μερῶν τοῦ σώματος καὶ
προσώπου σας, ἀνευ διαίτης, γυμ-
ναστικῆς ἢ ἐσωτερικῆς χρήσεως φαρ-
μάκων. Ἡ ἐξωτερικὴ τοιαύτη ἐπιμέ-
λεια καὶ ἐξελίσσεται πρὸς οὐσίαν, δι-
ωσ. Τὸ GAZASANK καλλωπίζει τὸ
πρὸς τὸν ἄνδρα καὶ τὸν ἑαυτὸν
παγκοσμίου φήμης Βιεννέζικον κα-
τασκευαστικὸν RAPIDENTH ἀπαλλάττει
γυμνῶν διὰ τὸ πᾶν τὸ δερματικὸν
περιττὸν τριχομα τοῦ προσώπου καὶ
ποικιλιστικὴ πώλησις παρὰ τὸ Γεν.
προσώπων "Ερμαν Μάξ, Νικολάου
Πάροδος Θεοδωροῦ Δελφινῶν 14
ναὶ, Αἱ παραγγελίαι τῶν ἐσωτερικῶν
λειτουργῶν τάχιστα. Ἀποκλειστικὴ
πρόσωποι Ναυπλίου καὶ Ἀργεῖοι ἀπο-
Μιλτ. Γκολέμη, Ναύπλιον.

ΤΙΚ-ΤΑΚ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΤΗΣΙΑΙ:
Ἑσπερινοῦ Δραχμῶν 150
Ἑσπερινοῦ Λίρας Ἀγγλ. 1
Ἀμερικῆς Δολλάρια 5
Ἑσπερινοῦ καὶ τριμήνου κατ'
ἀνάλογον.

ΚΥΡΙΑΚΗ
8 Μαρτίου 1931

ΤΙΚ-ΤΑΚ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Διευθυντής: Ἰδιοκτήτης:
ΑΠ. Ι. ΚΟΥΡΤΙΔΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ
Ὁδὸς Σταδίου 28
(Μεγαρον Ἐφορείου)
ἀριθ. γρ. 35 36 45
ἀριθ. τηλ. 50-38
Ἀθῆναι

ΕΚΛΕΚΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΠΙΛΟΤΟΣ ΤΟΥ ΔΑΡ-ΜΠΟΓΑΖ

† Τοῦ ἀεινήτου καθηγητοῦ Κ. ΡΑΔΟΥ

Ὁ πρότινος ἀποθανὼν καθηγητὴς τῆς
Ἱστορίας καὶ Γεωγραφίας ἐν τῷ Ἑθν.
Πανεπιστημίῳ Κωνσταντίνου Ν. Ράδος,
ἀπῆλθεν εἰς ἐκ τῶν γλαφυροτέρων Ἑλ-
λῶν διηγηματογράφων. Τὸ «Τικ-Τακ»
θὰ δημοσιεύσῃ σειρὰν τῶν ἐκλεκτοτέρων
διηγημάτων του, ἀντὶ Φιλολογικοῦ Μνη-
μοσίου, διὰ νὰ τὸν γνωρίσῃ καὶ τὸ πολὺ
Κοινόν, εἰς τὸ ὅποιον ὁ ἐκλιπὼν συγ-
γραφεὺς εἶνε ἀγνωστός.

Κατεβαίνομε ἀπὸ τὴν Πόλιν. Ἦτανε μιὰ
νύκτα μοναδική· τὸ μετέωρον εἶχε πέσει ἀπὸ
τοῦ οὐρανοῦ, ἡ θάλασσα ἦτανε λάδι· τὰ ἀστρά-
ἐλαμπαν σὺν μνημόνῳ τὸν οὐρανόν. Ἐπι-
γαίνομε με δέκα μίλια· ὅτι ἐχρεώζετο. Ἡ
Ἀργὴν ἐπαρόχθαινε σὰς χρόνια μετὰ τὸν κα-
πετάνιο της, τὸν καπετάν Χαρολάμην μετὰ τὸ
ἱστορικόν τὸ ἀρεμάνιο, τὸ ψαρό, μισὸ ἀλάτι
καὶ μισὸ πατέρι.

Εἰσπτε σὲ τὸ κάτω πόδι τοῦ κομαντάντε· ὁ
δεύτερος καθενόσθε ἀπάνω. Ἦτανε ἡ ὁρα
ποὶ ὁ καπτάν Χαρολάμης τραβοῦσε τὸν ναυ-
γυλὲ του. Ἦθε μισὸς αὐτὸς καὶ πῶς ὁ κα-
μαρῶτος μετὰ τὸν ναυγυλὲ καὶ ἐπαλῶθηρε σὴν
σημειωμένη θέα του.—Φέρε καὶ τὴ φριτιά!
Ὅλα διὰ σὰς τὰ λένε! Μαζεψτήκαμε τριγύρω
τοῦ ποὶ σὲ τὸν πᾶγκο, ποὶ σὲ σκαμνί, τυ-
λιμμένοι καλὰ εἰς τὴν καπὸν μας· μιὰ ψυχρότητα
σὲ τριποῖσε ὡς τὸ κόκκινο. Ἐπὶ ἑνα τέταρτον
μιλὰν δὲν ἄκουγες παρὰ τὸ γουργουριετὸ τοῦ
ναυγυλὲ. Χωρὶς αὐτὸ τὸ προῖόν ὁ καπτάν
Χαρολάμης δὲν ἄρχιζε ποτὲ τὸ διηγηματὶ του.
Ὅταν εἴχαμε μπουκνῶτες μᾶς ἔλεγε κάθε βρά-
δυ σκεδὸν ἀπὸ ἑνὸς. Ἦτανε πάντοτε μιὰ ἱστο-
ρία τῆς Ἑπαναστάσεως. Ὅχι διὰ τὸ εἶχε δεῖ
διὰ τὸ εἶχε γεννηθῇ τὸ τρανταῖον. Ἀλλὰ τὰ
εἶχε ἀκούσει ἀπὸ τὸν πατέρα του, τὸν καπτάν
Κίρκου Σπῆ. Ὁ Κίρκος Σπῆς ἦ Γκαλῶδης, μὴ
ἑνα μᾶτι ποῦδῃσε περισσότερο ἀπὸ δυὸ, ὁ-
νομαστός, ἐπὶ τῇ ἐπαισίῳ τῶν καροῦβιν
τοῦ Ἀλῆ-Πασά, ποὺ εἶχε στήν Σκόλα τῶν
Σαλῶν ὁ Τεπελενλῆς. Κοντὸς, τοσοδούλης,
αὐτὸς καὶ τὸ μαζοῦ γαταγάνι ποὺ εἶχε σὲ
σέλιγι του, σχηματίζανε ἑνα σταυρό. Ἦτανε
ὁ φόβος καὶ ὁ τρόμος σὴν Σκόλα τῶν Σαλῶ-
ν καὶ σὴν Ἐπαύτο. Στὸν πόλεμον κυβερ-
νοῦσε ἑνα μίστικον· ἔκανε δέκα μάχας, ἔχα-
σε τὸ ζεῖον του ἀπὸ σιμιδρῶν, ἔπῃρε τὸ ἀριστέ-
ιον τοῦ Ἀγῶνος καὶ σὺντάξῃ ἐξήντα δραχμαὶ καὶ
τροχίτηκα σὲ Γαλαξίδι. Ἦτανε ἡ ζωντανή
ἱστορία τῆς Ἑπαναστάσεως.

Ἀπ' αὐτὸν λοιπὸν πᾶ εἶχε μάθει ὁ γνός
τοῦ καπτάν Χαρολάμης, χιλιάδες λεπτομέ-
ρειες καὶ χιλιάδες ἀνέκδοτα μόνῃ κληρονόμῳ
ἀπὸ τὸν πατέρα του, τὰ ἔλεγε καὶ τὰ ἐξανά-
λεγε, τὰ ἐκλοβοῦργαζε ἀνάσῃς σὲ κεφάλι
του. Εἶχαν γίνῃ τόσο πολλὰ διὰ τὸν, ὥστε
ἐνόμιζε καὶ ὁ ἴδιος διὰ τὰ εἶδε, διὰ ἦτο πα-
ρὸν καὶ αὐτὴ τὴν ἐντύπωσιν τοῦ ἔκανε.

Εἴμεθα τώρα κατὰ τὴν σὴν ἀπέραντον κόλ-
πον τῆς Σκόλας—Νόβος, πάντα πλῆρη, σὴν
Κωνσταντίνῳ. Ἀριστερὰ ὁ Κάβο—Κόρακας, δε-
ξιὰ ἡ Ἰκάρια καὶ ἡ Σάμος καὶ ἀνέμεσα νη-
σοῦ καὶ στεριάς ἀρχίζει νὰ ξεχωρίζῃ ἡ μπού-
κα τοῦ Δαρ-Μπογάζ. Τὸ φανάρι ποὺ εἶναι ἀπ'
ὅσον εἰς τὸ Πόρτο—Βαθὶ, φέγγει πᾶ καλὰ.
Τὸ φανάρι τοῦ Κότσικα! λέει ὁ καπτάν

Χαρολάμης καὶ ἐτρόβηξε δυνατὰ καὶ γλῆ-
γορα-γλήγορα καὶ πολλὰς φορὰς τὸν ναυ-
γυλὲ του. Ἡ διήγησις ἐπληρώθη. Ἐπὶ σὰς τὸ
φανάρι τοῦ Κότσικα, εἶπε, εἶναι ἑνα φανάρι,
ὅπως τὸ φανάρι τῆς Παραπόλεως καὶ ὁ Κό-
τσικος εἶναι Κάβος ὅπως ὁ Κάβο—Σαρόφας
καὶ ὁ Κάβο—Πάπα. Γιὰ μένα ὅμως εἶναι διὰ
φορετικὰ, εἶναι διόκληρη ἱστορία. Δὲ θὰ μπο-
ρέσω ποτὲ νὰ ξεχάσω τὸν καπτάν Νικόλα· τὸν
Φραγγιὸ ἀπὸ τὸ Κουσάνισσι καὶ τὴν φρεγάδα
τοῦ Πατριάρχου ποὺ βοήθησε μπροστὰ σὲ τὸν
Κότσικα. Χωρὶς τὸν Φραγγιὸ, μιὰ βραδυὰ τοῦ
24, Σάμος καὶ Ἑλλάς ὅλος σέφταν στὰ

Ἐπηγίνωμε με δέκα μίλια

χέρι τοῦ Καποῦδαν Πασά. Ὁ Καπτάν Νικό-
λας! Ἦτανε Κουσταντινῶν. Μικρὸ, ἡ φρι-
τιά του ἔκανε νὰ γλῆ μεροκαματῶν μετὰ
βαθεῖα στήν Ἀνατολή. Ἰσα μετὰ τὸ Ἀφιον—Καρά-
Χισί, φαντάσου. Γύρισε μετὰ κατὰ παρα-
κάλα, κατὰ τὸν ποταμὸν καὶ χτισε τὴν
καλὴν του σὲ τὸ γυλὸ ζωντὰ σὲ τὸν ποταμὸν,
σὴν Ἀσλάν—Μπουνοῦ, ὅχι μαζερὸν ἀπὸ τὸ
Κουσάνισσι. Ψωρὸς καὶ αὐτὸς στήν Ἀνατολή.
Μετὰ τὴν ψαρκιὴν ὁμοῦ δὲν ἔκανε μεγάλα πράγ-
ματα, ἀλλὰ τὸ χρησιμοῦσε γὰρ μᾶλλον ὅλα τὰ
νερά. ὅλας τῆς ἔξρας, ὅλας τῆς καποῦδας,
τὰ γέμματα ἀπὸ τὸν Τσορὸν γύρω, γύρω, ὅς
καὶ σὲ τὸ Μπουδρόφιμ σιγὰ σιγὰ, δὲν περ-
νοῦσε ἔξω καράβι, χωρὶς νὰ πάρῃ πλῆθος τὸν
καπτάν Νικόλα· γὰρ ἦταν γλυκοῦλῃς, δὲν
ἦσαν ἀγροῖα σὺν τῶν ἄλλων. Ἐπὶ λοιπὸν ὁ
Φραγγιὸς ἔκανε τὴν δουλειὰ του, ἔγινε σπῆ
καὶ στήν καλὴν του τῆς ἔθαβε ὁ ἄμιος· τὸ
καρῶντο ἔβαλε τὸν ὑποταχτὸν τὸν Γω-
γῆ. Κι' ὅλο πῆγαμε μπροστὰ. Ὁ ναύαρχος ὁ
Φραντζέζος δὲν ἔβγαλε ἀπὸ τὴν Σάμον χω-
ρὶς νὰ ἐπὶ τὴν τὸν καπτάν Νικόλα. Καὶ δουλεῖ,
δουλεῖ ὁ Νικόλας, γὰρ εἶχε δυὸ ἀνδράς καὶ
διὸ κορφίνα ν' ἀναστήσῃ καὶ τὸν γεμῶνα πῆ
χαλῶσαν οἱ καποῖ! βγαίνουν ἡ γαλιότταις καὶ ἡ
ταπῶνες μετὰ τοὺς κορσάρους καὶ λιγόντερον
ἡ δουλειὰς, σὲ σπῆ τὸν διὰ δουλεύανε, μι-
κοῦ μεγάλου, πλέκανε δίχτυα, ποῦρκους, κα-
λάθια καὶ ποῦλῶσαν σὲ Κουσάνισσι, στὰ

Σάμα καὶ σὴν Σάμο ἀκόμη μέσα σὲ τὴν
γῆν. Ὅλα λοιπὸν πῆγαμε καλὰ. Καὶ ὅπως
ἡ κυρὰ Ρήνη μετὰ τὸ καλεμερὶ καὶ μετὰ τὸ γα-
ροῦφαλο σὲ αὐτὰ, πάντα ἀνασκωπώμενη, δὲ
κατόπιν ποτὲ ἦσιν σάματι ἔχε τὸ καρῶ.
Ὅταν ὁ καπτάν Νικόλας ἐγύριζε ἀπὸ τὴν
γῆν, ἀπὸ τὸ Βαθὶ, ἀπὸ τὸ Καρλόβας, καὶ
τόρα κάμποσο καιρὸ ὅλο σὴν Σάμο βραδύ-
ταν, ἦτανε σὺν διαφορετικῶν, ξεναμῶν.
Ἡ κυρὰ Ρήνη τὸν κύταζε προσεχτικῶς μετὰ
τὸν μεγάλου τῆς μαῦρα μάτια καὶ ἄρχιζε νὰ
γίνετα μελαγχολικὴ. Δὲν τῆς ἄρεσε. Ὁ φρό-
νιμος καπτάν Νικόλας ἄρχιζε νὰ περπατᾷ
σεύδοντας καὶ λιγνόντας. Κρέμασε ἑνα ἀσημι-
καπνισμένον χατζάρι. Ἡ κυρὰ Ρήνη ἔκανε τὸν
σταυρὸ της. Σιγὰ, σιγὰ ἐξολεπώθηκε περισ-
σότερο. Ἀρχισε νὰ βάζῃ λόγο στὰ παιδιὰ
του καὶ σὴν ἱστορικὸν τοῦ τὸν Γωργῆ, ποὺ
τὸν κύταζε μετὰ σὲ τὸ στόμα. «Ραγιάς, ἔλεγε, τί
θὰ πῇ ραγιάς; Ραγιάς δὲν θὰ πῇ τίποτε. Μὴ
σ' ἀκούσω, μωρὲ Γωργῆ, καὶ πῆς πᾶ ρα-
γιάς, γὰρ θὰ σοῦ φέρω μετὰ τὴν καπτοῦκα
σὲ κεφάλι. Ἐλλῆρας νὰ λέε! Καταλαβαίνει
ἔστω Ἑλλῆρας! Εἴμαστε Ἑλλῆνες». Ἐπει-
τα τραβοῦσε ἀπὸ τὸν κόρφο τὸν κατὰ ταπα-
μένα χατζάρι καὶ μετὰ μεγάλῃ δυσκολίαν, ἀλλὰ
καὶ ἐπιμονῇ ἐπαλάμβανε.

»Κεραυνόλαμπρον σπαθί μου τρομερὸν κροτεῖ
(σπαθί).
Θέλλαν τὸ καροῦφίλι πνεῖ φρίκην καὶ φν-
(φρίκ).

Κι' εἰπετα ποὺ μάθαινε καὶ στὰ παιδιὰ. Τὴν
κυρὰ Ρήνη τὴν ἔπασσε τροῦφρα. «Τί εἶναι αὐ-
τί, χρυσιανέ μου! Τρελλὰ τρελὰ στὰ γερὰν-
ταματα! Θέλει νὰ θοῦν τὰ ζεμπέκια νὰ μᾶς
σάβουν». Ὁ καπτάν Νικόλας ἐθύμωσε. «Τὸ
μυστὶ σου καὶ μιὰ λέξη καὶ τοῦ μωροῦ καὶ ὁ
κόπος. Αἰῶνι! Ἀκούσθαι τὸ συμβῆναι σπα-
θί. Καὶ τὸ πᾶν ποὺ σοῦ λέεω εἶναι ἀλη-
θῆματα. τὰ τοιαῦτα τοῦ αἰῶνος Κλεάνθη,
τοῦ ποιητῆ τῆς Σάμος!»

Σὲ λίγες μέρες ἦθε σὴν Σάμο ὁ Λαυρεν-
τιὸς ὁ Λαυρεντιὸς, ὁ Λαυρεντιὸς ὅπως τὴν ση-
ματὴ τῆς ἐλευθερίας, ἔφαζαν σιγά, ὅχι
σὴν τὸ μένος καὶ ἔπειτα ἐδῶνταν σὴν στε-
ριά, ἀνέβαιναν σὲ τὸ βουνὸ τῆς Μικλῆς, στήν
ὡς τὴ Σάμα σφάλλοντας τοῦρκους καὶ κἀνον-
τες πλάσκα. Δὲν ἔβρινε τέντες, ἀλλὰ
βῆλιν, ἀρνί, ποὺ νὰ μὴ πάρῃ σὴν Σάμα καὶ φω-
τιά σὴν φωτιά! Οἱ τοῦρκοι ποῦνταν πέρα
καὶ φέγγανε σὺν τὰ νύκτα κατὰ τὸ Ἀγῶ-
να. Τότε πλέον ὁ καπτάν Νικόλας πῆγε
νὰ ἀπὸ τὴν Πόλιν. Πῆγαμε ὡς ἐπὶ ἐπὶ τὸν κα-
ρῶ. «Ταῦτά! ταῦτά! ταῦτά! Πᾶνε σὴν κόκκιν-
η καλὴν! Ἦθε νὰ τρέξῃ κατὰ. Γιὰ νὰ ἐ-
φυλῇ καὶ νὰ ξετροσπασθῇ σὴν κυρὰ Κλεάνθη
καὶ τοὺς Σαμαῖτας ὁ Φραγγιὸς καὶ σὴν γυ-
λῶ, ὑπάρχει σὲ κατὰ τοῦ σπῆς, Ἀλεποῦ καὶ
πῆγαμε καὶ ἀναβῆκε τὴν νύκτα ἑνα κανόνι
τοῦρκο ἀπὸ τὴν γῆν καὶ τῆς Καναπῆτας. Οἱ
καπῆτες ροχαλῶσαν στὰ καλὴν τους, καὶ
τὸ πᾶν σὴν τῆς Σάμος ποὺ ἐγύριζε τὸ
καρῶ τοῦ Λαυρεντιοῦ. Ἀργότερα διὰν ἦ-
σαν τὰ Ὑδραῖκα, Στεττοῦκα καὶ Φαροῖνα
καρῶ εἶχε κατὰ τὸν ἑαυτὸν ἐξολεπώσαν.
Πᾶνε τὸ βούδι του τὸ «Μελιό», ποὺ τότε
μᾶς, καὶ μετὰ τὰ παιδιὰ καὶ μετὰ τὸ Γω-
γῆ, σπορῶν, κλωτσιὰς, τοῦρκα οὐρὰ, τὸ ὅ-
λον μετὰ τὸ κατὰ. Τὸ σπῆνε σὲ τὸν ναύαρχο
Σαχτοῦ μετὰ τὸ ἐξῆς γράμμα.
Ἐσχώτατε ναύαρχε Καπτάν Γωργῆκα,

δυο σωτήρες της Μαρίας Τουσε δεν δρίσκονται πουθενά.

Οι Μπαρταλιάν, πατέρας και υιός, περιπλανώνται μελαγχολικοί και απένταροι, στην όχθη του Σκουάνα. Τό στομάχι τους συντάσσει έντονη διαμαρτυρία, περνούν έξω από ταβέρνες και παίρνουν μυρωδιά τα όμορφα και δρεκτικά φαγητά—«φάτε μάτια ψάρια και κοιλιά περιδρομο»—μὰ δεν υπάρχει τρόπος να ικανοποιήσουν την πείνα τους.

Σ' αυτήν την κατάσταση, τους σώζει το ακούλι τους. 'Η Φλογέρα κλέβει από μια προθήκη άλλαντοπωλείου ένα ζαμπόν... ικανοποιητικών διαστάσεων και μαζί με τους κυρίους της το μοιράζεται. Κι' έτσι οι δυο ιππότες συνέχονται κάπως.

Αυτή η κατάσταση κάνει τον νεαρό Παύλο Μπαρταλιάν να συλλογιστή με θλίψη πώς έχει παρασυρθεί σε μια όνειροπόληση και πώς ποτέ δεν θα είναι δυνατό να πάρη τη Λουίζα. Τί άστειο, ένας άσημαντος ιππότης, χωρίς στέγη και περιουσία, να φιλοδοξεί να συγγενή με την καλλίτερη οικογένεια της Γαλλίας! 'Ο γέρο πατέρας του όμως που μαντεύει τās απογοητευτικές σκέψεις του υιού του προσπαθεί να τον ενθαρρύνει και να τον πείση να εγκαταλείψουν το Παρίσι για άλλες χώρες, για την 'Ιταλία ή τη Γερμανία...

— 'Αδύνατο, απαντά ο Παύλος. Προτιμώ να πεθάνω παρά να εγκαταλείψω το Παρίσι. Οι Μπαρταλιάν κάνουν πρόχειρο οικόνομο και συμβόλαιο και κατόπιν ώριμο σ'έφεως, αλληλοσφίζον τὰ έξής: ο Παύλος θα πάη στο μέγαρο Μονμορανσύ, μολονότι είχε άρνηθή άρχικώς την φιλοξενία του στρατάρχου Φραγκίσκου και θα μείνη εκεί. 'Ο δέ γηραιός ιππότης θα επιστρέψη στο μέγαρο του Μέμ, γιατί δεν μπορεί βέβαια να ξεχάση, στις στιγμές της απενταρίας του, ότι άνήκει στο προσωπικό του στρατάρχου Ντανβίλ.

Πραγματικός ο Παύλος Μπαρταλιάν πηγαίνει στον Φραγκίσκο Μονμορανσύ, ο οποίος του προσφέρει το καλλίτερο δωμάτιο του μεγάρου, λέγοντας :

— 'Ιππότες, ένα θράδυ, ο βασιλεύς 'Ερρίκος ο Δεύτερος, πατέρας του τωρινού βασιλέως, ήρθε να επισκεφθί τον Κοντόσταυλο του Μονμορανσύ. Καθώς έμεινε άργά συζητώντας για πολέμους και για μάχες με τον Κοντόσταυλο, και δεν ήθελε να επιστρέψη στο Λούβρο, κοιμήθηκε σ' αυτό το δωμάτιο, όπου από τότε δεν είχε κοιμηθί κανείς. Οά είναι όμως δικό σας, γιατί σας εκτιμώ ίσο με βασιλέα και σας εύχαριστώ για την μεγάλη τιμή που μου κάνετε.

'Ο νεαρός ιππότης είναι ζαλισμένος άπ' την εξαιρετική ύποδοξη του Φραγκίσκου Μονμορανσύ. Έν τώ μεταξύ, σύμφωνα με την παροιμία «μαζύ με το βασιλιά ποτίζεται» ή γλάστρα εγκαθίσταται στο μέγαρο κ' η Φλογέρα, άφοι συνάπτει, μεσολαβώντας του ιππότου, συμμαχία και επίμαχία με τον γίγαντα θυροδό.

'Ο γέρο-Μπαρταλιάν, προτού επιστρέψη στο μέγαρο του Μέμ, περνά άπ' το ξενοδοχείο της «Μάντιδος», για να πάρη το έλλογο του υιού του. Αυτό το έλλογο, σημειωτέον ότι το είχε γαρίσει στον Παύλο ο στρατάρχης Ντανβίλ, όταν τον έσωσε με το ξίφος του σε μια ένεδρα.

'Ο ξενοδόχος Λαντρώ διηγείται στον γέρο-ιππότη τα αποτελέσματα της μάχης. Το κυριώ-

τερο είναι ότι ο ύποκομης ντ' 'Απρεμόν δεν έχει πεθάνει. Μετά την περιπετειώδη αναχώρησι του ιππότου, ο ύποκομης συνήλθε και ώρκίστηκε να εκδικηθί. Διέταξε άμέσως να τον οδηγήσουν στο μέγαρο του Μέμ.

— Μην άνησυχής, κύρ, Λαντρώ, απαντά ο γέρο-κατεργάρης, έχω ένα τρόπο να τον καταστήσω άκίνδυνο: αυτός ο τρόπος ονομάζεται «Γκαλαόρ».

'Ο Μπαρταλιάν πατέρας ιππεύει τον Γκαλαόρ και άφοι υπόσχεται στον ξενοδόχο να τον εξοφλήση άλλη φορά, πηγαίνει στο μέγαρο του Μέμ, όπου πρόκειται να συνάντη μια μεγάλη διπλωματική μάχη.

'Ο στρατάρχης Ντανβίλ είναι καταφορημένος για την διαγωγή του ιππότου, που κακομεταχειρίστηκε τόσο σκληρόκαρδα τον πιστό ύποκομη. 'Όταν όμως ο Μπαρταλιάν

'Ο κόμης Ντε Μαριγιάν μετά δυσκολίας συνεκράτησε την συγκίνησιν του όταν άνεγνώρισε την μητέρα του

τον οδηγεί στους σταύλους και του δείχνει τον Γκαλαόρ, ο 'Ερρίκος θυμάται τον ήρωισμό του άγνώστου που τον έσωσε.

— Είναι ο υιός μου, λέγει ο γέρο-ιππότης με συγκίνηση. 'Ο 'Ερρίκος του επαναλαμβάνει την πρότασί του να προσλάβη τον Παύλο στην υπηρεσία του και να φροντίση για το μέλλον του. 'Ο πατέρας όμως νομίζει ότι εινε προτιμώτερο να εξηγηθί ειλικρινώς με τον στρατάρχη Ντανβίλ λέγοντάς του την αλήθεια.

— 'Εκλαμπρότατε, του λέγει, πρότεινα στον υιό μου να είναι με το μέρος σας: δεν δέχτηκε γιατί ήταν ήδη με το μέρος του κ. Μονμορανσύ. 'Ας εξηγηθούμε μια και καλή σ' αυτό το ζήτημα. 'Ο υιός μου, εκλαμπρότατε, έμπε ένα φοβερό μυστικό: παρόση μάργης της συναντήσεώς σας στο πανδοχείο της «Μάντιδος». 'Εχει λοιπόν λόγους να φοβάται τον θυμό σας ή τον τρέμο ενός όργάνου σας, του κυρίου Γκνταλνέ λόγου χάριν. Είναι πεπεισμένος πως αν τον είχατε στα χέρια σας, θα τον στέλνατε στη Βασιλία, άπ' όπου γλύτωσε ως εν θαύματος. Αυτό είναι οι λόγοι που δεν θέλει νάρθη εδώ. 'Αλλωστε, μην ξεχνάτε πως εινε στο μέγαρο Μονμορανσύ. 'Εγώ άνήκα σέ σας! Πρέπει δηλαδή ή να σας προδώσω ή, άκόμα φρικτότερο να νίνω έχθρος του παιδιού μου. Καθάρως κουβέντες: με προσλάβατε για μια επίχειρησι που είχατε έναντίον του βασιλέως. 'Αν μου ζητήσετε να τηρήσω τους όρους της

συμφωνίας μας, μένω για σας έντιμος και πιστός σύντροφος. 'Αν όμως, με το πρόσχημα ενός πολιτικού άγώνος, είχατε την πρόθεση να με χρησιμοποιήσετε στις οικογενειακές σας διαμάχες, φεύγω, εκλαμπρότατε. Τι ατί έπ' ουδέν λόγφ δεν θα γίνφ έχθρος του παιδιού μου.

'Ο στρατάρχης Ντανβίλ έδωσε το χέρι στον ιππότη, εύχαριστημένος για την ειλικρινειά του, κι' έτσι έπήλθε πλήρης συμφιλίωσης.

'Ενφ δέ πρό όλίγων ώρών, οι δυο Μπαρταλιάν δεν είχαν ούτε τροφή, ούτε στέγη, τώρα έχει ο καθένας τους ένα μέγαρο για κατοικία.

'Υστερα από τρεις μέρες, έν' άπογευμα, ο στρατάρχης Φραγκίσκος Μονμορανσύ, μεταβαίνει μέναν κήρυκα στο μέγαρο του Μέμ, για να μονομαχήση με τον άδελφό του 'Ερρίκο. 'Ο Φραγκίσκος είναι αποφασισμένος να σβύση μέσα στο αίμα το φοβερό αυτό μίος που επί δεκαεπτά χρόνια χώρισε τους δυο έδελφούς. Φορεί ένα θώρακα από δέρμα ελαφιού κι' είναι ζωσμένος με το πολεμικό σπαθί του.

Στης έπτά το θράδυ, ο Φραγκίσκος φθάει μπροστά στο μέγαρο του Μέμ. Με τη σάπιγγα, ο κήρυξ καλεί τους άπηρέτες νάνοξουν την πόρτα του μεγάρου. Πόρτες και παράθυρα όμως του μεγάρου παραμένουν έρημικά κλειστά.

'Ο κήρυξ ήχει για δεύτερη φορά τη σάπιγγα. 'Επικρατεί ή ίδια σιωπή. Και έπανελαμβάνει για τρίτη φορά το κάλεσμα του. Τέλος, σένα νεύμα του στρατάρχου Μονμορανσύ, ο κήρυξ κατεβαίνει άπ' το έλλογο και χτυπά την πόρτα του μεγάρου. 'Ανοίγει ένα λαραθυράκι.

— Ποιον ζητείτε; Λέγει μια φωνή. — Ζητούμε, λέγει ο κήρυξ, τον 'Ερρίκο Μονμορανσύ που όνομάζουν δούκα Ντανβίλ. — Τί τον θέλετε;

— 'Ερχόμαστε να του ζητήσουμε δικαιοσύνη για μια προσβολή που μας έκανε. 'Αν άρνηθί, θα επικαλεσθούμε την δικαιοσύνη του Θεού.

'Η πόρτα μισανοίγει. 'Ενας άξιωματικός με τὰ οικόσημα του Ντανβίλ, όγαίνει, όγείμ το καπέλλο του, ύποκλίνεται μπροστά στο Φραγκίσκο και λέγει :

— 'Εκλαμπρότατε, λυπούμαι που θα σας άναγγείλω μια κακή είδησι: Το μέγαρό άπ' άδειο από χθές. 'Ο άρχοντάς μου, δοξέ Ντανβίλ, με μια έπειγουσα διαταγή της Άντισ Μεγαλειότητος του Βασιλέως, εγκατέλειψε άποτόμως χθές το Παρίσι. 'Εάν θέλετε νάναπονήτε σ' αυτό το μέγαρο, σας προσφέρω την φιλοξενία.

'Ο Φραγκίσκος κύτταξε τον κήρυκα που άποκρίθηκε :

— Άρνούνθεα την προσφερομένη φιλοξενία.

'Ο άξιωματικός επιστρέφει στο μέγαρο και ξανακλείνει την πόρτα. 'Ηχει και πάλιν ή σάπιγγα και ο κήρυξ φωνάζει τρεις φορές ύψηλοφώνως τον 'Ερρίκο Μονμορανσύ, άρχοντα Ντανβίλ. 'Υστερα πλησιάζει την πόρτα και λέγει :

— 'Ερρίκε Μονμορανσύ, ήλθαμε να σου ζητήσουμε τον λόγο για μια σοδαρά προσβολή. Σέ προειδοποίησα πως θαρχούσασιν άπάνη στην πόρτα σου. Δηλώνουμε πως έφηνες άνανδρα, σέ κηρύσσουμε δειλό και σου άφίνουμε το γάντι μας εις ένδειξιν προκλήσεως. Καί ο κήρυξ παίρνει το γάντι του δεξιού

χειριού του Φραγκίσκου και το καρφώνει, μέσα καρφί, στην πόρτα του μεγάρου.

Περιμένουν μερικά λεπτά, για να δούν μήπως κανείς δεχθί την πρόκληση, κ' ύστερα φεύγουν μαζί, ο κήρυξ και ο Φραγκίσκος Μονμορανσύ.

'Ο κόμης Μαριγιάν κι' ο νεαρός ιππότης Μπαρταλιάν, κρυμμένοι σένα δρομάκο, έτοιμοι να σπεύσουν εις βοήθειαν του Φραγκίσκου Μονμορανσύ αν παρσστή ανάγκη, παραυρίσκονται στη σκηνή που περιγράφουμε.

Μετά την άναχώρησιν του στρατάρχου Μονμορανσύ, ο κόμης καλεί τον Μπαρταλιάν να γευματίσουν το θράδυ σε μια ταβέρνα και ύστερα να του παρουσιάση την μνηστή του 'Αλίκη ντε Λούξ.

'Εν τώ μεταξύ ή 'Αλίκη λαμβάνει ένα σημείωμα της βασιλίσσης μ' αυτά τὰ λόγια : «Κρατήστε τον άνθρωπο άπόψε ως τās δέκα. Διώξτε τον εκείνη την ώρα χωρίς καμιά άργοπορία. 'Αν θέλη νά περάση τη νύχτα μαζί σας, δώητε μια πρόφαση. Στις δέκα πρέπει να βρίσκεται στο δρόμο. Δέν θα του γίνη κανένα κακό.»

Το θράδυ, μετά το γεύμα, ο κόμης Μαριγιάν οδηγεί τον Μπαρταλιάν στην όδδν 'Ας, όπου του παρουσιάζει την μνηστή του. 'Η 'Αλίκη άναγνωρίζει με άγωνία στο πρόσωπο του ιππότου τον σωτήρα της βασιλίσσης της Ναβάρας. Φοβάται μήπως την ύποπτευθί ο Μπαρταλιάν. Άπτός όμως κάνει σαν να τη βλέπη για πρώτη φορά, μολονότι την θυμάται πολύ καλά.

Στης δέκα, σηκώνονται να φύγουν οι δυο άνδρες. 'Η 'Αλίκη ντε Λούξ, έξαλλη, θέλει να τους κρατήση, δεν τφ κατορθώνει. Την στιγμή που φεύγουν, ή άμαρτωλή ψιθυρίζει κρυφά στο αυτί του Μπαρταλιάν :

— Για το Θεό, μην τον εγκαταλείψετε αν δεν εινε έν άσφαλεία...Νομίζω πως θέλουν να τον σκοτώσουν...

Καθώς προχωρούσαν στην όδδ Μπετιζέ, ένας άνθρωπος τους πλησιάζει στο σκοτάδι και του ζητεί να τον ακολουθήση, γιατί τον περιμένει μια γυναίκα άνωτάτης τάξεως. 'Ο Μαριγιάν καταλαβαίνει ότι ή γυναίκα αυτή εινε ή Αικατερίνη των Μεδίκων, γιατί εινε νόθος υιός της, τον όποιον είχε αναλάβει από την προσία της ή βασιλίσσα της Ναβάρας. Στο σκοτάδι, ο Μωρεβέρ—γιατί αυτός εινε ο άγνωστος—εις μέτην προσπαθεί νάνανγνωρίση τον συνοδό του κόμητος.

'Ο Μπαρταλιάν παίρνει τον Μαριγιάν κατά μέρος και του λέγει να μην πάη στο ραντεβού. 'Η επιθυμία όμως να δρεθί αντιμετώπος με την εγκληματία μητέρα του, κάνει τον Μαριγιάν να μην ύπακούση στις φρόνιμες συμβουλές του ιππότου. 'Ο κόμης όμως του άποκαλύπτει ότι εινε νόθος υιός της Αικατερίνης και σπεύδει νάκοιλήση τον Μωρεβέρ.

'Ο Μπαρταλιάν κατάπληκτος άπ' την άποκάλυψη, μόλις άνακτά την ψυχραιμία του, παρακολουθεί κρυφά τον Μαριγιάν, για να τον βοηθήση αν δρεθί σε κίνδυνο. Φθάνει στο μυστηριώδες σπίτι όπου άλλοτε είχε κάνει τη γνωριμία της βασιλομήτορος. Και με τεντωμένο αυτί, με γυμνό σπαθί, ο ιππότης Μπαρταλιάν, κρυμμένος στο σκοτάδι, είναι έτοιμος να έμποδίση την Αικατερίνη να διαπράξη ένα καινούργιο έγκλημα.

Στο μυστηριώδες σπίτι, δυο άτομα περιμέ-

νουν με ίση άγωνία τον έρχομό του κόμητος Μαριγιάν: ο άστρολόγος Ρουτζιέρι και ή Αικατερίνη των Μεδίκων. 'Ο πατέρας και ή μητέρα του νόθου που εγκαταλείφτηκε με το όνομα Θεόδοτος, και χρωστούσε τον τίτλο του κόμητος στην μεγαλοψυχία της βασιλίσσης της Ναβάρας.

'Η Αικατερίνη μιλεί : — Μπορείς να είσαι ήσυχος, Ρενέ...Δέν θέλω να πεθάνη άπόψε. Θα τον βολιδοσκοπήσω, θα μάθω τί εινε, θα διαβάσω στην ψυχή του. 'Αν εινε όπως έλπίζω, αν άναγνωρίσω σ' αυτόν το αίμα μου, τη γενιά μου, σώζεται. Είσαι πατέρας, Ρενέ και δικαιολόγφ τίς άνησυχίες σου. 'Εγώ όμως είμαι μητέρα, άλλα είμαι και βασιλίσσα. Πρέπει να καταπνίξω λοιπόν τη φωνή της μητρότητας, να σκεφθώ τὰ συμφέροντα του

'Ο γέρο Μπαρταλιάν ήμειωσε τον «Γκαλαόρ» και ύπεσχεθή εις τον ξενοδόχον ότι θα εξοφλήση άλλοτε τον λογαριασμόν του.

Κράτους, κι' αν αυτός ο άνθρωπος άπομακρυνθί από μένα, να πεθάνη!

Αυτός ο άνθρωπος ήταν ο Θεόδοτος, το παιδί τους. 'Ο Ρουτζιέρι άκούει σιωπηλός, με φρέιν. 'Η καινούργια βασιλομήτωρ συνεχίζει :

— Κατά βάθος, τί ζητώ; Θέλω το παιδί μου, το πραγματικό μου παιδί, ο 'Ερρίκος μου να γίνη βασιλιάς. 'Αν ο Θεός καλέση στο πλευρό του αυτόν τον δυστυχισμένο Κρόλο, άμέσως, ο 'Ερρίκος αναβαίνει στο θρόνο. Τί άπλούστερο; Νά μπροστά μας όμως θγαίνει ένας φοβερός έχθρος. Είναι άσπαστος έχθρος του οίκου μας. Οι Βουρβόνοι Ρενέ, αυτοί εινε οι έχθροί μας! 'Η 'Ιωάννα ντ' 'Αλμπρέ, βασιλίσσα της Ναβάρας, πονηρή, φιλόδοξη, έποχθαλμιά το στέμμα της Γαλλίας για τον υιό της 'Ερρίκο του Μπεάρν. Κι' ο θρόνος της Ναβάρας εινε γι' αυτήν ένα σκαλοπάτι για να φθάση ύψηλότερα. 'Ο καλύτερος τρόπος ν' άμυνθώ, εινε να εξαφανίσω το σκαλοπάτι... 'Αν πεθάνη ή 'Ιωάννα ντ' 'Αλμπρέ...ας δρεθί ο υιός της χωρίς διασίλειο, κι' έτσι τσακίζονται για πάντα οι Βουρβόνοι! ...Ποιον όμως να βάλω στα θρόνο της Ναβάρας; 'Εναν άπ' τη γενιά μου που δεν θα εινε δυσάρεστος ούτε στην 'Ισπανία, ούτε στην πασιώνη: το καταλαβαίνεις Ρενέ; 'Ο υιός μου 'Ερρίκος βασιλεύς της Γαλλίας...κι' εκείνος...το νόθο παιδί μου, βασιλείας της Ναβάρας...

'Η άφίξις του κόμητος Μαριγιάν διακό-

πτει την οικογενειακή αυτή συνομιλία. 'Ο Θεόδοτος καταπνίγει όλη τη συγκίνηση που αισθάνεται άντικρύζοντας τη μητέρα του και κάνει πως δέν γνωρίζει το φοβερό μυστικό της γεννήσεώς του.

'Η Αικατερίνη λέγει στον κόμητα ότι τον κάλεσε για να του εμπιστευθί μια σπουδαιότητα άποστολή. Ψελλει να τον στείλη στην βασιλίσσα της Ναβάρας ως άγγελον ειρήνης μεταξύ καθολικών και οιαμαρτυρομένων. Ιαμαρχωθεί στους διαμαρτυρομένους το δικαίωμα ν' άνεγειρουν εκκλησίες στο ιαρίσι και στις κυριώτερες πόλεις, τους παρέχει δε πολλές έγγραφες. Μεταξύ άλλων για ν' άποδείξη την καλή διάθεσί της προτείνει να παντρευθί ή κόρη της Μαργαρίτα τον 'Ερρίκο της Ναβάρας. 'Εγγχειρίζει δε στον κόμητα μια έπιστολή για τη βασιλίσσα της Ναβάρας.

— Τώρα, λέγει ή Αικατερίνη με διατακτική φωνή, τελειώσαμε, κόμη με της κρατικές και εκκλησιαστικές ύποθέσεις. Είναι καιρός να μιλήσουμε για σας. Μόλις γίνουν οι γάμοι της Μαργαρίτας με τον 'Ερρίκο του Μπεάρν, θα τους στείλω να βασιλεύσουν στην Πολωνία. Κατά πάσαν πιθανότητα, ή βασιλίσσα της Ναβάρας θ' άθελή σ η νά το ο δ ε σ υ ν ο δ ε ύ σ η. Κι' έτσι ή Ναβάρα μένει χωρίς βασιλέα...

Και ή πανούργος βασιλομήτωρ προσθέτει κυτάζοντας κατάματα τον νόθο υιό της.

— Τον βασιλιά της τον δώρηκα: είσθε σεις!

Σαν κεραυνός έρχεται αυτή ή άποκάλυψις στον Θεόδοτο. 'Εν τούτοις, ή συνείδησίς του εξανίσταται. Της λέγει ότι ή βασιλίσσα της Ναβάρας του φέρεθηκε σαν μητέρα, ένφ ή άκαρδη πραγματική του μητέρα τον εγκατέλειψε από μωρό. Δέν μπορεί λοιπόν να φιλοδοξεί να πάρη την θέση της άγαπημένης προστάτιδος του.

'Ο Ρουτζιέρι θέλει να τον διακόψη: μάταια όμως. Στο τέλος, ο κόμης Μαριγιάν φεύγει.

— Ξέρει, λέγει ή Αικατερίνη μόλις δώρηκε. — Δέν πιστεύω, ψελλίζει ο Ρουτζιέρι.

— Και γω σου λέω πως ξέρει, γρήγορα το σινάλο.

— Κυρία! κυρία! εινε το παιδί μας!

'Η Αικατερίνη άνοίγει το παράθυρο, για να σφυρίξη με μια σφαιρίχτρα. Ξαφνικά ο Ρουτζιέρι της κρατεί το χέρι.

— Κυτάξτε, λέγει σιγανά.

Βλέπουν μια σκιά, που ανταμώνει τον κόμητα.

— Είχε και συνοδεία, λέγει με λύσσα ή Αικατερίνη. Και πετά τη σφαιρίχτρα.

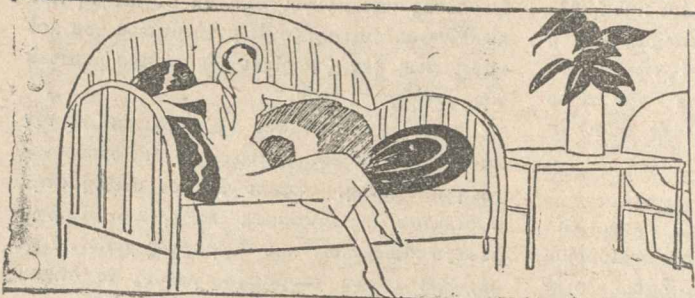
— Κυρία, άπενθυμίζει ο Ρουτζιέρι για να μιλήσουμε για τίποτε άλλο: για της συλλήψεως που διατάξατε...

— Όχι, όχι, απαντά γρηγορά ή Αικατερίνη. 'Ας μη συλλεφθούν ο Κολινν κι' ο βασιλιάς της Ναβάρας. 'Ασπες να θανατώσουν όλοι τη μεγαλοψυχία μου. Σένα μήνα όλοι οι Ούγενότοι της Γαλλίας θα βρίσκονται έν άσφαλεία στο Παρίσι...και τότε.

'Ο Ρουτζιέρι ανατριχιάζει.

'Ο ιππότης Μπαρταλιάν υιός συνοδεύει τον Μαριγιάν ως την πόρτα του μεγάρου Κολινν. Είναι σχεδόν μεσάνυχτα. 'Ο κόμης διατάζει να έμπήσουν τον βασιλέα της Ναβάρας, τον Κολινν και τους συντρόφους των.

(Ακολουθεί)

ΔΥΟ ΑΝΔΡΕΣ-

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ

Ο Παμπούλα γυρνώντας σπίτι του τα μεσάνυχτα, άκουσε φωνικά να τον φωνάζει μια γυναίκα. Ήταν μια νόστιμη κοπελίτσα, όμορφη και συννευταμένη. Ο Παμπούλα την άγνοριζε εδώ κι' ένα χρόνο. Είχε να την δει κάμποσους μήνες κι' ευχαριστήθηκε πολύ για τη συνάντησή τους εκείνη.

Με λίγα λόγια του εξιστόρησε την κατάσταση της. Τους τελευταίους μήνες έπαιξε ο' έναν επαγγελματικό θίασο ρόλους τρίτης κατηγορίας, τσακώθηκε όμως με το θιασάρχη, τα μάζεψε άψε- σβυσε και ξαναγύρισε στη γεννέτειρά.

Μια φίλενάδα της, που θα μπορούσε για δυο-τρεις μέρες να μείνει κοντά της, δεν ήταν εκείνη τη μέρα σπίτι της, γιατί αρρώστησε και κοιτόνταν στο νοσοκομείο. Αυτή ή ίδια δεν είχε λεπτά, ήλθε άργα τ' απόγευμα από το ταξίδι. Από εκείνη την ώρα δεν πρόφτασε να κάνει τίποτε, δεν είχε βάλει μπουνιά στο στόμα της, δεν είχε τσακιστή στην τσέπη, και το χειρότερο, δεν είχε μέρος να κοιμηθώ! Τί να κάνει; Ήταν φοβερό! Και στην απελπισία της μέσα, πήρε τους δρόμους.

Ο Παμπούλα έπαψε τώρα πια να είναι ένθουσιασμένος από τη συνάντησή του, ίσως υάλισσα και να είχε λόγους να απογοητευτεί απ' όσα άκουε.

Γιατί ο Παμπούλα, είχε μὲν στην πλατούλα του 32 σωστά χρονάκια, ήταν όμως ανύπανδρος και συγκαταλεγμένος με τη γρημάμητέρα του σ' ένα διαιρέσιμα από δύο δωμάτια και κουζίνα, πράγμα που δεν του επέτρεπε να φιλοξενήσει ένα τρίτο πρόσωπο, πολύ δε περισσότερο, όταν το τρίτο πρόσωπο ήταν μι...όμορφη και στρουμπουλή κοπέλλισσα!

Μήπως ήταν εύκολο να μείνετε σε κανένα ξενοδοχείο; Έλα όμως που δε θα χεξε δέβαινα χρήματα!

Μά αυτός ακριβώς είν' ο λόγος!

Κι' εγώ, δυστυχώς δεν έχω τίποτε επανω μου...

Πάρτε με μαζί σας στο σπίτι!

Δεν γίνεται, ψυχούλα μου, γιατί το έμπόδιο...

...Και της εξήγησε το έμπόδιο.

Απελπισία! Εμφύθισαν ο Παμπούλα...ήθελε όμως την απελπισία αυτή να την παρατείνει λίγο ακόμα και ερόρτοινε:

Πάμε σε κανένα καφενείο;

Κατέφυγαν σ' ένα παρόμοιο κέντρο...Εκείνος ήπιε ένα βαρύ γλυκό, ή κυρία όμως, που πεινούσε, προτίμησε να τσιμπήσει κάτι πρόχειρο. Ο Παμπούλα μετρούσε διαρκώς τα φιλά του—ευντυχώς φθάνανε να πληρώσει αυτά τα μικροπράγματα.

Όλα τα δυνατά μέσα περάσανε σαν άστραπη από το κεφάλι του. Στο τέλος δεν κατόρθωσε να βρή τίποτε άλλο που να μπο-

ρούσε να σώσει την κατάσταση. Ένα μονάχα έμενε...

Πλήρωσε και τράβηξε μαζί με το κορίτσι κατά το σπίτι ενός φίλου του, που ήταν και συνάδελφός του στην Τράπεζα. Ξύπνησε την πορτιέρισσα και χτύπησε έπειτα την πόρτα του δωματίου του Προκόπη.

— Έγώ είμαι, ο Παμπούλα!...Ρίξε σε παρακαλώ κάτι επάνω σου, γιατί συνοδεύω και κάποια γυναίκα...

Ο Προκόπιος έμοιγνισε, τυλίχθηκε σε

Τώρα ως βγώ στο παράθυρο μη περσώ κανέναν.

μια ρόμπα κι' άνοιξε την πόρτα. Οι απόροδοι έπαιζαν επίσκεψη μήτχανε μέσα. Ο Παμπούλα έκανε τις συστάσεις του Προκόπη και της μικρούλας κι' ύστερα εξέθεσε την κατάσταση:

— Σε παρακαλώ, προσέθεσε, ή δεσποινίς δεν έχει στέγη γι' απόψε. Κι' επειδή ο κайρός έξω είναι απάσιος, δεν πρέπει να ξεμερωθώ μες στο δρόμο!

Καταλαβαίνω! Έσύ δέβαινα δεν μπορούσες να την πιάς στη μάνα σου...

Ακριβώς! Με λίγα λόγια...συγχώρησε την άδιακρισία μου, μα...δεν υπήρχε άλλο καταφύγιο εκτός από σένα.

Καλά! Η δεσποινίς μπορεί αν θέλη να πέσει σ' αυτό το ντινάνι...ή αν είναι ανάγκη, πέφτω εγώ εδώ και περνά εκείνη στο κρεβάτι μου...το ίδιο κάνει!

Από λογικής απόψεως, φυσικά, το πράγμα είχε κανονισθώ μ' αυτό τον τρόπο...όλα όμως που ο Παμπούλα έχει αντίρρηση!

Ναί...μα εγώ δεν είχα σκεφθώ πως θα γινόταν έτσι!...

— Ποιό πράγμα;

— Σε παρακαλώ να με συγχωρήσεις που σου μιλά έτσι, μα δεν είναι σωστό ν' αφήσω μια γυναίκα, ένα μικρό κορίτσι μονάχα

μαζί σου! Ξέρεις, σε εκτιμώ πολύ, μα δεν έχω και τόσο μεγάλη εμπιστοσύνη στην ηλικία σου!

— Τι θέλεις λοιπόν; Ζητάς να μείνεις κι' εσύ εδώ;

— Ναί...θα μπορούσα να μείνω κι' εγώ εδώ...γιατί δεν βλέπεις αν μείνω μαζί της, ενόψ σύ!...

— Έτσι έβλεπε; Με λίγα λόγια ζητάς να φύγω εγώ για να μείνετε οι δυο σας! Και που θες να πάω;

— Σε παρακαλώ, μη νευρώνεσαι πρό παντός! Έχω υπολογίσει όλες τις δυνατότητες. Έσύ έχεις λεπτά και μπορείς να μείνεις σε κανένα ξενοδοχείο!

— Έν πρώτοις, δεν έχω φιλή!

— Αυτό είναι άσχημο! Υπάρχει ακόμη όμως μία λύσις. Μπορείς να πιάς π.χ. στη Λέσχη.

— Όστε ή ιδέα σου είναι, να με θυάλης νύχτα ώρα, μέσα από το ίδιο μου το σπίτι! Είσαι πολύ έξυπνος!

— Σου δίνω το λόγο της τιμής μου πως δεν υπάρχει κανένας κίνδυνος αν θα μείνω εγώ εδώ! Μπορείς να είσαι ήσυχος...

— Μα κι' εγώ σου δίνω το λόγο της τιμής μου! Τι λες τώρα;

Ο Παμπούλα ντροπιάστηκε για μια στιγμή. Ύστερα κούνησε αρνητικά το κεφάλι.

— Μωρέ τί μου λές; Όπωςδήποτε δε μπορούμε να διορθώσωμε την κατάσταση με λόγους τιμής. Η συνειδήσή μου, εν τούτοις, δεν άνεχεται να βλέπω τη δεσποινίδα σ' αυτή τη θέση...

— Ξέρεις λοιπόν; Ούτε ή δική μου συνείδηση άνεχεται αυτό το πράγμα. Είμαι πολύ ευαίσθητος. Εγώ δέχομαι να φύγω. Ω ραία. Αλλά ούτε κι' εσύ θα μείνεις εδώ. Θα ήταν καθώς καταλαβαίνεις πολύ-πολύ κομικό αν σ' άφηνα. Είμαι πρόθυμος για κάθε θυσία. Όχι όμως να γίνω και κορόιδο.

Θαυμάσια! Τότε να φύγω κι' εγώ. Θα πάω σπίτι μου.

— Σπίτι σου; Τι έξυπνο παιδί! Και ποιος μου εγγυάται, πως δεν θα σου κατέβη ξαφνικά να ξαναγυρίσεις;

— Έχεις δίκιο. Το κακό δεν είναι αυτό, όσο, που μ' έκανες να σκεφθώ πως κι' εσύ θα μπορούσες να κάνεις το ίδιο. Πρέπει λοιπόν να μείνωμε μαζί και να πάμε και αντίμα το πρωί στο γραφείο.

Η όμορφη κοπελίτσα, όσην ώρα γινόταν ο διάλογος αυτός, κρατούσε τα μάτια χαμηλωμένα στο πάτωμα και σιωπούσε. Μόλις άκουσε τα τελευταία λόγια, τινάχθηκε επάνω, τουλάχιστον για να προλάβη τη σχολαστική άνοησία...

— Όχι, όχι, αυτό δεν μπορώ να το δεχθώ! Κύριοί μου, πρέπει να μείνετε οι δυο σας. Προτιμώτερα να φύγω εγώ κι' ως πά-θω ε,τι θέλει ο Θεός! Το κάτω-κάτω, πέ-

— Όχι, όχι, αυτό δεν μπορώ να το δεχθώ! Κύριοί μου, πρέπει να μείνετε οι δυο σας. Προτιμώτερα να φύγω εγώ κι' ως πά-θω ε,τι θέλει ο Θεός! Το κάτω-κάτω, πέ-

— Όχι, όχι, αυτό δεν μπορώ να το δεχθώ! Κύριοί μου, πρέπει να μείνετε οι δυο σας. Προτιμώτερα να φύγω εγώ κι' ως πά-θω ε,τι θέλει ο Θεός! Το κάτω-κάτω, πέ-

— Όχι, όχι, αυτό δεν μπορώ να το δεχθώ! Κύριοί μου, πρέπει να μείνετε οι δυο σας. Προτιμώτερα να φύγω εγώ κι' ως πά-θω ε,τι θέλει ο Θεός! Το κάτω-κάτω, πέ-

— Όχι, όχι, αυτό δεν μπορώ να το δεχθώ! Κύριοί μου, πρέπει να μείνετε οι δυο σας. Προτιμώτερα να φύγω εγώ κι' ως πά-θω ε,τι θέλει ο Θεός! Το κάτω-κάτω, πέ-

— Όχι, όχι, αυτό δεν μπορώ να το δεχθώ! Κύριοί μου, πρέπει να μείνετε οι δυο σας. Προτιμώτερα να φύγω εγώ κι' ως πά-θω ε,τι θέλει ο Θεός! Το κάτω-κάτω, πέ-

— Όχι, όχι, αυτό δεν μπορώ να το δεχθώ! Κύριοί μου, πρέπει να μείνετε οι δυο σας. Προτιμώτερα να φύγω εγώ κι' ως πά-θω ε,τι θέλει ο Θεός! Το κάτω-κάτω, πέ-

Η ΚΑΡΔΙΑ ΤΟΥ ΒΟΥΔΑ

Η Γιζέλα Κλαρινύ με έκπληξη έπλησίαζε το τζάκι, ψιθυρίζουσα:

— Ποιος έβαλε εκεί αυτό το αγαλματάκι; Ένα δασύτριχο χέρι έσπρωξε μια πόρτα και ο κύριος Κλαρινύ, που έπεριμένε το γυρισμό της γυναίκας του από τον περίπατο, έπροχώρησε μέσα στο μικρό σαλόνι.

— Σου άρεσει ο Βούδδας αυτός; την ή-ρώτησε.

Η Γιζέλα δεν του απήντησε, αλλά εξέταζε με δυσπιστία τον Ινδικό θεό, ο οποίος έκαστο σταυροπόδι επάνω σε μια χαμηλή βάση με όλοστρογγυλή και προέχουσα κοιλιά, ενόψ ένα αδιόρατο χαμόγελο έμψκνε το στόμα του, εξάρωνε τα μάγουλά του κι' έκαστα-ζε λίγο τα ματόκλαδα.

— Ήθελα να σου κάνω μια έκκληση, έ-συνέχισε ο κύριος Κλαρινύ, αλλά βλέπω, ότι δεν επέτυχα. Φαίνεται, ότι δεν σου άρε-σει αυτός ο Βούδδας.

— Όχι, μ' άρεσει, του απήντησαν ή γυ-ναίκα του, αλλά μου φέρνει αγωνία.

— Δεν πιστεύω να νομίζεις, ότι ο Βούδδας μου έχει κακό μάτι.

Η Γιζέλα έκίνησε το κεφάλι της. Την έ-πιασε μια παράξενη αδιαθεσία και έννοιωσαν

φτω στο ποτάμι και πνίγομαι...

Οι δυο άνδρες άνησυχησαν. Πώς να την άφησαν να βγί έξω μόνη. Εκείνοι ήθελαν να φύγουν για να της αφήσουν όλο το έλευ-θερο να έαλωσή άνετα όπου ήθελε. Ακούς εκεί, να πέση να πνιγί στο ποτάμι! Θεός φυλάξει, και με τέτοιο κερδο!

Αδύνατον! Η μόνη λύσις ήταν να πάν στη Λέσχη.

Η όμορφη κοπελίτσα έστρεψε το πρό-σωπό της από την άλλη, όσην ώρα ντυνό-ταν ο Προκόπιος. Κανείς πια δεν μιλάγε έ-κει μέσα. Μόνον όταν έτοιμάστηκαν, ο Προκόπιος άνεστέναξε:

— Μπορούμε να φεύγωμε λοιπόν, είπε. Καληνύχτισαν το κορίτσι και βήκχαν κα-τουφιασμένοι...

Η όμορφη κοπελίτσα τούς έβριξε μια ελρονική ματιά, την ώρα που έκλειναν την πόρτα. Έπειτα, πήρε φόρα, έκανε μερικές διατυπικές βόλτες μες στο δωμάτιο και, τέ-λος, σταματώντας, έβαλε κήτι χάχανα, ανά-μικτα από νεύρα και ευχαρίστηση μαζί.

— Χά, χά, τί ζώα, Θεέ μου, τί ζώα! Ω-ραία, δέβαινα, ήταν να έμενε ο ένας μονάχα απ' αυτούς. Παρά, όμως, που έφυγαν, θα ήταν προτιμώτερο να έμεναν κι' οι δυο τους!

Εκάθισε στην άκρη του κρεβατιού κι' άρχισε σιγά-σιγά να γδύνεται.

— Έπ' τέλους, τί είχα, τί έχασα, εμφύ-θρισε...Καλό είναι κι' αυτό. Άς βγώ τώρα στο παράθυρο, να δώ αν περνά κανένας...

Μετάφρασις: Α. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗ

ένα φόβο, κάτι σαν απειλή, που προήρχετο από τον Ινδικό θεό.

Την στιγμήν έκίνησαν ακριβώς έμπηκε, χω-ρίς να άναγγελθώ, ο Λουκιανός 'Ωλουά.

— Α, μα έσεις έχετε νέα πράγματα, βλέ-πω, είπε και έπροχώρησε προς το τζάκι με άργα βήματα.

— Πώς τον εύρίσκετε; Τον έρώτησαν ο κύριος Κλαρινύ.

— Ίσως να είναι πολύ ώραίος ως Βούδ-δας, αλλά, μεταξύ μας, έχει πολύ απειλητι-κήν όψιν!

Η Γιζέλα έχειροκρότησε.

— Έννοιωσε ένα φέρε, σαν μια άπει-λή που προήρχετο από τον Ινδικό θεό

— Μπράβο Λουκιανέ! Έχουμε την ίδια γνώμη.

Δεν είχε τελειώσει ή Γιζέλα το λόγο της, όταν παρουσιάστηκε στην πόρτα ο ύπηρέτης και είδοποισε τον οικοδεσπότη, ότι τον έπε-ριμεναν οι δύο μηχανικοί, τούς οποίους είχε καλέσει.

— Έρχομαι, είπεν ο κύριος Κλαρινύ και έπροχώρησε προς την έξοδον. Όταν έφθασε προς της άνοιγής θύρας και ήτο έτοιμος να εξέλθη έστράφη και άτένισε την γυναίκα του και τον φίλον του, οι οποίοι έστέκοντο πρό του Βούδδα.

— Ωραίο ζευγάρι είσθε, τούς είπε χαμο-γελών, αλλά να φυλάγεσθε από τον Βούδδα. Έχει καρδιά πολύ εύεξατη.

— Αυτό είναι ένα μικρόφωνον, έξήγησεν ο κ. Κλαρινύ, που συνδέεται με το γραφείο μου. Ένα μικρόφωνον, που με τίδισε και την παρρηλική συνομιλία μεταξύ του Άσκησανού και σου. Αυτό το μηχανήμα ποτε δεν μ' έ-ψέλασε. Η καρδιά ενός άν-δρατος από πορσελάνη είναι πιο πιστή από την καρδιά μιας γυναίκας.

— Τό ήξεира, έλεγε, ότι θα μου φέρη κακό. Αλλά τί είναι αυτό;

— Ένα στρογγυλό μεταλλικό καμμάκι είχε βγί από το στήθος του Θεού και έκλήσηε στο πάτωμα, έμπρός στα πόδια της Γιζέλας.

— Αυτό είναι ένα μικρόφωνον, έξήγησεν ο κ. Κλαρινύ, που συνδέεται με το γραφείο μου. Ένα μικρόφωνον, που με τίδισε και την παρρηλική συνομιλία μεταξύ του Άσκησανού και σου. Αυτό το μηχανήμα ποτε δεν μ' έ-ψέλασε. Η καρδιά ενός άν-δρατος από πορσελάνη είναι πιο πιστή από την καρδιά μιας γυναίκας.

— Τό ήξεира, έλεγε, ότι θα μου φέρη κακό. Αλλά τί είναι αυτό;

— Ένα στρογγυλό μεταλλικό καμμάκι είχε βγί από το στήθος του Θεού και έκλήσηε στο πάτωμα, έμπρός στα πόδια της Γιζέλας.

— Αυτό είναι ένα μικρόφωνον, έξήγησεν ο κ. Κλαρινύ, που συνδέεται με το γραφείο μου. Ένα μικρόφωνον, που με τίδισε και την παρρηλική συνομιλία μεταξύ του Άσκησανού και σου. Αυτό το μηχανήμα ποτε δεν μ' έ-ψέλασε. Η καρδιά ενός άν-δρατος από πορσελάνη είναι πιο πιστή από την καρδιά μιας γυναίκας.

— Τό ήξεира, έλεγε, ότι θα μου φέρη κακό. Αλλά τί είναι αυτό;

— Ένα στρογγυλό μεταλλικό καμμάκι είχε βγί από το στήθος του Θεού και έκλήσηε στο πάτωμα, έμπρός στα πόδια της Γιζέλας.

— Αυτό είναι ένα μικρόφωνον, έξήγησεν ο κ. Κλαρινύ, που συνδέεται με το γραφείο μου. Ένα μικρόφωνον, που με τίδισε και την παρρηλική συνομιλία μεταξύ του Άσκησανού και σου. Αυτό το μηχανήμα ποτε δεν μ' έ-ψέλασε. Η καρδιά ενός άν-δρατος από πορσελάνη είναι πιο πιστή από την καρδιά μιας γυναίκας.

— Τό ήξεира, έλεγε, ότι θα μου φέρη κακό. Αλλά τί είναι αυτό;

— Ένα στρογγυλό μεταλλικό καμμάκι είχε βγί από το στήθος του Θεού και έκλήσηε στο πάτωμα, έμπρός στα πόδια της Γιζέλας.

— Αυτό είναι ένα μικρόφωνον, έξήγησεν ο κ. Κλαρινύ, που συνδέεται με το γραφείο μου. Ένα μικρόφωνον, που με τίδισε και την παρρηλική συνομιλία μεταξύ του Άσκησανού και σου. Αυτό το μηχανήμα ποτε δεν μ' έ-ψέλασε. Η καρδιά ενός άν-δρατος από πορσελάνη είναι πιο πιστή από την καρδιά μιας γυναίκας.

— Τό ήξεира, έλεγε, ότι θα μου φέρη κακό. Αλλά τί είναι αυτό;

— Ένα στρογγυλό μεταλλικό καμμάκι είχε βγί από το στήθος του Θεού και έκλήσηε στο πάτωμα, έμπρός στα πόδια της Γιζέλας.

— Αυτό είναι ένα μικρόφωνον, έξήγησεν ο κ. Κλαρινύ, που συνδέεται με το γραφείο μου. Ένα μικρόφωνον, που με τίδισε και την παρρηλική συνομιλία μεταξύ του Άσκησανού και σου. Αυτό το μηχανήμα ποτε δεν μ' έ-ψέλασε. Η καρδιά ενός άν-δρατος από πορσελάνη είναι πιο πιστή από την καρδιά μιας γυναίκας.

— Έχω το προαίσθημα, ότι ένα δυ-στίχημα μάς άπειλεί!

Ο Λουκιανός έγέλασε και είπε:

— Τα νεύρα σου εύρίσκονται σε πολύ κα-κή κατάσταση από μερικές εβδομάδες. Τώρα είναι ή κατάλληλη ευκαιρία για να εκτελέσου-με τα σχέδια μας.

— Ναί, να φύγουμε! απ' εδώ, εμφύθρισε η Γιζέλα να βγώ από το περιβάλλον αυτό που με πνίγει.

— Ναί να φύγουμε. Την Τρίτη. Να είσαι στο σταθμό της Λυών στις 9 και 30' το πρωί, έμπρός στής θυρίδες των εισιτηρίων.

.... Όταν έφθασεν ή ημέρα εκείνη, ή Γι-ζέλα ήθελε να βγί από το Μπουπουτάρι της και να βάλη τα πράγματα στής βαλίτσας, αλλά εύρηκε στής πόρτες κλειδωμένες. Προ-σπάθήσε να σπάση την κλειδωνιά, αλλά δεν το κατόρθωσε. Την έπιασε μια φοβερή άγο-νία και έσκέφθηκε να καλέση τον ύπηρέτη. Έπροχώρησε λοιπόν προς στο τζάκι, δίπλα στο όποιον ήτο το κουμπί του ηλεκτρικού κουδουνιού, αλλά μόλις άντικρυς το πρό-σωπο του Βούδδα έμεινεν ακίνητη στη μέ-ση του δωματίου. Είχε ιδίη στα μισόκλει-στα μάτια του Ινδού Θεού μια φορική εί-ρονία, που την έκανε να παγώσει από φόβη.

Τότε άνοιξεν ή πόρτα και ή Γιζέλα έπρο-χώρησε με διασύνη για να βγί έξω, αλλά ο άνδρας της της άτηγόρευσε την έξοδο.

— Αφίσε με να βγώ έξω, άρχισε να τον παρακαλώ, με περιμένουν. Και ενόψ μιλούσεν έπρόσθεσεν, ότι ο άνδρας της έφερε από δεξί του χέρι μια ματωμένη σιδερένια γροθιά και τα μανικέτια του είχαν κηλίδες από αίμα.

— Δε σε περιμένει κανείς πιά, της απή-τησε. Δεν είναι καμιά ανάγκη να σπεύσης. Κανένα δεν θα συναντήσεις στο σταθμό της Λυών, έμπρός στής θυρίδες των εισιτηρίων.

— Ποιος σου είπε αυτά τα πράγματα;

— Αυτός της απήντησε ο Κλαρινύ και έ-δειξε με το δάκτυλό του το αγαλμα του Βούδ-δα με το αιώνιο χαμόγελο.

Μ' ένα πήδημα ή Γιζέλα έπεσε επάνω στο αγαλμα και με μια γροθιά το έσπρωξε στο πά-τωμα, όπου έσπασε με ζηρό κρότο.

— Τό ήξεира, έλεγε, ότι θα μου φέρη κακό. Αλλά τί είναι αυτό;

— Ένα στρογγυλό μεταλλικό καμμάκι είχε βγί από το στήθος του Θεού και έκλήσηε στο πάτωμα, έμπρός στα πόδια της Γιζέλας.

— Αυτό είναι ένα μικρόφωνον, έξήγησεν ο κ. Κλαρινύ, που συνδέεται με το γραφείο μου. Ένα μικρόφωνον, που με τίδισε και την παρρηλική συνομιλία μεταξύ του Άσκησανού και σου. Αυτό το μηχανήμα ποτε δεν μ' έ-ψέλασε. Η καρδιά ενός άν-δρατος από πορσελάνη είναι πιο πιστή από την καρδιά μιας γυναίκας.

— Τό ήξεира, έλεγε, ότι θα μου φέρη κακό. Αλλά τί είναι αυτό;

— Ένα στρογγυλό μεταλλικό καμμάκι είχε βγί από το στήθος του Θεού και έκλήσηε στο πάτωμα, έμπρός στα πόδια της Γιζέλας.

— Αυτό είναι ένα μικρόφωνον, έξήγησεν ο κ. Κλαρινύ, που συνδέεται με το γραφείο μου. Ένα μικρόφωνον, που με τίδισε και την παρρηλική συνομιλία μεταξύ του Άσκησανού και σου. Αυτό το μηχανήμα ποτε δεν μ' έ-ψέλασε. Η καρδιά ενός άν-δρατος από πορσελάνη είναι πιο πιστή από την καρδιά μιας γυναίκας.

— Τό ήξεира, έλεγε, ότι θα μου φέρη κακό. Αλλά τί είναι αυτό;

— Ένα στρογγυλό μεταλλικό καμμάκι είχε βγί από το στήθος του Θεού και έκλήσηε στο πάτωμα, έμπρός στα πόδια της Γιζέλας.

— Αυτό είναι ένα μικρόφωνον, έξήγησεν ο κ. Κλαρινύ, που συνδέεται με το γραφείο μου. Ένα μικρόφωνον, που με τίδισε και την παρρηλική συνομιλία μεταξύ του Άσκησανού και σου. Αυτό το μηχανήμα ποτε δεν μ' έ-ψέλασε. Η καρδιά ενός άν-δρατος από πορσελάνη είναι πιο πιστή από την καρδιά μιας γυναίκας.

— Τό ήξεира, έλεγε, ότι θα μου φέρη κακό. Αλλά τί είναι αυτό;

— Ένα στρογγυλό μεταλλικό καμμάκι είχε βγί από το στήθος του Θεού και έκλήσηε στο πάτωμα, έμπρός στα πόδια της Γιζέλας.

— Αυτό είναι ένα μικρόφωνον, έξήγησεν ο κ. Κλαρινύ, που συνδέεται με το γραφείο μου. Ένα μικρόφωνον, που με τίδισε και την παρρηλική συνομιλία μεταξύ του Άσκησανού και σου. Αυτό το μηχανήμα ποτε δεν μ' έ-ψέλασε. Η καρδιά ενός άν-δρατος από πορσελάνη είναι πιο πιστή από την καρδιά μιας γυναίκας.

— Τό ήξεира, έλεγε, ότι θα μου φέρη κακό. Αλλά τί είναι αυτό;

— Ένα στρογγυλό μεταλλικό καμμάκι είχε βγί από το στήθος του Θεού και έκλήσηε στο πάτωμα, έμπρός στα πόδια της Γιζέλας.

— Αυτό είναι ένα μικρόφωνον, έξήγησεν ο κ. Κλαρινύ, που συνδέεται με το γραφείο μου. Ένα μικρόφωνον, που με τίδισε και την παρρηλική συνομιλία μεταξύ του Άσκησανού και σου. Αυτό το μηχανήμα ποτε δεν μ' έ-ψέλασε. Η καρδιά ενός άν-δρατος από πορσελάνη είναι πιο πιστή από την καρδιά μιας γυναίκας.

— Τό ήξεира, έλεγε, ότι θα μου φέρη κακό. Αλλά τί είναι αυτό;

— Ένα στρογγυλό μεταλλικό καμμάκι είχε βγί από το στήθος του Θεού και έκλήσηε στο πάτωμα, έμπρός στα πόδια της Γιζέλας.

— Αυτό είναι ένα μικρόφωνον, έξήγησεν ο κ. Κλαρινύ, που συνδέεται με το γραφείο μου. Ένα μικρόφωνον, που με τίδισε και την παρρηλική συνομιλία μεταξύ του Άσκησανού και σου. Αυτό το μηχανήμα ποτε δεν μ' έ-ψέλασε. Η καρδιά ενός άν-δρατος από πορσελάνη είναι πιο πιστή από την καρδιά μιας γυναίκας.

Ἡ δράσις τῶν πειρατῶν πρὸ δύο αἰῶνων.—Ἡ οἰκγένεια τοῦ Γάλλου πρεζέ νου Ζακύνθου.—Πῶς ἠγκλωτίσθη ἡ κόρη καὶ ὁ υἱὸς των.—Εἰς τὸ χαρμέν ἔθνος Βένη τοῦ Ἀλγερίου.—Μάταιαι προσπάθειαι τῶν γονέων τῆς νῆς ἐξαγοράσου.

Τὸ πειρατικὸν πλοῖον τοὺς κατεδίωξεν. Οἱ

Οὐ δύστιχους γονεῖς ἀπληροσμένους πᾶσαν κατέβαλαν προσπάθειαν ὥπως τὴν ἑξαγοράσουν ἀντὶ λύτρων, ἀλλ' ὁ Βῆς δὲν ἤθελε κατ' οὐδὲνα λόγον καὶ ἀντὶ οὐδὲν ποσού νὰ τὴν παραχωρήσῃ. Ὁ πατήρ της, γενεὺς Πόλεως τῆς Γαλλίας, κατέφυγε καὶ εἰς διπλωματικὰ ἀνάμνη μέτρα, ἀλλὰ καὶ αὐτὰ ἀπέβη-

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΙΡΟΦΥΛΑΣ

Κι' έκείνη; Ζούσε μακριά από τη χαρά.
Και θά ζούσε έτσι, ώς ότου θά βρισκότα
κάποιος παιδί φταγός απ' αυτήν, να μοιρε
σπούν την φτώχεια τους, και να διπλασι
σουν την κηκομοιρία τους, ή ώς ότου θά γε
νούσε, και θά έμενε μονάχη, έρημη και π
οινοσημένη... Α! όχι... Έίχε κι' αυτή δ
καίωμα στη ζωή. Έπιθυμούσε κι' αυτή ν
έχη ένα φράκο κι' ένα μονοκλ νά την συν
δέουν, τέσσερες ρόδες νά την μεταφέρου
όπου ήθελε, ένα χρυσόχοι πού νά φροντ
ξη για τη λάμψη των διαχύλων της κάπ
να μεταστράφω φρεμάτα πού νά μή έξερ πο
νά πρωτοφορέσει κι' ένα σπίνι μεγάλο,
μαμδρίνες σκάλες και δομάτια επιπλωμ
να μέ γούστο και πολυτέλεια, μέσα σ' έ
ποιν θα περνούσε περιμένοντας έναν

A black and white illustration of a woman reclining on a patterned cushion. She is wearing a checkered dress and holding a vase of roses. The style is reminiscent of early 20th-century decorative arts or book illustrations.

—χρόνια σὲ ξεχνοῦν, σὲ θαρρῶνται. Ἐ
νοι ποὺ ἐτρελλαίνοντο γιὰ σένα, τώρα

Π. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Π. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΤΗ ΓΙΕΝ, ΜΙΚΡΟ ΑΝΘΟΣ ΤΟΥ ANNAM

Ξαπλωμένος μέσα στο άμαξ μου στο βάθος του κήπου διαβάζω ασημένιος. 'Η ξεστή άμμοφαλα είνε γεμάτη από μεθυστικά άρωματα, που χύνουν γύρω τους οι άνθισμένες άκκιες. Έχει κάτω στο βάθος μία τελευταία άκκις ήλιου φωτίζει το Τόγγ-Χόγκ, την κινέζικη πόλη. Σιγά σιγά ή λάμψη της χαϊδεύει την πόλη, καίπεται ως το ποτάμι, το βάφει μ' ένα ρόδινο χρώμα κ' ύστερα σβήνει επάνω στην κινέζικη γή, αφήνοντας γιά λίγα λεπτά τις χρυσές αναλαμπές της πάνω στα παράθυρα των σπιτιών μας.

Βλέπω το σούρουπο που κατεβαίνει σιγά σιγά κ' αλώνερα επάνω στην Κίνα που έχω μπροστά μου, και συλλογιέμαι πόσα μάτια μάς παρακολουθούν κάθε βράδυ από το άλλο μέρος του ποταμού που μάς χωρίζει σαν σύνορα. Πόσα μιση γενναίοντα εναντίον μας, εναντίον των «Άσπρων Διαβόλων», όπως μάς αποκαλούν έμάς τους Εύρωπαίους που είχαμε την τόλμη να έλθουμε να κτίσουμε μία δική μας πόλη, την Μουσέ, μία πόλη γαλλική, που στέκει άντίκρου στο Τόγγ-Χόγκ, την χώρα του Κιτρίνου Δράκοντος σαν να την προκαλεί σε μονομαχία.

Ξεύρω καλά πόσοι πόθοι, πόσοι φθόνοι άνέβουν κάθε νύκτα στην άπέναντι όχθη την ώρα που μέσα στο σκοτάδι έδω ανάβουν ένα ένα τα φώτα των σπιτιών μας.

Κι' ενώ σκέπτομαι όλα αυτά το βλέμμα μου πέφτει επάνω στην Τη Γιέν που παίζει έδω κοντά μου.

Τι έμορφη γυναίκα είναι, αλήθεια... Έβλε μολίς 8 ετών, κοντή σαν μία παγίδα, αλλά φορεί ή ή το «καϊνάν» (1) και την μακριά τουνίκα των «κονγκά» (2) που της δίνουν ένα έφρος κοιλώματος ντυμένης με μαθηματικά έ-ξωτικά ρούχα. Στην κορυφή του ξυρισμένου της κεφαλιού μία μονόκροτη τούφα μαλλιών δεμένη με μία γαλάζια κορδέλλα χοροπηδή σε κάθε κίνησή της.

Την συνέλεξε πριν από ένα χρόνο όταν μου την έφεραν μερικοί δικοί μας, που είχαν συλλέξει μία συμμορία πειρατών. 'Ητο αξιωματικός των πειρατών κ' όταν την αποβί-βασαν έβιασε σαν ένα μικρό εγκαταλεί-μενο ζώο. Από τότε είνε ο μικρός άγγελος του σπιτιού μου, όπου ζει άμέριμη κ' ευτι-χισμένη. Διατηρεί όμως άκόμη από την έποχή της αιχμαλωσίας της μία τρομερή άδωμνηση κ' μία έπιμονη ιδέα. Φαντάζεται με το παι-δικό μυαλό της ότι οι πειραταί δεν την έλη-ψήσαν κ' ότι ο μόνος τους σκοπός είνε να την έβρουν και να την ξαναπάρουν.

Από ένος έτους που βρίσκεται κοντά μου, οι πειραταί έκαμαν δυό έπαδρομές εναντίον μου και κάθε φορά, το Μικρό 'Ανθος μου, μου έλεγε με πεποίθηση, τρέποντας από τον φόβο της:

— Νά βλέπεις... Οι πειραταί ζητούν να βρουν την Τη Γιέν.

Παρ' όσα της είπα δεν ένοιε να βγάλει αυτή την ιδέα από το κοιλωτικό μυαλό της. Γύρω μας το σκοτάδι άρχίζει να γίνεται παχύτερο. Φωνάζω την Τη Γιέν.

— Μπρός μικρό μου Λουλούδι, είνε ώρα να κοιμηθούμε.

— 'Η νύκτα ήλθε σιγά σιγά. 'Η Τη Γιέν κρατάει σφιχτά το βιβλίο μου και περπατεί κοντά μου διηγώντας μόνη της στον έναντι της

(1) «Καϊνάν» — μακριά πανταλόνι που φθά-νει ως τον αστραγάλο.

(2) «Κονγκά» — γυναικεία 'Ανναμίτσα.

φανταστικές ιστορίες χωρίς άρχη και τέλος.

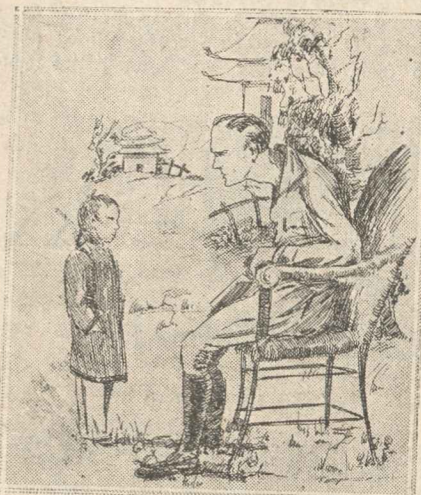
— Έξαρνα ό μονόλογός της διακόπτεται με μια κραυγή. Σπαιμάτα και μ' άρπίζει το χέρι.

— Άκούστε, κύριε...

Πράγματι από μακριά άκούγονται φωνές και σε λίγο ο μεταλλικός ήχος κίποιας σάλ-πιγγος παραγγέλει «εις τα όπλα». Μέσα στο σκοτάδι ή μικρή άγωνιά της φωνή της Τη Γιέν τρελλή από τον φόβο της, φωνάζει:

— Πειραταί! Πειραταί!

Και πράγματι αυτό είνε το κανονισμένο σύν-θημα που μάς άναγγέλει έπαδρομή. Περίμε-

Τι κάνεις έδω;

νω άκόμη όλίγα λεπτά. 'Η σάλπιγξ έξακολου-θεί να σημαίνει και τώρα άκούονται και μερι-κές τουφεκές. Δεν υπάρχει καιρός γιά χά-σιμο, γρήγορα πρέπει να λάβουμε τα κατάλ-ληλα μέτρα!

Με την Τη Γιέν στην άγκαλιά μου φθάνω γρήγορα στην πόρτα, την άφήνω στο σάλο-ν, φωνάζω έναν από τους 'Ανναμίτας στρατιώ-τας μου στο γραφείο μου και διατάσσω.

— Θα πάρεις την μικρή να την πιάς στο διουκτημένο και θα την παραδώσεις στις Γαλ-λίδες που είνε συναθροισμένες εκεί. Συνάμα θα δώσεις κ' αϊτή να έγγραφα στον διου-κτητή. Προσοχή! Έ; Το νού σου μή τα χά-σεις. Και τώρα δρόμο! Μπρός! Σε δέκα λεπτά πρέπει να είνε εκεί.

Και ήσυχος πλέον άρχίζω να διοργανώνω την ύπεράσπισή της θέσώς μας. 'Από μακριά μόνον το τουφεκίδι που όλοεν αυξάνει, έρχεται να διαταράξει την γαλήνη της ήδονής αυτής νυχτιάς.

— Όλίγον και' όδύον η τουφεκάς άραά-νουν και παύουν όλότελα. Κατά την αϊγή ό 'Ανναμίτης μου έρχεται να μου άναγγείλ-ει ότι οι πειραταί κτυπήθηκαν με μία δική μας πυ-ροβολαρχία κ' άναγκάστηκαν να ύποχωρήσουν με μεγάλες ζημιές.

— Ενώ όμιλει τον προσέχω και παρατηρώ ότι έχει ένα παράξενο ύφος.

— Και ή Τη Γιέν, τί έγινε; τον ρωτώ.

Ταρασσεται, διατάζει μία στιγμή και στο τέλος άναγγέλλεται να μου άπαντήσει.

— 'Η Τη Γιέν χάθηκε...

Και σιγά σιγά, με μία μονότονη φωνή μου έξηγεί.

«Όταν πήγα χθές βράδυ να την πάρω

από το σάλο-ν δεν ήτο εκεί. Έμαθα ό-δεν την ήδρα πονθενά. Έφυγα και έανα-ντισα ντροπασμένος.»

— Έγώ γέρος, εγώ ζώον κύριε, κατέλα-νε κλαυθμηρίζων.

— 'Ας ψάξουμε γρήγορα!

Κι' ενώ εκείνος τρέχει προς την πόλη έ-ψάχνω στον κήπο. 'Η ήμερα άρχίζει ν' ά-νέλλει, μερικά σύννεφα χρυσίζουν προς το ρος της άνατολής, σιγά σιγά πληθαίνουν, και διά μιας μία χρυσή φλόγα φωτίζει όλην την ούρανόν..

Μπρός στην μικρή σιδερένια πόρτα που έ-νέμει επάνω στον ποταμό άνακαλύπτω την Τη Γιέν κοιμισμένη. Ντυμένη με την γαλ-λικά τουνίκα μοιάζει σαν ένα μικρό πεταμένο δειμάτιο. Στο στήθος της κρατά σφιχτά ένα καλιασμένο το βιβλίο μου. Την σκουτώ με την ρωτώ με αίσθητά φωνή.

— Τι κάνεις έδω;

Γιά μία στιγμή με παρατηρεί τρομαγμέ-νη ύστερα με μία κραυγή — που είνε σαν γέ-λιο και σαν λυγμός — πέφτει στην άγκαλιά μου.

— Τι κάνεις έδω; της ξαναρωτώ.

Το μικρό μου λουλούδι τότε σπρώχνει τα μάτια της, δυό μάτια που με παρατηρούν με άπορία και με μία φωνή που τρέμει άσπρη από την άγωνία και το μαρτύριο της περιμένης νικτής μου άπαντά.

— Οι πειραταί ήλθαν και χθές βράδυ να πάρουν την Τη Γιέν. Λοιπόν κ' εγώ πού περιμένω έδω. 'Όταν ήζοντο θα τους έλε-γα ή Τη Γιέν. Πάρτε τη Γιέν, αλλά μη πο-ράξετε τον κύριο.

Σιώπησε, κ' ενώ μειδιούσα συνημμένη, έκείνη με κοιτούσε με το φρενικό της βλέ-μμα και μέσ' στα παιδικά της μάτια άνα-λυπτα την ψυχή της. Μία ψυχή άγνή που έ-ξυρσε ν' άγαστά και να θυσιάζεται. Άντα-μένο μου, μικρό λουλούδι!

JEAN D'ESME

Η ΨΑΡΟΒΑΡΚΑ

Έρχετ' ή ψαρόβαρκα, έρχετ' όλοισα, πέρ' άπ' τον 'Ασπρόβαρκα κ' άπ' τα Πετρώ (νύστα.

Σά νεράδια άφρόνταση, νύφη φερσώ, την χαϊδεύει ο μαπάτης.

Μύρια πλούτη άτίμητα στην ποδιά κρατεί, ζήλευτά προικιά της!

Έρχετ' ή ψαρόβαρκα, χρυσοστολισμένη, έρχετ' άσημόζωση και ροδοντιμένη.

του πλάου άρχόντισσα, βεργολινοσύ, με πολλά καμάρα.

Πλούτη και στολίδια της έχει και φορεί του νιαλού τά φόρα!..

Γ. ΑΡΟΣΙΝΗΣ

ΟΤΑΝ Ο ΓΚΟΡΚΥ ΕΚΛΕΨΕ ΤΗΝ ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΑΝΤΡΕΓΙΕΦ

Ο έρως του Ρώσου συγγραφέως προς την γυναίκα του φίλου του. — Όταν ήσαν έξόριστοι και οι δύο εις την Ρώμην. Οι καθημερινί περιπατεί των τριών. — Η κίφνηδία άναχώρησις του Γκόρκυ με την Μαρίαν 'Αντρέγιεφ. — Η άπέλασις του από την 'Αμερικήν.

Πρό είκοσι πέντε ετών, όταν αι περί ήθι-βικής ιδέαι ήσαν πολύ διαφορετικαί από τή-μερον, και το ζήτημα της συζυγικής ταιγής είνε κάποιαν σπουδαιότητα, μεγαλειότητα, άπ' εκείνην που της δίδει ο σημερινός με-ταπολεμικός κόσμος, ένα φιλολογικόν σκάν-δαλον πρώτης δυνάμεως, λόγω των προσώ-πων, τα όποια ήσαν οι ήρωές του, έτάραξε την ήμερον τότε κοινωνίαν της Ιταλικής προ-τεϊούσης.

Πρό όλίγου καιρού είχα εγκατασταθή τότε εις την Ρώμην ως άναποκριτής. Είς τον αυτόν δρόμον όπου έμενα, κατοικεί ο Μάξι-μος Γκόρκυ, εις την όδον Σιστίνα, εις ένα από τα ξενοδοχεία τα όποια εσύναζαν κατά προτίμησιν οι Ρώσοι. Ο μέγας Ρώσος μυ-θιστοριογράφος είχαν από τινος εγκαταλεί-ψει το έδαφος της πατρίδος του, διότι έκιν-δύνε να σταλή εις την Σιβηρίαν από την άπολυταρχικήν αυτοκρατορικήν κυβένησιν.

Τον ένθυμούμαι πολύ καλά. 'Ητο ύψηλός, με μίαν φυσιογνωμίαν και τρόπους οσοτού χωριάτη. Σώμα τετράγωνον, χονδρό, με δυό μάγουλα εξέχοντα, χαρακτηριστικά της μογ-λικής φυλής, με χονδρά μουστάκια άτα-κα και άτένιστα, με μίαν μπλε κακοφκια-σμένην μπλούζαν κλειστήν έως τον λαιμόν, σαν στρατιωτικήν ένδυμασίαν.

Δεν είχε σχέσεις με πολλόν κόσμον. Κά-ποτε οι δημοσιογράφοι κατόρθωναν να τον πλησιάσουν και του πάρον μίαν συνέντευ-ξιν. 'Αλλ' έν γένει απέκρουεν έπιμόρους κάθε έπαφην με έξουσ, και δεν συνανεστρέφετο παρά όλίγους Ρώσους ομοϊδέας του.

Μαζύ με αυτόν ήτο κατά την αυτήν έποχήν και διά τους αυτούς λόγους, διοκόμενος από την Τσαρκήν όλιγαρχίαν, άλλος μέγας Ρώσος συγγραφέας, ο Λεωνίδας 'Ανδρέγι-εφ. Έμενε εις το αυτό ξενοδοχείον με τον Γκόρκυ. Ο 'Ανδρέγιεφ ήτο διαφορετικώς τύπος από τον Γκόρκυ. Λεπτός, με ευγενι-κήν φυσιογνωμίαν, έδειχνε άμέσως τον δια-νοούμενον, τον πολιτισμένον άνθρωπον.

Μαζύ με αυτόν ήτο και ή σύζυγός του Μα-ρία 'Ανδρεγιέβνα, μία λεπτή νέα, με γλυκά όραία χαρακτηριστικά.

Οι τρείς των έθγαιναν κάθε άπόγευμα πε-ρίπατον έως το Πίντο, το θαυμάσιον πάρκο της Ρώμης, ή έκαμαν έκδρομάς εις τα γοη-τευτικά περίχωρα της Αιωνίας Πόλεως. 'Η-σαν πλέον άχώριστοι, και δεν ήτο δυνατόν να ίδητε εις τόν δρόμον τον ένα χωρίς τον άλλον. Μεγάλη φιλία συνέδεε τότε τους δυό μεγάλους και ομοϊδέας Ρώσους διηγημα-τογράφους.

Αιφνιδίως όμως ένα έπεισόδιον ήλθεν ο-πως διαρρήξην τους στενούς φιλικούς δε-σμούς. Αι έφημερίδες επί πολύ ήσχολήθησαν τότε με το συμβάν τοούτο, και το σκάνδαλον ύπερέβη τα στενά όρια της Ρώμης, πλημμυ-ρούσαν όλόκληρον τον τύπον των δυό ήμι-σαιρών.

Ένα ποιοί ο Γκόρκυ εγκατέλειπε το ξενο-δοχείον Χάσκο όπου έμενε, μαζύ δέ με αυ-τόν έξηφανίσθη και ή σύζυγός του φίλου του 'Ανδρέγιεφ.

Το πράγμα δεν ήτο δυνατόν να μείνη μυ-στικόν, καίτοι ο 'Ανδρέγιεφ δεν κατήγγειλε το γεγονός εις την άστυνομίαν, δείξας αλη-θινά ανεξήγητον άδιαφορίαν.

Και αι έφημερίδες άνεκάλυψαν τέλος ότι οι δύο άλληλοαπαχθέντες έσησαν την φωλε-άν των εις ένα ξενοδοχείον του Κάπρι.

Είς τον κόλπον της Νεαπόλεως, κάτω από ένα όλογάλανον ούρανόν και μέσα εις την σμαραγδένιαν θάλασσαν, είνε ένα νησάκι πε-ρίφημο διά τους έρωτας των αρχαίων ρο-μαίων αυτοκρατόρων και των...νεωτέρων Κροίσων. Κάθε εκατομμυριούχος που θέλει να στήση την λαθραίαν έρωτικήν του φωλη-

Ο Γκόρκυ, με την γυναίκα του 'Αντρέγιεφ

άν θεωρεί καθήκον του να κυρθεί με το άγα-πημένο του ταίρι εις το μαγικό αυτό νησί, το όποιον έτσι συγκεντρώνει εκατομμυριούχους έρωτευμένους.

Έκει κατέρυνε και ο Γκόρκυ. Το σκάν-δαλον τον άφηνε άδιάφορον. Φυσικά οι δη-μοσιογράφοι έτρεξαν διά να του πάρον συν-έντευξιν. 'Αλλ' εκείνος έόασσε. Έκρυβημε μέσα εις μίαν μικράν έπαυλιν και εκεί έπε-νύσε τον μήνα του μέλιτος. Οι δημοσιογρά-φοι, εκδικούμενοι την σιωπήν του, έφκα-ναν από την φαντασίαν των διαφόρους ά-ταπερήσεις, τάς όποιās έρεπτον δορύν εις τους άχόρεταγους άναγνώστας των έφημερί-δων και περιοδικών. Και μεταξύ των άλλων έσχολίασαν πως μία τόσο λεπτή και όραία γυναίκα κατόρθωσε να κυριευθή από τόσον έρωτα, ώστε να εγκαταλείψη τον όραϊόν, και ευγενικόν 'Ανδρέγιεφ και ν' άκολουθήση τον άσχημον και πρόστυχον Γκόρκυ.

'Αλλ' ή γυναικεία ψυχολογία είνε κάτι το άκατανόητον και άνεξευρέτητον. Και δεν ήτο πρώτη αυτή που άφήκε όραϊόν συζυγον διά να άκολουθήση ένα άλλον άσχημον έραστήν. 'Αλλως τε ή Μαρία είχαν ύπερ αυτής, ότι ο Γκόρκυ ήτο μία μεγαλοφυΐα, ενώ ύπάρχουν άλλαι γυναίκες εγκαταλείπουσαι διακεκομέ-νους άνδρας διά να άκολουθήσουν πολλούς τους ύπηρέτας των!

Ο 'Ανδρέγιεφ, διά να ξεφύγη από τα νύ-

χια των ένοχλητικών ρεπόρτερ, οι όποιοι τον έπολύκουν, εγκατέλειπε την Ρώμην. Και ο Γκόρκυ επίσης θαρύνθηκε τάς έπιδρομάς των περιέργων, διότι είχε πλέον καταντήσει πε-ρίεργον άντικείμενον διά τους παραμένοντας εις Κάπρι, άπεφάσισε να μεταβή εις την 'Α-μερικήν. 'Αλλ' εκεί τον άνέμενε πολύ άσχημη ύποδοχή. Από την Νεάπολιν έπήρε διαβα-τήριον εις το όποιον ή Μαρία άναγράφετο ως νόμιμος σύζυγός του. 'Αλλά το έπίσημον τοούτο δοκουμενόν δεν ήρκεσε να τον προ-στατεύση.

Μόλις έφθασεν εις την Νέαν 'Υόρκην άμέ-σως ήρχισεν ή έναντίον του έπίθεσις. Οι διά-φοροι πουριτανικοί σύλλογοι, με την συνήθη των σεμνοτυφίαν, ήρχισαν τάς διαμαρτυρίας των, κηρύττοντες, ότι ήτο σκάνδαλον να έμ-φανίζεται εις τάς διαφόρους συγκεντρώσεις ο Γκόρκυ μαζύ με μίαν γυναίκα την όποιαν εκλεψε από τον νόμιμον σύζυγόν της. Μερι-κάι μάλιστα έφημερίδες έφθασαν μέχρι του σημείου, ώστε να συσταούν εις τάς άρχάς όπως άπελάσουν από το έδαφος των 'Ηνω-μένων Πολιτειών το άνεπιθύμητον τοούτο ζεύ-γος.

Ο Γκόρκυ, παρά την φυσικήν του άδια-φορίαν και περιφρόνησιν προς την κοινωνί-αν, άντελήφθη πλέον ότι το έδαφος της 'Α-μερικής δεν τον έχωρούσε. Διόλου δέ άτίθα-νον ή έρώμένη του να έπέσπευσε την άπόφα-σιν του. Και ένα πρωί χωρίς να γνωρίζη κα-νείς τίποτε μαρκαρέται εις ένα ύπεροκρά-νειον διευθυνθείς πάλιν εις την 'Ιταλίαν.

Ο όραϊός ούρανός της Νεαπόλεως τον είλ-κε πολύ. Τσοσούτον μάλλον καθόσον την έ-ποχήν εκείνην εύρίσκειτο εις το πρώτον έπα-διον της φυματιώσεως και οι ιατροί του εί-χον συμβουλευσει να μη άπομακρυνθή του θαυμασίον κλίματος της Μεσημβρινής 'Ιτα-λίας.

Και έτσι το όραϊο νησάκι τον έδέχθη πά-λιν εις τους κόλπους του. Ένοίκιασεν εις το Κάπρι μίαν μικράν έπαυλιν κρημέναν μέσα εις πρασινάδα και εκεί έπέρασεν οι δύο των πολλά χρόνια. 'Η ύγεια του Γκόρκυ άπεκα-τέστη τελείως ώστε σήμερα μετά μίαν όλό-κληρον είκοσιπενταετίαν να είνε άρρώστος ά-κόμη, ενώ ο φίλος του 'Ανδρέγιεφ μετά όλί-γα έτη άπέθανε.

Το περίεργον δέ είνε ότι όλίγα έτη μετά το έπεισόδιον οι δύο παλαιό φίλοι συνεφίλι-θησαν. Άφήκαν κατά μέρος τάς ένοχλητι-κάς άναμνήσεις του έπεισοδίου της Ρώμης και έγιναν πάλιν καλοί φίλοι. Και οι περι-πατηταί του Κάπρι είδον μίαν ήμέραν με κα-τάπληξιν των εις περίπατον τον Γκόρκυ, τον Μαρίαν και τον 'Ανδρέγιεφ. Ο πρώην σύ-ζυγος, κομμουνιστικών άρχών, άνεγνώρισεν εις την γυναίκα του το δικαίωμα της έκλο-γής του συντρόφου του δίου της. Και πρέ-πει να όμολογήσωμεν ότι διά της πράξεός του αυτής ο 'Ανδρέγιεφ έφημοσε και πρα-κτικώς τάς περί...κοινωνησιμότητος θεωρίας που έδίδασκεν εις τά έργα του.

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΙΡΟΦΥΛΛΑΣ

Ἐνῷ ἡ Εὐρώπη διέρχεται ἄγριον χειμῶνα, ὅσοι ἔχουν τὴν εὐτυχίαν νὰ παραμένουν εἰς τὰς ἡλιοεστους ἀκτῖνες τῆς Καλλιφερνίας διασκεδάζουν μὲ τὰ θαλάσσια σπῆρ. Ἐνα σπῆρ ποὺ συνεισπιν ὕψος, ἀλλὰ γιὰ νὰ πέψουν σιγά-σιγά, κρατοῦν στὸ χέρι μερικὰ μπαλλόνια, τὰ ὅποια καλισταῦν τὴν κάθοδον σχετικῶς βραδείαν. Τὸ διασκεδαστικώτατον αὐτὸ σπῆρ θὰ ἐπικρατήσῃ τὸ καλοκαίρι καὶ εἰς τὰς λευτερότελλας τῆς Εὐρώπης.

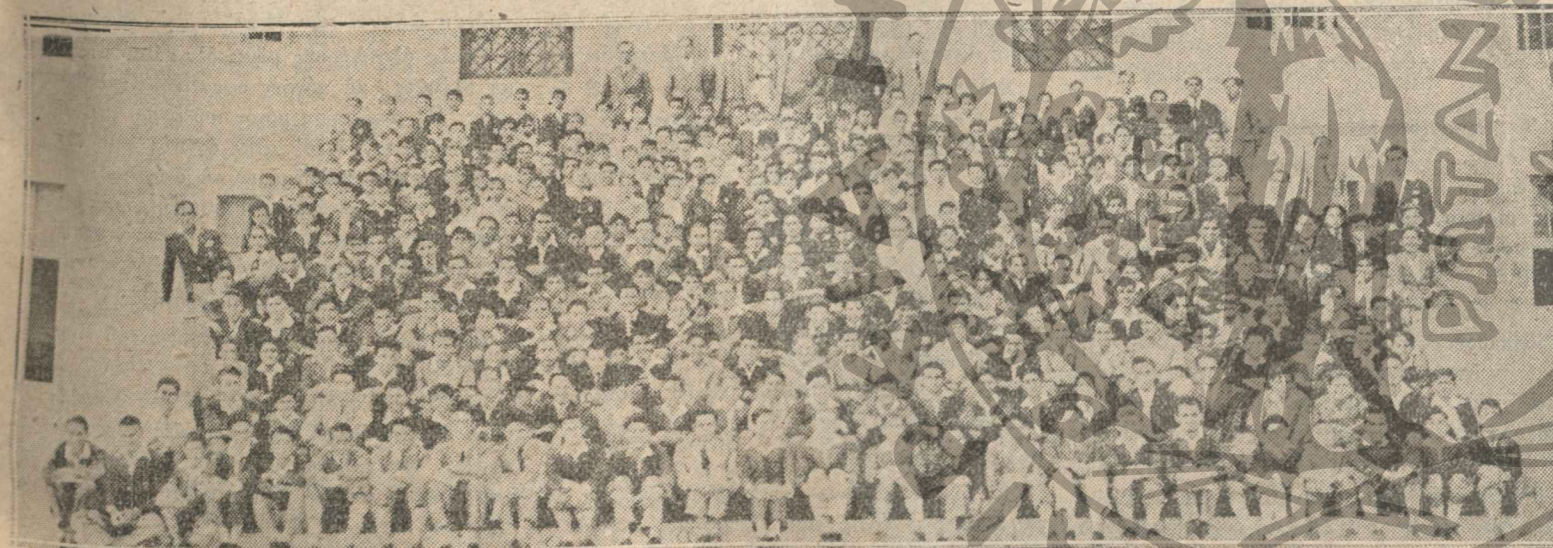
Ἡ διαπομπὴς ἀεροπόρος
Ἑλλήνῃ ὁποῖα πρόκειται
νὰ περὶ Νότιον Ἀφρικὴν.
Κατὰ τῆς δευτέρας τοῦ ἀε-
ροπλάνου ταξιδίου σεβαρῶς
κατὰ μὴδ' αὐτὸ δὲν τὴν
ἐκταξὶ ἀπέφασιν.

Ἐνας τεράστιος προκάλεσε
410 ὀκάδων, ὅστις συνελάμβανε
ὄχθας τοῦ Νείλου, ἀφ' οὗ
ἕνα μαῦρεν.

Εἰς τὰς θαλάσσας τῆς Αὐστραλίας, ὅπου ὁ καιρὸς ἐπιτρέ-
πει τὰ θαλάσσια λευτὰ καὶ τὸν γεωμῖνον ὑπόγειον συ-
λῶμα κατὰ χιλιάρια, ἐπιτίθενται δὲ ἐναντίον τῶν
λυσυμένων. Πρὸς ἀφ᾽ ἑαυτῶν τοῦ τοιμερῆ αὐτοῦ κινδύνου
εἰς ὠριμένους περιοχὰς ἔχουν ἐγκαταστήσῃ δίχτυα ἀπὸ
τόν θυδὸν εἰς τὴν ἐπιάναναι, οὕτω δὲ τὰ σκυλόφαρα
ἀρκοῦνται εἰς τὸ νὰ βλέπουσι μὲν λαμπαργίαν τοὺς λευ-
μῆνους.

Οἱ μαθηταὶ τοῦ Κολλεγίου Ἀθηνῶν ὅπου παρέχεται ἑλληνοαμερικανικὴ ἐκπαίδευσις καὶ εἶνε ἐν ἑκ
τῶν πέντε μεγάλων ἐκπαιδευτηρίων, τὰ ὅποια ἀνήκουν εἰς τὴν ἐργάνωσιν τῶν Ἀμερικανικῶν Κολ.
λεγίων τῆς Ἑγγύς Ἀνατολῆς

Ο ΟΝΟΡΕ ΝΤΕ ΜΠΑΛΖΑΚ ΚΑΙ Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Η κυρία Ντέ Μπερνύ και ο Μπαλζάκ. — Η γυναίκα που τον έδεσθησε στην ανάδειξή του. — Η άγνωστη από την Πολωνία. — Η κυρία Ντέ Καστρέζ. — Ο ρόλος των γυναικών στη ζωή του Μπαλζάκ.

Η κάθε εποχή έχει της δικές της πνευματικές αναλαμβάνει άλλοτε σύγχρονες, άλλοτε αποσπασματικές, με τις περισσότερες φορές να ανενθύνουν με κάποια δόση πεσσιμισμού... το μέλλον. Νέχουν δίκιο τάχα ή όχι;

Αυτό το ερώτημα υπέβαλε στον εαυτό του ο Ρενέ Μπενζαμέν ο διογράφος του Όνορε ντε Μπαλζάκ.

Στην προσπάθειά του αυτή να δώσει μιαν απάντηση συμβατική πάντα για την δική μας εποχή, πλήττει μια καινούργια χορδή της λύρας του συγγραφέως του «Γέρω Γκοριώ» και της «Ανθρώπινης Κομωδίας».

Την αγάπη, που τόσον ένοιωσε την ανάγκη της ο Όνορε ντε Μπαλζάκ, τη παρηγοριά της γυναίκας που του στερέωσε τα έργα του. Δεν γνώρισε το χάδι στην οικογένεια ανάμεσα από ένα πατέρα εξηντάχρονο και μια μητέρα μόλις τριάντα ετών, άνικανη να δημιουργήσει ένα όλοχαρο περιβάλλον γύρω της. Κι' αυτή ή έλλειψη του χαιδιού της έγινε αισθητή πάνω στη συγγραφική του εξέλιξη. Γι' αυτόν ή ζωή είχε ένα πάθος από το οποίο ή ανθρώπινη ολόκληρη βασανίζεται, και μόνη γιατρεία—ή λέξις λέει πολύ περισσότερα—μόνη ανακούφιση είχε ή γυναίκα σαν έξω να παρηγορηθεί.

Για τον Μπαλζάκ τον μεγάλο πεσσιμιστή, την δόξα αυτήν που θάσυνε πραγματικά ή παρηγοριά της γυναίκας ήταν το συγκράτημά του στο πνευματικό άπαιδο που έφθασε.

Η Κυρία ντε Μπερνύ, μια εξαιρετικά όμορφη γυναίκα νεωτάτη τόσο που να την θεωρούσε αδελφή των κοριτσιών της στάθηκε ο άγγελός του.

Η φίλια, ο έρωτας, ή ένωση των ψυχών, όλα τα τρυφερά αυτά έμπόδια υπερπηδώνται στην ανάσχετη πραγματική έρωτική όρμη του νέου Όνορε. Η εγκατάλειψή του κατόπιν θα μπορούσε να χαρακτηριστεί ως το πιο σκληρότερο αδίκημα, αν στα χρόνια των σχέσεων των, ή κυρία ντε Μπερνύ ήπρηξεν για τον Όνορε ή γυναίκα που του χάρισε το ψυχικό ραφινάρισμα.

Η γνωριμία της κυρίας ντε Άμπραντέζ, μια πολυδάπανη γυναίκα τον απογοήτευσε μάλιστα εύρισκε ενθάρρυνση στην πρώτη του προσπάθεια.

Ο Όνορε ντε Μπαλζάκ δεν διψούσε μόνον για δόξα. Ο πλούτος, ή χλιδή του είχαν γίνει έμμοιη ιδέα. Κι' έπειδή ή πένητα του, μόνον, μίζερια, φτώχεια, δυστυχία και ψυχικό μαρασμό έως τότε του είχε χαρίσει, ρίχτηκε στις επιχειρήσεις.

Αν άκουε την κυρία ντε Μπερνύ, που προσπαθούσε να τον μεταπειση, δεν θα βρισκόταν έπειτα από λίγους μήνες δουτηγμένος στο χρέος. Από τον έκδοτικό οίκο, το τυπογραφείο, το χυτήριο στοιχείων που διηύθυνε δεν έμεινε παρά μόνον ή απογοήτευσις.

Ακούραστα έκτοτε εργάστηκε με την πένητα. Δεν τόκρυβε: Τα πρόσωπα των έργων του ήταν ζωντανά, τον βοηθούσαν μάλιστα στις δημιουργικές του προσπάθειες για καινούργιες ψυχολογικές εμφανίσεις. Παρέθετε τους διαλόγους των σαν να παρευρίσκειτο στα

διάφορα έπεισόδια της ύπαρξης των, τους συμβουλευόταν μάλιστα άνέλυν σύγχρονα εις τις πιο βαθιές τους σκέψεις.

Η κυρία ντε Μπερνύ μισοξέχαστηκε στη γνωριμία μιας άλλης, μιας κοσμικής αριστοκράτισσας, της μαρκησίας ντε Καστρέζ. Την ίδια μέρα που την έπισκεπτόταν στο ξενοδοχείο της στην οδό του Μπάκ, δεχόταν μιαν έπιστολή από την Πολωνία με ύπογραφή: Η Ξένη. Ήταν απλό το γράμμα κι' εξέδηλυνε το θαυμασμό για τα έργα του, την συγγραφική του τέχνη. Ο Όνορε δεν έδωσε τότε σημασία. Άλλωστε το καινούργιο του αίσημα προς την μαρκησία του μετέστρεψε κάθε σκέψη. Σε λίγο γινόταν ο απαραίτητός της συνοδός, αλλά κι' ο έπιθετικότερος εις τρυφερότερους σύντροφος. Εκείνη δεν του προέτασε παρά την άπαθεια, μια σκληρότητα ψυχική, παρήγορη όμως. Της δημιουργούσε σκηνές που του χρησίμευαν κατόπιν για μ ο τ ι β α άς πούμε των πνευματικών του συνθέσεων.

Χωρίστηκαν μάλιστα για πάντα.

Ένα γράμμα που ήλθε σαν βρισκόταν στην

Ανγκουλέμη φιλοξενούμενος στο σπίτι μιας παιδικής φίλης της αδελφής του, παραδομένος στη συγγραφή, του ξανάφερε στο νου την μαρκησία Καστρέζ. Η ίδια άπαθεια ή ίδια ψυχική σκληρότης τον περιέμεναν.

Μολοντί δέχτηκε να την συνοδεύσει έως την Έλβετία μαζί με τον δούκα του Φίτς Τζαίμς, στάθηκε στην Γενεύη κι' έπειτα από τρομερή έρωτική σκηνή που την περιγραφή της μας άφησε ο ίδιος ο Όνορε ζήτησε καταφύγιο στην κυρία ντε Μπερνύ.

Στο διάστημα αυτό, τα γράμματα της Ξένης ή από την Πολωνία κατέφθανον το ένα κατόπιν του άλλου. Ήταν μια κόμησα Πολωνίδα ή Εύα ντε Χάνσκα που τόσο βαθιά αντίλαμβανόνταν τα έργα του, τόσο ζούσε στο περιβάλλον της, ώστε ο Μπαλζάκ διαβάζοντας τα γράμματα της άφηνε άθελα φωνές, σαν παιδιόσχημα επιφωνήματα χαράς.

Η τραγική έρωτική έκκλησις της κυρίας ντε Καστρέζ να ξαναγυρίσει σιμά της, τον άφησε άσυνγίνητο. Άλλως τε θα άντάμωνε στο Ντουκάστελ την Ξένη του και τον σύζυγό της.

Η Εύα ντε Χάνσκα ύπρηξε σι' αλήθεια ο μεγαλύτερος έρως του Όνορε ντε Μπαλζάκ. Πλάθανε σχέδια μελλοντικά που τα στήριζαν στο σύντομο, λόγω της ηλικίας του θάνατο του δυστυχούς κόμη ντε Χάνσκα.

Κι' ή μοιραία έπωδός της δυστυχίας ξανα-

τραγουδιέται στη ζωή του Μπαλζάκ. Δεν είναι τώρα ή κοινωνική παραγνώρισις της λογοτεχνικής του αξίας, δεν είναι ή οικονομική του καχεξία έπειτα από τόσες προσπάθειες και μικρά κέρδη που του αποκόμιζαν τα έργα του. Ήταν ένα πιο δυνατό κτύπημα. Η υπερκόπωση και ή χαλάρωσις της ύγείας του.

Η παραμονή στην έξοχή, οι ζήλιες της κυρίας ντε Μπερνύ και της κομήσσης ντε Χάνσκα, παρηγορητικά έφόδια για τον Όνορε ντε Μπαλζάκ δώσανε γέννηση στο έργο ο Γέρω Γκοριώ που αποτέλειωσε μια νύχτα θυελλώδη, μια νύχτα πάλης μανιασμένων στοιχείων της φύσεως.

Στα 1836, έμφ ή ύγεια του χειροτέρενε μέρα με την ήμέρα, δεχόταν κατάκαρδα ένα καινούργιο χτύπημα: Η κυρία ντε Μπερνύ πέθανε.

Τα χρόνια περνούν κι' ο Όνορε δεν άντικρύζει παρά τη δυστυχία. Όλα γύρω του είναι μαύρα. Θέμα του προσφύλλε της συζητήσεως είναι παιά ή «Θεία Κομωδία» του Δάντε. Μια μέρα ο μαρκήσιος ντε Μπελονά του ρίχνει κατά πρόσωπο τη φράση: «Σεις ένσαρκώνετε την «Ανθρώπινη Κομωδία». Έτσι δρέθηκε ο γενικός τίτλος του όλου έργου του Μπαλζάκ.

Στο θάνατο του κόμη ντε Χάνσκα, ο Όνορε παίρνει καινούργια ψυχική δύναμη. Η έγασία του γίνεται τώρα πιο έντατική, πιο συστηματική. Η συνάντησίς του με την «μαγάλη του αγάπη» γίνεται στη Ρώμη. Στο Παρίσι άργότερα γνωρίζουν στα άτελείωτα τέτα- τέτ, της πιο ευχάριστες ψυχικές συναντήσεις. Κι' όμως έπιμονα ή γυναίκα εκείνη άννείται, παρεκλίνει μάλλον την πρότασίς του να την παντρευθεί. Το τελευταίο ταξίδι του Μπαλζάκ στην Πολωνία κούραση μάλλον του φέρνει παρά δελτίωση στην ύγεια του. Έπειτα από μια άρρώστεια που τον κράτησε καιρό κλινική, γίνεται ο γάμος τους στας 15 του Μάρτη 1850. Ο Μάιος τους ξαναάσκει στο Παρίσι κι' ο Αύγουστος τους οδηγεί στον θάνατο του Μπαλζάκ.

Τρεις ολοκληρώτους μήνες δεν πάλασε παρά με θλίψεις, με πόνους σωματικούς και ήθνικούς. Η άνάνηση μόνον του έργου του τον παρηγορούσε. Μεσ' στην αγωνία του, στο παραλήρημα καλούσε με τα όνόματά τους, τα δημιουργήματά του. Μάλιστα ζήτησε τη βοήθειά τους, μάταια το χάδι της κομήσσης ντε Χάνσκα θέριμαν λίγο τα παγωμένα του χέρια στο άργοςπλοήσασμα του θανάτου.

Ζήτησε να ταφή στο κοιμητήριο ιού Περ Λασσαίξ.

Κάνω την ίδια σκέψη με τον Ναπολέοντα συγοπρόφερε τις τελευταίες του άναπνοές. Όταν κανείς λάτρευσε τη δόξα μόνο στο Παρίσι μπορεί να βρή ήσυχο τον τελευταίο του ύπνο.

Κι' ή μοιραία έπωδός ξανατραγουδιέται για τελευταία φορά με το σβόσιμο του Μπαλζάκ.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΔΟΥΚΑΣ

ΤΟ ΜΑΤΙ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Ο Δόκτωρ Γοτλίβ από δύο μηνών έκλειε το μόνος εις το εργαστήριόν του επί πολλὰς ώρας μελετών και πειραματιζόμενος.

Τί έκανε εκεί μέσα, κανείς δεν ήξευρε. Διότι εις κανένα απολύτως, ούτε εις την λατρετήν του Λοτσέν, επέτρεπε να μπει εις το εργαστήριόν του.

Ο Γοτλίβ ειχε ευρεί, ή τουλάχιστον υπέθετε, τον τρόπον να μεταβάλη το μάτι εις όργανον ραδιοσκοπικόν, ικανόν επομένως να διεισδύη, χωρίς την βοήθειαν εργαλείου, εις τα έσωτερικά του σώματος. Από την εποχήν που εφευρέθησαν αι άκτίνες Ρέτγκεν, ο Γοτλίβ ειχεν έπιδοθή εις την μελέτην των δια να κάμη το μάτι ραδιοσκοπικόν. Καί έν τέλει έπίστευσε ότι το κατώρθωσε. Τα πειράματά του έκαμε εις ένα γάτον τον έπειθαν. Διότι έδωκεν ένα γάτον, εις τον όποιον ειχε κάμει το μάτι ραδιοσκοπικόν μέσα εις μιαν έυλινην κάσσαν, απέξω δέ έβαλε ένα ποντίκον. Ο γάτος λοιπόν άμέσως έρρίφθη επάνω εις τον ποντίκον, σαν να τον έδλεπε μπροστά του, ενώ ήτο έξω από την κάσσαν. Άρα το μάτι του γάτου έδλεπε δια μέσου των σανάιδων, ήτο δηλαδή ραδιοσκοπικόν.

Άλλα το πείραμα το γενόμενον εις τον γάτον, θα έπιτύγχανε και επί του ανθρώπου; Αυτό έσκέπτετο ο Δόκτωρ. Έβαλε μιαν άγγελαν εις έφημερίδα ζιτών άνθρωπον πρόθυμον να ύποβληθή εις έγχειρήσιν του όφθαλμού άντί σεβαστού χρηματικού ποσού. Άλλα κανείς δεν παρουσιάσθη. Ήναγκάσθη λοιπόν να πειραματισθή επί του έαυτού του.

Έπηρε τα χειρουργικά εργαλεία του και έλκισθη εις τον σκοτεινόν θάλαμον, τον όποιον έχρησιμοποίησε δια τας φωτογραφίας και τας ραδιοσκοπικάς έρεύνας του.

Ετοποθετήθη έμπρός εις ένα καθρέπτην. Άναψε τα κόκκινα ήλεκτρικά φώτα του και ήρριψε ψυχράμους την έγχειρήσιν.

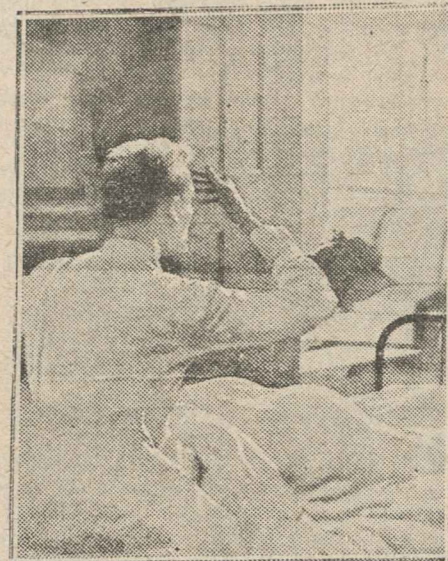
Έπειτα από μισήν ώραν, ο δόκτωρ με το δεξιό μάτι του δεμένο, έκαλούσε από το κρεβάτι του την Γερτρούδην και την είδοποίησε ότι ειχε πονοκέφαλο και δεν θέ έτρωγε έκείνο το βράδυ. Έπειτα έπτε ένα γραμμάριο χλωρής και έκομήθη. Όταν το πρωί ή Γερτρούδη του έφερε το πρόγευμά του, ο δόκτωρ έμεινε κατάπληκτος. Δεν είδε το γέρον κορμί της καλής του υπηρετριάς, άλλα τον σκελετόν της. Επομένως έθριάμβευσε. Το όνειρόν του έπραγματοποιήθη. Είχε κάμει το μάτι του ραδιοσκοπικόν!

Εντόθηκε άμέσως και έφόρεσε ένα ζευγάρι γυαλιά, τα όποια ειχε έπιτύχεις κατασκευάσει και των όποιων το δεξιό μάτι άντί γυαλίου ειχε μιαν λάμψαν άσημένιαν. Έφόρεσε τα γυαλιά και άντελήφθη με ευχαρίστησιν του, ότι έτσι έδλεπε μόνον από το άριστέρό μάτι, άλλα έδλεπε όμως τα πράγματα από την αριστερήν του μορφήν, όπως όλοι οι άνθρωποι. Όταν έπηρε εις την κλινικήν κατέπληξε όλος.

Έμπηκε εις τον θάλαμον ένός δυστυχούς, ο όποιος ειχε πληγωθή με τρεις σφαίρας. Την μιαν την ειλον βγάλε οι βοηθοί του προηγουμένως, άλλ' αι άλλαι δύο ειχον γυωθή και έχρειάζετο άκτινοσκοπήσις. Ο Γοτλίβ έβγαλε τα γυαλιά του. Έπλησίασε εις τον τραυματιάν και έκτύταξε το μέρος όπου έ-

φαίνοντο αι πληγαί. Έπειτα έδειξε δύο σημεία του στήθους, και ειπε ότι εκεί έπρεπε να τον έγχειρήσουν. Καί πράγματι εκεί άκριβώς εύρέθησαν αι δύο σφαίραι!

Η φήμη των θαυματοργών έγχειρήσεων διεδόθη εις όλην την πόλιν. Ήτο το γενικόν θέμα. Έγινε ο άνθρωπος της ήμέρας. Το μάτι του έδλεπε δια μέσου των σωματών. Το ίδιο εκείνο βράδυ ο δήμαρχος έώρταξε τους άργυρούς γάμους του. Όταν ο Γοτλίβ

Το όνειρόν του έπραγματοποιήθη

έμπηκε άπεθεώθη κυριολεκτικώς. Ο ήρωας της έσπέρας ήτο εκείνος και όχι ο δήμαρχος.

Μόνον άργά κατώρθωσε να ξεφύγη από την γενικήν περιέργειαν και να άπασυρθή εις ένα μπαλκόνι που έδλεπε εις τον κήπον.

Έκεί του ήλθε μια παράξενη ιδέα: Να παρατηρήση την έορτην εκείνην με το διαπεραστικό βλέμμα του. Έβγαλε τα γυαλιά του και έκτύταξε.

Τί άπαίσιον πένθιμον θέαμα! Είς την άπεραντον σάλαν αναρίθμητα ζευγάρια σκελετών έχόρευαν. Τα κόκκαλά των άνασταίνοντο, συνεπλέκοντο, έτριβόντο το ένα επάνω εις το άλλο. Ο Γοτλίβ κυριευμένος από φρίκην, έφυγε δρομαίως.

Το άλλο πρωί, έπειτα από μιαν άγρυπνον νύκτα, ο δόκτωρ έπηρε περίπατο εις το ποτάμι. Καί έσυλλογιέτο. Ήτο εύτυχής. Κατώρθωσε να κατακτήση την δόξαν. Τα όνειρα έγιναν πραγματικότης. Η φήμη του ήτο παγκόσμιος.

Και όμως...οι άλλοι θα τον ένόμιζαν ευτυχή...Άλλ' ήτο πράγματι; Όχι. Καί από παντός δεν ήτο ήσυχος. Ακόμη παρουσιάζετο εις τα μάτια του ή πένθιμη σκηνή του χορού. Ακόμη οι νυκτερινοί σκελετοί παρουσιάζοντο μπροστά του.

Άλλα σιγά, σιγά, προχωρών κατά μήκος του Δουνάβεως, έγοητεύθη από την ποιήσιν του ώραιού τοιχείου, από το άρωμα των λουλουδιών, από τα τραγούδια των έρωτευμένων ζευγαριών που έπενούσαν.

Άλλα το δαμόνιον της έπιστήμης του έ-

φερε εις τον νούν του το ερώτημα: —Τί θα έγινετο όλη αυτή ή ποιήσις αν την έδλεπε με το μάτι του που έχόνετο μέσα εις τα ζωντανά πράγματα; Έβγαλε τα γυαλιά και έκτύταξε με το μυστηριώδες μάτι του. Καί άμέσως όλη ή ποιήσις της άνοίξεως και των χρωμάτων έξηφανίσθη.

Από τα κατάπρασνα δένδρα, από τα υπέροχα λουλούδια δεν έμεινε τίποτε άλλο παρά οι σκελετοί. Ένα όμοιόμορφο μονότονο χρώμα, μια ξεροτής έκάλυπτε όλην την φύσιν. Κάθε γοητεία ειχε παύσει. Όλη ή ποιήσις άπέθανε. Καί όλος ο έφιόλης της περασμένης νυκτός έξαναζωντανέυσσε. Καί έρρίφθη επάνω εις ένα πάγκον. Τότε του έφάνη ότι μύριαι φωναί γύρω του έπιθύριζαν με έκπληξιν:

— Έσθ, του έλεγαν τα μικρά λουλούδια γύρω του, έκαμες έγκλημα εναντίον της φύσεως. Το άρωμά μας, τα ώραία μας χρώματα δεν τα έχομε πλέον για σένα! Θα ήσαι δυστυχής καθ' όλην την ζωήν σου, την όποιαν θα καταράσαι αιώνως!

— Έσθ, του έψαλλαν τα πουλάκια, είσαι τρελλός. Γιατί έκαμες όλα να μεταβληθούν για σέ σε σκελετούς. Άλλ' οι σκελετοί είναι δια την ήσυχίαν των τάφων. Άφσέ τους λοιπόν ήσυχους. Καί καμάρωνε, αν μπορείς στη γή τα ροδομάγουλα κορίτσια και τις ώραιές γυναίκες και όλα τα ώραία πράγματα που έπλάσθησαν για χάδι και φιλία. Η έπιστήμη που χώνεται μέσα σε τάφους είναι έγκληματική και άθλια!

Άλλα τον πόνον του έμεγάλωσε το θέαμα ένός σκελετού που τον έπλησίαζε. Διέκρινε, ότι άντρες εις γυναίκα. Ψηλός, λιγερός, κοίτης σκελετός, ο όποιος τον έπλησίασε και με παράτονον τον ρώτησε:

— Έτσι λοιπόν; Ούτε καν με χαιρετάς; Δεν μου λές λέξι; Η μήπως περιμένεις πρώτα τα συγχαρητήριά μου;

Η φωνή του σκελετού που έπλησίασε του ήτο γνωστή. Ο Γοτλίβ έφάνη σαν να τρελλάθηκε. Σηκώθηκε με δυνατή κραυγή και τρέχοντας έφυγε από την έρωμένην του, ενώ ή ώραία Λότσεν, άποπτευθεύσα ότι έτρελλάθηκε αίφνιδίως, προσεπάθει να τον κρατήσει σιμά της.

Μετά μιαν ώραν ο δόκτωρ Γοτλίβ, με το δεξιό μάτι δεμένο πάλι, εύρίσκειτο εις το εργαστήριό του. Σιμά του, καθισμένη εις τον καναπέ ήτο ή άγαπημένη του.

Έτσι, συνεπέρανε εκείνος, τώρα πλέον έξοριζε όλην την τραγικήν ιστορίαν μου. Ή θέλησα να προχωρήσω, να εισχωρήσω, έως το άφθαστο! Καί έτιμωρήθηκα γι' αυτό. Καί την δικαιοσύνην την απέδωσα έγω μόνος μου. Έκείνο το χέρι που έκαμε το μάτι μου όμοιο με μάτι του Θεού, το ίδιο χέρι το έκτύπησε με άπονιά! Το μάτι που είδε πάρα πολλά δεν θα ίδη πλέον. Καί έπειδή δεν μπορώ να σου προσφέρω παρά ένα σύζυγον τυφλόν από το ένα μάτι, σου έπιστρέφω τον άρραβώνα σου και την ύπόσχεσίς σου!

Η καλή Λότσεν έσυλλογιέτο. Ένα χαμόγελο έπλανάτο εις τα χείλη της. Έπειτα

10' ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΕΞΥΠΝΟΤΕΡΩΝ ΑΝΕΚΔΟΤΩΝ
ΒΡΑΒΕΙΑ 10.000 ΔΡΑΧΜΩΝ

ΕΝΑ ΠΛΗΘΗΜΑ ΤΟΥ Χ ΠΕΤΡΙΔΗ

Ένα από τα χαρακτηριστικότερα ανέκδοτα αθηναϊκής είνε και το κάτωθι, ήρωας και θύμα τοῦ οποίου είνε ὁ πρῶην ὑπουργός τῆς Δικαιοσύνης κ. Πετρίδης. Ἐπρόκειτο νά γίνον αἱ ἐκλογαί τοῦ 1928. Κανείς δέ φυσικά δέν μπορούσε νά προβλέπῃ τήν παρηγορία μέ τήν ὁποίαν τὰς ἐκδόσεις ὁ κ. Βενιζέλος. Ὁ ἀγών ἐφαίνετο ἰδιαίτερος δύσκολος στήν περιφέρεια Κορινθίας ὅπου πολυπύκναι ὁ ἀρχηγός τοῦ Λαϊκοῦ κόμματος. Ὁ κ. Πετρίδης, φιλοτιμούμενος νά παρῶν σῶσιν εὐχάριστα ἀποτελέσματα εἰς τόν κ. Βενιζέλον, παρέλαβε ἕνα μουλάρι καί συνδυασμένος ὑπό ἐνός ἀγωγιάτη ἤρχισε νά περιέρχεται τὰ χωριά τῆς περιφέρειας του. Παντοῦ ἐξεδήλωνε ζωηρόν ενδιαφέρον γιά τῆς δουλειῆς τῶν χωρικών, τοῖς ὁποίοις καθόρθον νά ἔχη ὅλους κοιμπάρους, σμιτεθέρους, ξαδέφους κλπ. Εἶχεν ἤδη περιέλθῃ τρία χωριά. Εἰς τὸ τέταρτον, λόγῳ τῆς ἰδιαίτερας σημασίας του, ἐθεώρησε καλόν νά παραμείνῃ περισσότερο. Καί ὁ μὲν ἀγωγιάτης, παραλαβὸν τὸ μουλάρι, ἐπῆγε εἰς τὸ χάνι, ὁ δὲ κ. Πετρίδης ἤρχισε τὰς ἐπισκέψεις. Ἀπὸ μαγαζὶ ὅμως σὲ μαγαζὶ ἐφθασε καί στὸ χάνι. Ὁ ἀγωγιάτης, ὁ ὁποῖος τὸν ἐπερώμενος, ἐπροθυμασιώθη νά πείσῃ πρὸς ἐξυπηρέτησίν του. Ὁ καλὸς ἀγαθὸς ὅμως κ. Πετρίδης, ὁ ὁποῖος εἶχε λησμονήσει σὲ μεταξὺ τὸν φίλον ἀγωγιάτην, τὸν ἐνόησε γιά ψηφοφόρον καί ἐσπείρε νά τὸν ἀγκυλιάσῃ καί νά τὸν ἀσπασθῇ ἐροῶτων συγχρόνως γιά τήν κοιμπάρια, τὰ παιδιά, τῆς δουλειῆς του κλπ. Ὁ ἀτυχὴς ὅμως ἀγωγιάτης, μὴ φανταζόμενος ὅτι σὲ μιά ὥρα τὸν εἶχε ξεχάσῃ ὁ κ. Πετρίδης, ἀπεσπασθῇ β' αἰὼς ἀπὸ τὰς ἀγκυλίας του καί ἤρχισε νά ἐπικαλεῖται τὴν βοήθειαν τῶν χωρικών, ἐνῷ ὁ κ. Πετρίδης τὸ ἔκαστος κυριλεκτικῶς. Ὁ ἐπιλόγιος ἦτο ὅτι, παρὰ τὰς συστάσεις τῶν ἁλλων χωρικών καί τὰς διαβεβαιώσεις τοῦ ἰδίου ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἀμνησίας, ὁ ἀγαθὸς ἀγωγιάτης ἠρνήθη νά συνοδεύσῃ παρακάτω τὸν κ. Πετρίδην. Τέλος ἐξουθενῆ ἄλλος ἀγωγιάτης, τοῦ ὁποῖου τὴν φτυσσογυμνίαν κατέβαλε πολλὴν προσοκλήθειαν διὰ νὰ μὴ ξεχάσῃ ὁ κ. Πετρίδης.

N. Γεωργιαννίδης

ΕΥΓΕΝΗΣ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΙΣ

Ἡ κατωτέρω σκηνή ἔλαβε χώραν πρὸ ἀρκετῶν ἐτῶν εἰς τὸ ἐν Βασιλῆ (προάστειον Μι-

τὸν ἐπῆρε σιμὰ εἰς τὸ παράθυρο, εἰς τὸ φῶς, καί τὸν ὥρμησε ἄν τὴν βλέπῃ:

—Ναί ! Σὲ βλέπω ὅπως καί πρῶτα μέσα σὲ ὅλην τὴν ἡμερίαν.

—Ἐμπρὸς λοιπόν ! Τὸ μάτι ποῦ σοῦ μένει δέν διαπερὰ τὰ ἀντικείμενα σὰν τὸ ἄλλο ! Τότε κύτταξέ με ! Κύτταξέ με στὰ μάτια μέσα, καί πές μου ἂν δέν μπορεῖς νά φθάσῃς ἔως τὴν ψυχὴ μου καί νά τὴν ἐρευνήσῃς γιὰ νὰ σοῦ φάνῃ κάθε ἀμφιβολία. Δέν μπορεῖς λοιπὸν νά διαβάσῃς τὰ αἰσθηματά μου :

Ἐκείνος δέν τὴν ἤρκε νά ἐξακολουθήσῃ. Τὴν ἔσφιξε στήν ἀγκυλιά του καί τῆς ἐκλεισε τὸ στόμα μέ φιλιά. Ἦσθάνετο νά κτυπᾷ ἡ καρδιά της, ἡ καρδιά ἐκείνη ποῦ δέν ἔχρειάζετο νά ἔχῃ τὸ μάτι τοῦ Θεοῦ γιὰ τὰ καταλάβῃ ὅτι κτυποῦσε εἰλικρινὰ γι' αὐτόν!

ΣΕΡΤΖΙΟ ΜΠΡΟΥΝ

τλήνης) παραθαλάσσιον καφενεῖον τοῦ Κωστή Μακαρονῆ καί Ροδοκανάκη.

κὼς δὲ αὐτοὺς μόνον ὡς ξένους. Ὁ Ροδοκανάκης μὲ τὸ μεδίστιμα εἰς τὰ χεῖλη καί εἰς ὀπισθον τουρκικῶν γλώσσων τοὺς λέγει :

—Ἐχετε πολλὰ δίκαιον, μπεῖν μου, νὰ στενοχωροῦσθε διὰ τὰ χρήματα ποῦ σὰς ἐξήτησα. Λάβετε ὅμως ὑπ' ὄψιν ὅτι τὸ καφενεῖον μου ποῦ ἔχει πελατεῖαν ἀπὸ ὅλα τὰ ἰσνάρια, μπεῖνδες, δυστυχῶς, δέν ἔχει. Ἐγὼ πρῶτην φορὰν εἰς τὴν ζωὴν μου εἶχα τὴν τιμὴν νὰ φιλοξενήσω δύο μπεῖνδες. Πούδς ἔξερα ἂν ὁ Θεὸς θὰ μὲ ἀξιώσῃ εἰς τὸ μέλλον νὰ ξαναῖδω μπεῖνδες. Ὡς ἐκ τούτου, διὰ νὰ ἔχω μίαν ἀνάντησιν τῆς τιμητικῆς ἐπισκέψεώς σας, σὰς ἐξήτησα τὴν λίαν.

Οἱ Τούρκοι τῶσαν πολλὴν πρὸς αὐτὸν διὰ τοὺς κολακευτικὰς λόγους τοῦ Ροδοκανάκη, ὅστε ὅλη μόνον τὴν ζητηθεῖσαν λίαν τοῦ ἐπλήρωσαν, ἀλλὰ μὴ μὲ αὐτὴν τοῦ ἔδωσαν ἄλλη ἕνα γενναῖον πονηριόνα.

Μιτλήνη

A.B.K.

ΠΑΤΕΡΑΣ ΚΑΙ ΠΑΤΕΡΑΣ

Σ' ἕνα καφενεῖο τῆς Κολοματίας στὰ 1912. Διὸ γέρον, ὁ γερο-Γιάννης Κ. καί ὁ γερο-Γιαννάκης Γ., παίζουν χαρτιά. Γιὰ μιά στιγμὴ ὁ γερο-Γιάννης ἀφίνει τὰ χαρτιά καί ὁ γέρον στήν ἐφημερίδα ποῦ πῆρε κεινὴ τὴ στιγμὴ. Ὁ γερο-Γιάννης ἔχει τρία παιδιὰ στὸν πόλεμον καί δέν βλέπει τὴν ὥρα καί τὴ στιγμὴ νὰ πῇ τὴν ἐφημερίδα νὰ ἰδῇ τὰ νέα τοῦ Μπαζανιῶ.

Ὁ γερο-Γιαννάκης ἔχει τὰ δύο παιδιὰ του φοιτητὲς στὸ Πανεπιστήμιον, στὸν πόλεμον δέν ἔχει κανένα καί γι' αὐτὸ δέν ενδιαφέρεται ὡς ἀποσῇ τὰ πλεονεκτήματα τῆς ἐφημερίδος καί λέγει στὸ γερο-Γιάννη :

—Ἀσε τὴν ἐφημερίδα, βρε ἀδελφέ, νὰ πελατωσῇμε τὸ παιγνίδι καί ὕστερα τὴ διαβάξῃς.

Ὁ γερο-Γιάννης γιὰ νὰ προκαλέσῃ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ γερο-Γιαννάκη καί νὰ τοῦ ἀποδείξῃ πόσον πονεῖ ἕνα πατέρα καί σὲ τί ἀγαπᾷ βρίσκειται ὅταν τὸ παιδί του ἐνὸς σὲ κινδύνῳ, ἀρχίζει διηθῆναι νὰ διαβάξῃ.

«Σημειώθ' φοιτητὴν καί χωροφυλάκον».

«Εἰς τὴν πλατεῖαν Ὀμονοίας συνεπλάκησαν φριττηγὰ μετὰ χωροφυλάκων. Τρεῖς φοιτηταὶ εἰν νεκροὶ καί πολλοὶ τραυματίαι...».

—Γιὰ διάβασε πάλι αὐτό, γερο-Γιάννη. Γι

λέει : λέγει ὁ γερο-Γιαννάκης μέ ἀγωνία.
—Ἄ, νὰ τὸ διαβάσω πάλι αὐτό, ἔ ; Βλέπεις, γέρον-Γιαννάκη, πόσο πονεῖ ὁ πατέρας ;
Ὁ γερο-Γιαννάκης ἔσχατοκάλει.

ΑΙΕ — ΕΞ

Εἰς τὴν περιοχὴν ἐνὸς ἀγρομαῖου ἀστυνομικοῦ σταθμάρχου ἔπρεσε μιά πέτρα καί σκότωσε μιά γίδα. Ὁ Σταθμάρχος ἐθεώρησε καλὸν νὰ ἀναγγεῖλῃ τοῦτο τηλεγραφικῶς εἰς τὴν προϊστάμενὴν διοίκησιν ὡς ἔξης :

Ἐλθὼς πεσοῦσα ἐφόνειυσεν ἔξω.

Φαντασθῆτε τώρα τὴν θέαν ποῦ ἐν λόγῳ σταθμάρχου, ὅταν ὁ προϊστάμενός του ἀπῆλθῃ :

«Ἀναφέρατε ὀνόματα φονευθέντων».

Θομ. Σ. Γουρζῆς

Η ΜΕΤΕΜΨΥΧΩΣΙΣ

Γνωστὸς καθηγητὴς μιά μέρα ἐπεφύλαξε τὸν φίλον του Κ. Χ., τότε γραμματεῖα τοῦ Ἐρετικῶν Χανίων, ἕνα τῶν ὁπαδῶν τῆς μετεμψυχωσεως.

—Ἐχει γοῦστο, καί μέν Κ., ὅταν πεθάνῃς νὰ γίνῃς νάιδας.

Καί ὁ ἄλλος, χωρὶς νὰ θυμώσῃ, τοῦ ἀπῆλθῃ :

—Ἐχει γοῦστο καί σὺ ὅταν πεθάνῃς νὰ γίνῃς ἄνθρωπος...

Γ. Καλακωρῆς

Η ΒΟΥΛΗ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ

Εἰς τὴν Κύπρον ἐπειδὴ οἱ βουλευταὶ εἰν Ἕλληνες, Ἀγγλοὶ καί Τούρκοι, διὰ τοῦτο αἱ συνεδριάσεις μεταφράζονται εἰς τὰς τρεῖς γλώσσας. Μίαν ἡμέραν μιά συνεδρίασις μετεφράσθη ἑλληνικὰ καί ἀγγλικὰ, ὁ δὲ κωδωνὴς τῆς δεξέρας νὰ μεταφρασθῇ καί τουρκικὰ. Κάποιος βουλευτὴς εἶπε :

—Εἶνε περὶ τὴν.

—Διὰ τὴν.

—Διότι οἱ Τούρκοι συνάδελφοι κοιμῶνται.

Δευκωσία

Ι. Παναγιωτίδης

Η ΚΛΕΜΜΕΝΗ ΚΟΙΛΙΑ

Κάποτε ἕνας Φραγκοσυριανὸς οἰκογενεάρχης ἐδούλετο εἰς οἰκτὴν οἰκονομικὴν κατάσταση. Ἦτο παρσημὸν τῶν Χριστιανῶν καί δέν εἶχε νὰ πῇ καὶ γιὰ τὸ σπῆναι. Ἐσκέφθηκε νὰ κλέψῃ, ἀπὸ δέν εἶχε χρήματα γι' ἀγοράσῃ. Πῆγε λοιπὸν σ' ἕνα κρεπωλεῖον καί κατόρθωσε νὰ κλέψῃ μιά κοιλίαν ἀπὸ ἕνα ἔκφυρτο στὸ ζωνάρι του. Ἐπιστρέψας σπῆναι του πέρασε ἀπὸ μιά ἐκκλησίαν καί μπεῖν νὰ προσευχηθῇ. Ὁ παπάς ἐκεῖ τὴν ὥρα ὄμιλε πρὸς τοὺς ἐκκλησιαζομένους καί τοὺς συνεβούλευε νὰ μὴ φροντίζον μόνον γιὰ τὴν πρόσκαιρὴν ζωὴν, ἐπαυλαμπάνον συχνά τὴν ἐξῆς φράσιν :

—Ὅχι νὰ κρυπάζοιμε ἀγαπητοὶ χρυσὸν, μόνον γιὰ τὴν κοιλίαν.

Καί ἐνῷ ἔλεγε αὐτὰ κωποῦσε κατὰ σπῆναι τὸν Φραγκοσυριανόν, ποῦ εἶχε κλέψῃ τὴν κοιλίαν. Θυμωθεὶς δὲ οὗτος (ἐπειδὴ ἐνόησε πῶς τὸ ἔλεγε γιὰ κείνον) ἀέταξε στὸ κεφάλι τοῦ παπά τὴν κοιλίαν, λέγων :

—Κοιλία μπεῖν ποῦ κλέψα μιά κοιλία ἡλοῦς τὴν κόρης μου (φανερόν). Πάρτηνε !

Ἐλένη Ε. Μονομάκου

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΠΟΧΗΝ ΤΟΥ ΤΣΑΡΙΣΜΟΥ

ΤΟ ΤΡΑΓΙΚΟΝ ΤΕΛΟΣ ΙΒΑΝ ΤΟΥ Δ'.

Ἡ Βασίλισσα τῆς Ρωσίας.—Ἐνας ὥραίος ἀξιωματικὸς τῶν Κοζάκων εὐνοούμενος τῆς Αἰκατερίνης.—Τὶ ἐσχέδιασε διὰ νὰ ἐκδικηθῇ.—Ἡ τραγικὴ μοῖρα τοῦ νεκροῦ αὐτοκράτορος Ἰβάν, ὁ ὁποῖος δέν ἐξασίλευσε.

Τὸ νησάκι τοῦ Σλουσεμπουργ, ἀπέχον ἐξήκοντα χιλιόμετρα ἀπὸ τὴν Πετρούπολιν, ἐγένετο τὸ θεατρὸν ἀγρίων δραμάτων. Ἡ ἱστορία τοῦ γιγαντιαίου φρουρίου του, τὸ ὁποῖον ἐκτίσεν ὁ Πέτρος ὁ Μέγας, διὰ νὰ ἀντιμεταπῇ τοὺς γείτονας του Σουηδοὺς, στᾶζει ἡμιαικάως ἀνομάστῃ ἀργότερα «ἡ βασίλισσα τῆς Ρωσίας». Ἐπὶ οὗτο αἰῶνας ἐθεωρεῖτο τὸ κομητήριο τῶν ζωντανῶν, διότι ὁποῖος ἔμπαινε ἐκεῖ δέν ἐβγαίνει ποτὲ ζωντανός.

Ἐκεῖ μέσα λοιπὸν ἀπὸ τοῦ 1756 μέχρι τοῦ 1764 ἔζησε κλεισμένος ὁ ἀτυχὴς Ἰβάν ὁ Δ' ὁ ὁποῖος ἐβασίλευσεν ἐπὶ τοῦ ρωσικοῦ θρόνου 404 ἡμέρας μόνον.

Ὅταν ἀπέθανεν ἡ αὐτοκράτειρα Ἄννα τὸ 1740, ὁ Ἰωάννης ἦτο μόλις δύο μηνῶν. Ἀνυποχρεῖται κατὰ τύπους αὐτοκράτωρ, ἐνῷ ἡ ἀντιβασιλεία ἐδόθη εἰς τὴν ἀνίκανον μητέρα του Ἄνναν Λεοποδόνα. Ἡ χώρα εὐρίσκετο εἰς κίνδυνον. Ἐπιδρομαὶ ἀπ' ἔξω, στάσεις εἰς τὸ ἐσωτερικὸν ἠπειλοῦν τὴν διάλυσιν τῆς Ρωσίας. Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην παρουσιάσθη σωτὴρ τῆς πατρίδος, ἡ κόρη τοῦ Πέτρου τοῦ Μεγάλου, ἡ ὥραία Ἐλισάβετ, ἡ ὁποία ἀπὸ τὸν πατέρα της εἶχε κληρονομήσῃ τὴν ἀγερωχεῖαν καί τὴν ὁμότητα.

Τὴν νύκτα λοιπὸν τῆς 25 πρὸς τὴν 26 Ὁκτωβρίου 1756 ἡ Ἐλισάβετ, ἄγουσα τὸν τριμυρὸν πρῶτον ἔτος, συνεκέντρωσεν ὅλους τοὺς ὁπαδοὺς της καί ἐκήρυξεν ἐκπαιρὸν τὸν δρόμον — βασιλεία. Πράγματι συνεληφθῇ ἡ αὐτοκράτειρα Ἄννα μετὰ τοῦ συζύγου της καί τῶν τέκνων καί ἐφυλακίσθησαν εἰς τὸ Ὁρεμπουργκ. Ἰσχυρὰ φρουρὰ τοὺς ἐφύλαττε. Ἐν τούτοις ἀπὸ καροῦ εἰς καροῖν διεδίδοντο εἰς τὴν Πετρούπολιν φήμει περὶ ἀποδράσεώς των. Μίαν φορὰν μάλιστα ἔγινε μιά σοβαρὰ ἀπόπειρα ἀποδράσεως. Ἡ αὐτοκράτειρα τότε διέταξε νὰ κλεισθῇ ὁ μικρὸς βασιλεὺς Ἰβάν Δ' εἰς τὴν μονὴν τοῦ Σμόλενσκ, χωριστὰ ἀπὸ τὴν οἰκονομίαν του. Ἀπηγορεύθη δὲ εἰς πάντα νὰ τὸν ἰδῇ ἡ τοῦ ὁμίλησιν. Τὸ 1756 ὁ δυστυχὴς, ἐξ ὁμοῦ ἐτῶν, ἀπεσπασθῇ ἀπὸ τὴν οἰκονομίαν του καί ἐφυλακίσθη εἰς τὴν μονήν. Ἐπειδὴ ὅμως καί αὐτὴ δέν ἐφάνη ἀρκετὰ ἀσφαλὴς, μετεφέρθη εἰς τὸν τρομερὸν φρούριον τοῦ Σλουσεμπουργ. Οἱ δεσπομωφικές του δέν ἐγγνώριζον ποῖος εἶνε ὁ νέος καταδικασθεὶς νὰ ἀποθάνῃ ἀπὸ φθῖσιν μέσα εἰς τοὺς ὑγροὺς τοίχους τῆς φυλακῆς. Ἀλλ' οὐτε καί ὁ ἴδιος ὁ τέως αὐτοκράτωρ ἐγγνώριζε ποῖος ἦτο.

Ὅταν ἀνῆλθεν εἰς τὸν θρόνον ἡ διάσημος αὐτοκράτειρα Αἰκατερίνη Β', ἡ φροῦρησας τοῦ νέου ἔγινεν αὐτοκράτειρα.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην εἰς τὴν αὐτοκρατορικὴν φρουρὰν τῆς Πετρούπολεως ὑπῆρχε ἕνας νεῶς ὥραίος ἀξιωματικὸς, ὁ Βασίλειος Μόροβιτς, ἀπὸ τὴν Οὐκρανίαν. Ἀνῆκεν εἰς οἰκονομικὸν Κοζάκων διακριθεισὸν ἐπὶ ἡρωισμόν. Ἡ Αἰκατερίνη Β' ἠρέσκετο, ὅπως θεαίνοντο ἄλλως τε ἡ ἱστορία, εἰς τοὺς παρανόμους ἔρωτας, οὐχὶ δὲ σπανίως ἐδολοφύνησε τοὺς ἐραστάς της, ὅταν

ἐκουράζετο πλέον καί ἤθελε νὰ τοὺς ἀντικαταστήσῃ. Μίαν ἡμέραν εἶδεν εἰς τὴν φρουρὰν τὸν ὥραιον Βασίλειον Μόροβιτς, τὸν ἐπεθύμησε καί δέν ἐβράδυνε νὰ τὸν κάμῃ ἐραστὴν της.

Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἄλλος ὥραίος ἀξιωματικὸς ἦλθεν ὅπως τὸν ἀντικαταστήσῃ εἰς τὴν καρδίαν τῆς Αἰκατερίνης, ὁ περιφημος Ἀλέξιος Ὁρλώφ, τὸν ὁποῖον ἡ αὐτοκράτειρα ἔστειλε κατόπιν εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅπως τὴν ἐπαναστάτησιν κατὰ τοῦ τουρκικοῦ ζυγοῦ. Ὁ Ὁρλώφ ἔγινε παντοδύναμος καί

Ἡ Μεγάλη Αἰκατερίνη

φυσικὰ κατεδίωξε τὸν πρῶην ἐραστὴν τῆς ἐρωμένης του.

Φυσικὸν ἦτο ὁ Βασίλειος νὰ μισήσῃ τὴν ἄπιστον Αἰκατερίνην. Ἀλλὰ καί νὰ ἐκδικηθῇ, μικρὸς αὐτὸς Κοζάκος, τὴν πανίσχυρον καί αἰμοδόρον αὐτοκράτειραν. Ὁ Ὁρλώφ, ἐξακολουθῶν τὴν ἐναντίον τοῦ κατεδίωξι, κατόρθωσε νὰ ἐπιτύχῃ τὴν μεταθεσὶν του εἰς τὴν φρουρὰν τοῦ Σμόλενσκ. Εἶχε λοιπὸν ἐμπρὸς του τὸ φρούριον τοῦ Σλουσεμπουργκ, τὸ ὁποῖον ἐφρουροῦν οἱ ἐπὶ τὰς διατάγας του στρατιῶται.

Σιγὰ, σιγὰ, λοιπὸν ὥρμησε μέσα εἰς τὸν νοῦν μιά ἐκδικητικὴ ἀγρία ἐναντίον τῆς πρῶν ἐρωμένης του καί μιά ἀπόδοσις δικαιοσύνης πρὸς τὸν ἀτυχὴ νέον. Ἀπεράσισε νὰ ἀπελευθερώσῃ τὸν Ἰβάν Δ' νὰ τρέξῃ ἐπὶ κεφαλῇς τοῦ συντάγματός του εἰς τὴν Πετρούπολιν, νὰ ἐκθρονίσῃ τὴν Αἰκατερίνην καί ν' ἀναβιάσῃ ἐκ νέου ἐπὶ τοῦ θρόνου τὸν Ἰβάν Δ'. Τὸ σχέδιον ἦτο ἄλγιστος παραφροσύνη τολμηρότης ὥστε ἐγγίξῃ τὰ ὅρια τῆς παραφροσύνης.

Τὸ δράβν τῆς 4 Ἰουνίου 1764 ἐπῆγε μετὰ τὰ γάμα του νὰ ἀλλάξῃ τὴν φρουρὰν εἰς τὸ φρούριον. Ἐφαίνετο ἡμέρως. Καί ὅμως ἐπὶ μίαν ἐβδομάδα τὸν ἐβασάνιζε ὁ πυρετὸς τοῦ πρᾶξιμοπλήματος. Πρὸ τοῦ ἡμερησίου, ὁ Βασίλειος ἐσκηώθη καί ἐξύπνησε τοὺς στρατιώ-

τας του. Ἀπὸ τοὺς παρόταξε τοὺς εἶπε :

«Στρατιῶται, ἕνα οὐκάζιον τῆς σεπτῆς αὐτοκρατείας μας διατάσσει νὰ συλλάβομεν τὸν κυβερνήτην τοῦ φρουρίου καί τὸν φυλακισμένον Γκεγκὼρ καί τοὺς μεταφερώμεν εἰς Πετρούπολιν ! (Μὲ τὸ ὄνομα Γκεγκὼρ ἦτο γνωστὸς ὁ Ἰβάν Δ'. ἐκεῖ). Οἱ στρατιῶται κατ' ἀρχὰς ἐδίστασαν. Ἀλλ' ὁ Βασίλειος τοὺς ἐδείξε ἕνα ψεύτικο οὐκάζιον, τὸ ὁποῖον εἶχε γράφει μόνος του. Ἐταί, πεισθέντες οἱ στρατιῶται, τὸν ἠκολούθησαν. Ἐπέρασαν τὴν γέφυραν καί ἐμπήκαν εἰς τὸ φρούριον.

—Ἀνοίξατε! ἐφώνασε ὁ Βασίλειος. Ἀλλ' οἱ φρουροὶ εἶχον διαταγὴν ἀπὸ τὴν αὐτοκράτειραν νὰ μὴ ἀνοίξουν ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ εἰς κανένα τὰς πύλας τῆς φυλακῆς.

—Τραβήξατε μπροστὰ τὰ κανόνια! διέταξε ὁ Βασίλειος τοὺς στρατιώτας του.

Καί ἡ μάχη ἤρχισε. Οἱ φύλακες τοῦ φρουρίου ἀπῆλθον εἰς τὸ πύρ των. Μετ' ὀλίγον ὅμως ἐσκήνωσαν λευκὴν σημαίαν εἰς τὸ φρούριον καί τοὺς ἐπέτρεψαν νὰ μπουῖν.

—Κατάρ! ἀνέκραγεν ὁ Βασίλειος, ὅταν εἰσελθὸν εἰς τὸ δωμάτιον ὅπου ἐφυλάσσετο ὁ Ἰβάν Δ', εἶδε τὸν νεκρὸν αὐτοκράτορα κατὰ γῆς νεκρὸν καί πλέοντα εἰς τὸ αἷμα του.

Ὁ δυστυχὴς Τσάρος ἦτο ὁλόγυμνος. Ὁ εἰδικὸς δεσμοφύλαξ, τὸν ὁποῖον τοῦ εἶχε βάλει ἡ αὐτοκράτειρα, ἐδείξε τότε εἰς τὸν ἔξωλον Βασίλειον οὐκάζιον ἰδιόγραφον τῆς αὐτοκρατείας Αἰκατερίνης, τὸ ὁποῖον ἔλεγε :

«Ἐάν κανεὶς ἀποπειραθῇ νὰ ἀπελευθερώσῃ τὸν Ἰβάν καί δέν ὑπάρχει ἄλλο μέσον διὰ τοῦ ὁποῖου νὰ ἀπομακρυνθῇ ὁ κίνδυνος τῆς ἀπελευθερώσεώς του, τότε πρέπει χωρὶς ἄλλο νὰ σκοτώσῃ τὸν φυλακισμένον».

Ἡ Αἰκατερίνη εὐρίσκειτο εἰς τὴν Πρίγαν ὅτε ἔμαθε τὰ συμβάντα. Ἐσπείρε νὰ ἐπανεῖθῃ εἰς τὴν πρωτεύουσάν καί διέταξε τὴν αὐστηρὰν τιμωρίαν τῶν πρωτεργατῶν τοῦ κινήματος.

Τὸ δικαστήριον συνῆλε τὴν 31 Αὐγούστου. Ἡ δίκη διήρκεσε μίαν ὁλόκληρον ἐβδομάδα. Οἱ ἄλλοι συνενοχοὶ ἐδικάσθησαν εἰς διαφόρους ποινάς. Ὁ Βασίλειος Μόροβιτς μὲ τὸ μόνον ὀμολόγησεν, ὅτι αὐτὸς ἦτο ὁ μόνος ἐνοχὸς καί ὅτι τοὺς ἄλλους παρῆγε μετὰ ἀπάτην. Καί τὸ δικαστήριον τὸν κατεδίκασεν εἰς θάνατον.

Ὁ Βασίλειος ἀπεκεφαλίσθη τὴν 15 Σεπτεμβρίου εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Σήτην, ἀπέναντι ἀπὸ τὸ φρούριον. Πρὸ τοῦ ἀποθάνῃ ἐφώνασε :

—Δόξα καί τιμὴ εἰς τὸν μάρτυρα Ἰβάν Δ'.

Ὅλγας στιγμὰ

ΟΛΗ Η ΖΩΗ ΤΗΣ ΠΑΛΙΑΣ ΑΘΗΝΑΣ ΓΡΑΜΜΕΝΗ ΑΠΟ ΠΑΛΑΙΟΝ ΓΛΕΝΤΖΕ

Η ΠΕΡΙΜΕΤΕΙΡΑΝΣ ΖΩΗ ΤΩΝ ΠΡΙΚΚΗΝΟΣ ΜΟΝ Ρ ΟΥ ΖΗ

11ον

Όπως όμως εξηκριβώθη κατόπιν κάθε άλλο παρά ή άφοσίωσις εις την μνήμην του μακαρίτου ύπηρεξεν ή αίτία διά την όποιαν ή άριστοκράτης εκείνη χήρα—ήτο δέ άληθής άριστοκράτης της παλαιάς Ναυπλιακής οικογενείας των Ι... και κατ' εύθειαν άπόγονος ένός παλαιού εύπατρίδου της πρώτης πρωτεύουσής της Έλλάδος— επέμενεν εις την μαρτυρικήν ζωήν της προσευχής και της έρωτικής νηστείας.

Αί φήμαι έν τούτοις περί του φαντάσματος ήρχισαν να συζητούνται και εις τας φυλακάς της Άκροναυπλίας όπου έμενε φυλακισμένος ο Μουρούζης.

Εις τας φυλακάς εκείνας ο Μουρούζης κάθε άλλο παρά ύφιστατο τας στερήσεις των φυλακισμένων. Έκτός του ότι ή αίτία της φυλακισώσων τον τόν καθιστά συμπαθή εις όλην την φρουράν και εις αυτούς τους δεσμοφύλακας, μπορούσε και όποτε ήθελε όχι μόνον να έξέρχεται έπιπρος και εις μακρινούς περιπάτους προς το Άργος και την Ναυπλιακήν πεδιάδα, άλλα και να κατέρχεται εις την πόλιν, είτε όμως δεν ήθελε να προκαλή συζητήσεις περί του προσώπου του, είτε διότι δεν ήθελε να έκθέσθω τον άξιωματικών των φυλακών δεν είχε κατέλθει ποτέ εις το Ναύπλιο.

Εις τας φυλακάς ύπρχε πάντοτε άδρός πληρώνόμενον από τον Μουρούζην το καλύτερο κρασί και οι πλέον έλκετοί μεζέδες εις δε γνωστόν, ότι ύπάρχουν εις το Άργος και το Ναύπλιο όραία και έλκετα κρασιά.

Τό γλέντι εις τας φυλακάς της Άκροναυπλίας ήσο σχεδόν καθημερινόν. Ο περίφημος άρχιφύλαξ Παπαγκέκας, παλαιός μπекής και συνετός θαυμαστής του Μουρούζην, βρήκε μίαν λαμπράν εύκαιρίαν. Αυτός ελχεν αναλάβει την προμήθειαν των πλέον έλκετων μεζεδών και των πλέον παλαιών κρασιών.

Ο Μουρούζης επλήρωνεν άδρότατα.

— Άφού κατόρθωσες, έλεγεν εις τον άρχιφύλακα, να είσαι ταύτοχρόνως και παπάς και γκέκας, θεβαίως δά κατορθώσως να μάς βρής το καλύτερο κρασί που ύπάρχει εις το Ναύπλιο και το Άργος.

Ένα βράδυ έγινε κουβέντα περί του φαντάσματος, τό όποιον έτρομοκράτει το Ναύπλιο και ο Μουρούζης χωρίς πολλές περιστροφές εξέφρασε μίαν επιθυμίαν.

— Έχω την διάθεσιν, τούς ειπε, ένα βράδυ να κατέβω και να κάνω παρέα με τό φάντασμα.

Μαζί όμως με την διάθεσιν αυτήν ο Μουρούζης είχε σκοπόν να πραγματοποιήση κάποιον βράδυ και μίαν τολημειαν φάρσαν, να μεθύσθω τον Παπαγκέκαν και όλους τους φυλακισμένους. Δι' αυτήν όμως την φάρσαν δεν έφθαναν ή όλίγες χιλιάρες που άνέβαζεν εύλαδώς ο Παπαγκέκας εις την Άκροναυπλίαν, εχρειάζετο ολόκληρο θαρτέλι.

Η φάρσα δεν ήτο δύσκολον να επιτύχθω άφού ύπρχον και τό χρηματικά μέσα και ή διάθεσις, άλλ' ή εξέλιξις της έγένετο και παράδοξος και θορυβώδης.

— Εις την Άκροναυπλίαν οι φυλακισμένοι ήσαν καμμιά πενήνταριά, όλοι έλαφροποινίται και διά παραπτώματα περί την πειθαρχίαν ή άδικήματα κατά πολιτών ή στρατιωτικών. Δέν ήσαν συνεπώς άνθρωποι επικίνδυνοι διά την δημοσίαν τάξιν. Η ποινή του Μουρούζην επλησίαζε να λήξη και ο εύπατρίδης εκείνος έξεδήλωσε την επιθυμίαν να παραθέσθω ένα ήρωϊκό γεύμα εις τούς... συναδέλφους του προτού γίνει ο άποχωρισμός.

Τό γεύμα ανέλαβεν ο Παπαγκέκας. Ο Μουρούζης του ένεχείρισε μερικά εκατοστάρια.

— Άν δεν φτάσουν, τού ειπε, εδώ είμαστε πάλιν.

Ο πονηρός Παπαγκέκας τον διεβεβαίωσε, ότι «φτάνουν δεν φτάνουν». Με δυό εκατοστάρια την έποχην εκείνην στο Ναύπλιο μπορούσε να άνοίξη κανείς τας πλέον μεγαλοπρεπή και πλουσίαν ταβέρνας.

Επ' τρεις τέσσερες μέρες διήρκεσεν ή προμήθεια του άποχαριστιστηρίου γλεντιού. Ο ίδιος ο Παπαγκέκας και οι πιστοί του άνθρωποι προσεκόμιζον κατά δόσεις εις την Άκροναυπλίαν τά απαραίτητα του γλεντιού και μαζί με της χιλιάρες και ένα θαρτέλι έλκετο κρασιού.

Τό θαρτέλι καίτοι άπετέλει χονδροειδές λαθρεμπόριον εισήχθη λαθραίως. Εις τον άξιωματικών της ύπηρεσίας, όστις ήτο άνθυπολαγός όνόματι Φωτεινός, έδωσε την διαβεβαίωσιν ο Παπαγκέκας, ότι περιείχε νερό και ήτο χρήσιμον διά την άντικατάστασιν ένός άλλου θαρτελιού χρησιμοποιουμένου διά τούς φυλακισμένους και τό όποιον είχε τρυπήσει.

— Έ καλά και πώς τάγόρασες; τον ρώτησεν ο Φωτεινός.

— Τ' άρχοντόπουλο, ψιθύρισε ο Παπαγκέκας κλίνων τό μάτι πονηρά.

Ο Μουρούζης παρακολουθών τας προπαρασκευάς του γλεντιού γελοῦσε κάτω από τά μουνστάκια του.

(Άπαγορεύεται ή άνατύπωσις)

Είχε σκοπό να μεθύσθω φυλακισμένους και φρουρούς και κατόπιν να τούς κατεβάσθω διανηλώσει κάτω εις την πόλιν του Ναυπλίου.

Τό σχέδιον ήτο μόνον παράτολμον, άλλα θα απέβαινεν έξαιρετικώς φαιδρόν και θορυβώδες.

Διότι κάθοδος πενήντα έξήντα μεθυσμένων μετά τά μεσάνυχτα εις την μικράν πόλιν τό όλιγώτερον που μπορούσε να προκαλέσθω θα ήτο μία γενική άναστάσις, άλλα ή άναστάσις εκείνη συνδυαζομένη με τας φήμας του φαντάσματος θεβαίως θα μπορούσε να προκαλέσθω πανικόν και έπεισόδια φαιδρότατα.

Ο Παπαγκέκας είχε κανονίσει με τούς έμπιστευμένους του ανθρώπους καλά τη δουλειά του.

Τό άποχαριστιτήριο τραπέζι θα άπετελείτο κυρίως από φαγκριά ψητά και γουρονόπουλα της σούβλας, σαλάτες τυριά και άφθονο κρασί.

— Κύταξε, τούλεγε ο Μουρούζης, κούταξε βρε Παπαγκέκα μή με ρεζιλίψης...

Τρεις τέσσερες μέρες πρό του τραπέζιου διεδόθη στίς φυλακές πώς βγήκε πάλι τό φάντασμα στο Ναύπλιο και έσκόρπισε τον πανικό και τον τρόμο.

Ο Μουρούζης όστις είχε μίαν άφοβίαν, ήτις υπερέβαινε την γενναϊότητα, διότι έφθανε μέχρις άνασθησίας πρό των κινδύνων, ήσθάνθη την επιθυμίαν να πραγματοποιήσθω μίαν συνάντησιν μετά του φαντάσματος.

Κάθε άλλο παρά έπίστευε φαντάσματα και έφρόνιεν έν πεποιθήσει, ότι τό φάντασμα θα ήτο ή κάποιος φαρσέρ ή κάποιος παληάνθρωπος που θα είχε συμφέρον να κινή τό φάντασμα για να τρομοκρατή της νύκτες τούς Ναυπλιώτας.

Περί λωποδύτου και κλέπτου ασφαλώς δεν έφρόνιζε, διότι ούτε κατά την έξοδον του φαντάσματος, ούτε κατά τας προηγουμένας ή μεθεπομένας νύχτας συνέβαιναν κλοπαί.

Όταν όμως ο Μουρούζης ειπε στον περίεργο εκείνον δεσμοφύλακα τον Παπαγκέκα πώς θα κατέβαινε τρεις συνεχείς νύχτες στο Ναύπλιο για να συναντήσθω τό φάντασμα και να πιούνη μαζί δύο τρία ποτηράκια, ο Παπαγκέκας έξήτησε να τον άποτρέψθω.

— Δέν βαρύνεσαι, τού ειπε, άρχοντόπουλο σάν έλόγου σου να καταπαίνεσαι με φαντάσματα....

(Εις τό προσεχές ή συνέχεια)

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΚΟΚΚΙΝΗ ΤΖΑΖ

Διήγημα του ΓΟΥΣΤΑΦΟΥ ΜΠΑΛΝΤΟΥ'Τ'Ν

Άλήθεια! Η κατακόκκινη ζακέτα με τά χρυσά κομμάτια πηγαίνει πολύ άμορφα στο κορμί που Ρίχνει μία ματιά στον καθρέφτη και πό χαμόγελο, που άνθίζει στο πρόσωπό του δείχνει, πως εινε εύχαριστημένος. Γιατί ή ζωή τό καλοκαίρι έξω στην άμμουδιά έξω-ραϊζε τό άγρό πρόσωπο ένός φοιτητού δίδοντας τον τό σκοτεινό χρώμα του μερουντζου και στο χρώμα αυτό πάει κάθε στολή και άς εινε τριμμένο καθημερινό κοστούμι, ένα παλαιό λουτρικό ή αυτή ή κατακόκκινη ζακέτα με μαύρο μεταξωτό παντελόνι, μαύρες μεταξωτές κάλτσες και μαύρα μεταξωτά παπούτσι, που ίκανοποιούν τό αισθημα του ώ-ραίου των παιδιών του «Ευφρόδω Μπάρο».

Τό πρωί, όταν μόνον ήσαν στη δουλειά έξω-ξε μία ματιά στο Ίερο αυτό, την μικρή σάλα του «Ευφρόδω Μπάρο». Ήταν γεμάτη κα-ποιος σαρκετών και είχε μία άποπνικτική μυρωδιά από άπαιμέναρα φαγίων, κρασιών, δια είχε δηλαδή άπομείνει από τό φαγοτόπι ό-λοκληρώνον ώρών.

Έχει άκόμη την άσχημη έντύπωση. Άλλά γι' αυτόν εινε άδιάφορον. Αυτός πρέτει να έργασθω σκληρά στα πέσαρα χρόνια των σπουδών του, για να μπορέσθω να πάρη διπλω-μα. Τό πρωί εινε φοιτητής, τ' άπόγευμα υπη-ρέτης, κομιστής, έγγάτης εύκαιρίας ή γκαρ-σόν και τό καλοκαίρι θεωρήσθω στίς πλουσίες άγροικίας γύρω από την Ν. Ύόρκην.

— Έμπρός Μπού! Άκούει να τό φωνάξω ή διευθυντής, ο Μίστερ Βρόουν. Γρήγορα, ά-χίς ή δουλειά.

Έχει μείνει τελειταίος στην γκαρνταρόμπα του «Ευφρόδω Μπάρο», ψηλά στο ένιστο πά-τωμα, κάτω από τον κρεμαστό κήρτο με τό σπινθηρίαν, τά όνειρα θερινής νυκτός και τη ρουλέτα.

Η πόρτα που θεωρείται, που σχηματίζει ή μακρόν μίαν στην κατακόκκινη σάλα άνοί-γει από μία νέα, που φαίνεται σάν ναρχεται από ένα κόσμο, που κομμάτια στην φαντασία του Στέφανου Κέμπτον, και στον όποιον αυτός, σάν φτωχός διάβολος, παλαίει για τον πο-ρισμό του έπιστομίου. Την κόρη αυτή, οι τρεις φίλοι που την συνοδεύουν, την φωνάζουν δια-δοχικά Μις Γόρδον, Σάριμαν, ή Ντάρλινγκ, φορεί ένα μαγευτικό φόρεμα από βαθύ κόκκι-νο, και πολύ άνοητό μεταξωτό ύφασμα και έ-χει μιάμιση μαύρη μιλιστερφή.

— Ρουμανέζα! Την βαρτίζει, χωρίς να σκεπθώ καθόλου και δοκιμάζει στην διαρκεία μιάς άστρατής μιά άσπλη και εύγενικιάν άνά-μνησιν εύνηχίας από τό ποίημα του Έρωτος των έρυνθοδεσμων «εμβαδία» του Λογχε-λίαν. Έχει στην στήμη έτοιμα γι' αυτήν όνό-ματα που επόρκαζο ένα καλύτερο από τ' άλ-λα : Παπαρούνα, χορεύουσα φλόγα, Ρουμα-νέζα, κόκκινη τριαντάφυλλο....

— Έμπρός! Άκούει μία φωνή σιγανά να τον φωνάζει άλλα τό θέλωμε του Μίστερ Βρό-ουν, που την συνοδεύει βλέμμα που μόνον έ-νας Αιτωκόρατος οίχνης, φέρνει στον Στέφα-νο Κέμπτον οίγος, γιατί τό άπαισιο αυτό έμ-πορόψ του μεγάλου Βρόουν μπορεί να τον κά-νη να χάσθω ή θέσι του, εάν επαναληφθώ για τρίτη φορά.

Και όμως, τό σκληρό αυτό έμπρός τον γε-μίζει χαρά, γιατί τον προστάζει να πάη στο θαρτέλι, όπου κάθεται εκείνη που εινε τόσον αιδεογενήτη, όπως τά όνειρα του Στέφα-νου Κέμπτον.

— Παγωμένα φρούτα, τού λέει με μεδίαμα ύπερποτικό και δείχνει με τό κρινένιο δακτυ-λίτι της επάνω στον κατάλογο, ένθ' αυτός τ, άκούει, σάν μισση και πέφτει σ' έκταση, την πλησιάζει περιποιητικά και στέκει τόσον κον-

τά της, ώστε τό δεξί κώνανη μανίλα του να την έγγλιξω.

Οι τρεις κύριοι της συνοδείας της την πε-ριποιούνται, ο ένας τόσον άσημαντα, όπως και οι άλλοι, άλλ' εινε και οι τρεις περασμένοι ήλικίας. Άν και πλούσιοι δεν ήσαν καθόλου κακοίμενοι για την Μις Γόρδον.

— Παγωμένα φρούτα, επαναλαμβάνει, και άκουμπάει ελαφρά τό δακτύλο της στον καρ-πό του χεριού της.

Και τότε άρχίζει να παίζει ή Κόκκινη Μπά-να ! Μ' ένα κτύπημα φαίνεται, ότι έμάγεψε τό δυστυχή Στέφανο τό «Ευφρόδω Μπάρο». Όχι οι έκαιον άνθρωποι, άνδρες και γυναίκες, με την πολύτιμη νυκτερινή φορεσιά, όχι ο βόμ-βος των φωνών, μέσα στίς όποιες εινε θα-θεία κορημένη ή επιθυμία για έπεισόδια, πε-ριπέτειες, χαρές, μέθη, όπως οι γρύλλοι τρα-

Μία νέα εκάθισε στο μπάρο

γουθούν μία καλοκαιρινή νύχτα. Ούτε ή απώ-για των παγωμάτων και ή θετική λάμψη του έρυθρού χρώματος, ούτε ή εύδοκία που αναδι-δετα από χιλιάδα ζωντανά ρόδα, γαρύφαλλα και γιούλια. Όλα αυτά δεν μαγεύουν τον Στέφανο, άλλα μόνον ή Σάριμαν, ή όραία κόρη από τον φανταστικό κόσμο και έκαν' αν-τό τό παρόχ και κακοπληρωμένο γκαρσόνι, τον σκλάβο του Μίστερ Βρόουν, τον πάντοτε έλα-ζοντα φοιτητή, δυνατόν, τού έδωσε μία μισ-σηριώδη δύναμη. Αυτό δεν ήσαν τίποτε άλλο παρά ένα αποτέλεσμα από τούς γλυκείς τόνους που έβγαζαν πίσω από την πακήν συστάδα των φωνών, όπου έμενε κορημένη ή δοχή-στρα, ή περίφημη τζάζ-μάντιν του «Ευφρόδω Μπάρο». Έπτά, όκτώ μόνον. Όλα σιωπούν. Η δουλιά κόβεται στα χείλη. Τά σκληρά πρόσω-πα που δείχνουν χαρακτηριστικά με πόθος με-δονή για τον άγωνα, κορυφωμένα, πεινασμέ-να για περιπέτειες, για άπαλινδυσί, τά χεί-δεύει ένα χέρι μαργιό. Στα χείλια όλων πλα-νάται ένα άδρατο χαμόγελο. Τά χείλη, που ήμέρες ολόκληρες κινούνταν νευρικά, κορυ-φωμένα και έσπρόδον χίλια σπινθηρίσματα, ά-πλώνονται τώρα ήρεμα και άκουμπών επάνω στα τραπέζια γαληνεύματα. Τά μάτια λή-πουν από εύχαριστήση.

Και νά, φθάνει ή περιπέτεια, για την οποία εινε πεινασμένος ο Στέφανος Κέμπτον. Η Σάριμαν Γόρδον, ή παπαρούνα, ή χορεύουσα φλόγα, ή ρουμανέζα, τό κόκκινο τριαντάφυλλο με τά μαύρα μαλλιά, γέρνει τό άραιο της κε-φάλι πίσω, κινάει περιποιητικά τά σκαμ-

μένα πρόσωπα επάνω στην κάρτα των ποτών, που πίνουν, πίνουν, πίνουν την όμορφιά της Σάριμαν...

«Σου άνήκει ή ζωή μου», διαβάει ή Σά-ριμαν στα μάτια αυτά. «Σου άνήκει ή ζωή μου γιατί σ' άγατώ !»

Μέσα στο δωμάτιο των παραγγελιών ο Στέφανος Κέμπτον έρχεται στα στήματα του. Τό κορμί του τινάζεται σάν να τό περ-νά ή το οίγος του πειρετού, τά δόντια του τρέ-ζουν, άκουμπάει επάνω στο τραπέζι και στη-ρίζεται για να μην πέσθω.

— Μία, δύο, τρεις σόδες ! Ένα, δύο, τρία, τέσσερα κοστύν !... Ένα, δύο....

— Άνοήσιες ! σκέπτεται, άκούοντας τη φω-νή του μπουφειζή να μετράη τά ποτά. Ο θυ-μός τον πιάνει. Παληανθρώποι ελθετε σεις δ-λοι. Γιατί να είμαι φτωχός ; Γιατί να είμαι σκλάβος άκριβώς έδώ μέσα και όμως ή ευγε-νεστάτη γυναίκα μ' έπρόσθεξε ; Είμαι ένας δειλός !...

Άκουμπάει άκόμα στο τραπέζι του μπουφέ. Μέσα του γίνεται ένας σκληρός άγών, άγών κατά του ίδιου έαυτού του, κατά του κόσμου, έναντιόν όλων, κατά του πεπρωμένου. Ένας σύντροφός του περνάει και του ψιθυρίζει : «ό χρόνος εινε χρώμα !... Είσαι άρρωστος ;»

Γελαίει δυνατά και δυνατότερα από ότα πρέ-πει. Ύστερα προσέχει στίς ματιές των συν-τρόφων του, που τον συμβουλεύουν να μην ά-φήσθω τη δουλειά. Βλέπει, άκούει, καταλαβαί-νει. «Πρόσθεξε να μη σέ πιάσουν από τη δου-λειά. Τότε θα μείνης στους δρόμους και θα πενήσθω».

— Θέλω να μείνω στίς δρόμους ! φωνά-ζει μέσα του μία φωνή. Άς πενάσω, άφού δεν έχω την άδεια να ζώ όπως θέλω να ζήσω. Άνάστημα ! είμαι δειλός, άφού άρρωσμός εις την άλλαν αυτήν ζωήν που κώνουν τόση έδω μέσα, οι όποιοι πάσχουν όπως έγώ, που δεν μπορούν να άγατούν σάν κι έμένα, που δεν θέλουν ν' άναστηθούν όπως έγώ....

Ένα φιλικό γέλι το πιάει τό μαύρο με-ταξωτό πατσιούσι.

— Πρόσθεξε, τού ψιθυρίζει, έρχεται ο Βρό-ουν....

«Ν ! σκέπτεται, πως θα με άγαθήσει αυτή, εάν έγώ δεν ήμουν έξω της άγότης της ; Αυτή ή ρουμανέζα, που έγκρινε μαζί μου τη μελωδία της κόκκινης μπάντας. Έρπασε λοι-πόν ο καιρός να φανώ άνδρας, να έξω τί θεώ και τί δύναμη έχω....

Έξωφρα παρουσιάζεται ο Βρόουν. Σκέπεις και σχέδια και τρόποι εξαφανίζονται όλα μαζί.

— Αισθανομαι τον έαυτόν μου πολύ άλλοιαν κύριε. Έχω πονοκέφαλο και τά χέρια μου τρέ-μουν. Μπορούσε να φέρη από τά χέρια μου ο δ-ειλός με τά ποτά και να πέσθω κατωής. Σας παρακαλώ να με λογαριάσετε.

Κανείς δεν έχει καιρό να δείξω ενδιαφέρον. Τρεις ώρες έργασίας, μισθός λίγα λεπτά.

Θά εινε ή τελευταία φορά, σκέπτεται με δυσαρέσκεια. Τά δόντια του κινούν. Τώρα έξω τί πρέτει να κινή. Δέν πρέπει πιά να δουλεύη σά σκλάβος. Θ, άρχισθω να κινή πνευ-ματική έργασία, όπως οι πλούσιοι, που δεν λε-ρώνουν να ματαιωριζόμενα χεράκια τους. Έτσι ή έτσι, Μαρούνα κατά από της άνειροφαντασίας ή καλύτερα έξω από έμένα ή άνειροφαντασίες. Έξω από έμένα έώ, ο κόσμος που σωματιό-σων, των σχεδίων, των όνείρων και των άν-επιληπτών επιθυμιών.

Κρίνεται έξω στην αιώλοτορτα ενός σπιτιού κοντά στο «Ευφρόδω Μπάρο και περμένει. Φυ-σιτά εινε ή πρώτη του περιπέτεια. Και σκέ-πεται : «Έξω από ένα φράζο με λόγια ότι α-

σθάνομαι, ίσως να είμαι ένας ποιητής, τώρα όμως ξέρω με βεβαιότητα ότι πρέπει να γράψω ποιήματα για κείνη. Ο καρός μου έφθασε».

Έμενε εκεί δύο ώρες, ύστερα έφθασαν ή μεγάλη στιγμή. Η Ρουμπινέζα έφάνηκε στη συνοδεία των τριών κυριών και ανέβηκε στο αυτοκίνητο που περιμένε και τη στιγμή εκείνη άκριβώς ο Στέφανος Κεμπτον πάντοτε πίσω από αυτοκίνητο από το ελαστικό, που έχουν εκεί για ανταλλαγή και ξέρει ότι εάν πεση θα γίνει κομμάτι, γιατί ή σωφέρ κάνει το αυτοκίνητο να τρέχει σαν διάβολος.

—Μις Γόρντον, Σάριμαν, Δαφλινγκ, εάν πεθάνω, μπάε ότι πεθάνω για σένα...

Γελάει μέσα του. "Όταν αγαπά κανείς γίνει ται σαν μικρό παιδί, αλλά και ήρωας συνάμα! Ένας ήρωας που κρεμεται πίσω από ένα ξένο αυτοκίνητο και σκεπτεται αδύνατα αραγμασια.

Στο ήσυχο δωμάτιο ή Σάριμαν βγάζει το κόκκινο φόρεμα με την βοήθεια της καμαριέρας της και φορεί μια πλατεία φανταστική ρούπα. Το χρώμα της εινε κόκκινο, γιατί το βράδυ άγαπά πολύ το κόκκινο χρώμα. Έρριθρο Μάτσο, κόκκινη τζάκ, κόκκινο αίμα, θερμή αγάπη...

Η καμαριέρα φεύγει και μένει μόνη της, στά διαμερισμά της, που τα περιβάλλει ένας μεγάλος κήπος. Άνοίγει την πόρτα του εξώστου και βγαίνει έξω. Σκέπτεται. Περίεργου εινε οι σκέψεις μιάς κόρης της οποίας ή καρδιά κπάει ακόμα από την συγκίνηση της τζάκ. Σκέπτεται για έναν παλαιόν, αλλά ξέπινον άνθρωπον, ο οποίος εινε πεθαιμένος πρό αθώνων και όμως ή ή ακόμα, για τον Σάξτηρ. "Όχι όμως για τον Ρομαιο και την Ίουλιεττα, των άποιων δεν έννοιε την προθυμίαν τους για τον θάνατον. "Όχι, Νοσταλγεί το τραγέλο παι χνίδι του Έμπρου της Βενετίας, όπου ο Λορέντζος πέρνει την Πίσσεκά του.

Άλιδώνει τα χέρια της και ή κόκκινη πλατεία ρούπα που την περιβάλλει φαίνεται να την κινει με φτερά.

Έως την στιγμή εκείνη ο Στέφανος Κεμπτον συγκρατείται, τώρα όμως αϊ αισθήσεις του δουλεύουν, σαν να τη συμπιμυρίζη ή φωτιά. Πηδαι από τον κλάδο του δένδρου διαν έχει άναβη και εύρισκεται επάνω στον εξώστη.

—Πιδαλιω, πεθάνω για σένα, αλλά να ξήσω θέλω, όχι να πεθάνω.

Η Σάριμαν εινε Αμερικανής και εινε συνηθισμένη να έχη δικές της σκέψεις και να έατελή της αποφάσεις της. Μόλις τρομάζει, όταν βλέπη έναν ξένον, που κάνει ένα κολληρό πήδημα, καί από την βελανιδιά εως τον εξώστη εινε δύο ολόκληρα μέτρα. Η Ρουμπινέζα άφινει τα μεγάλα κόκκινα φτερά της να την περιβάλλουν και μπαίνει μέσα. Πιερνει από το τραπέζι ένα παιχνιδάκι για συνηθισμένα γυναικεία χεράκια, αλλά ένα επικλινόν παιχνιδάκι άσφαλείς από το φως της σελήνης στο σκιαμένο χέρι.

Λησται και δολοφόνοι άνταρχουν πολλοί και αυτή εινε πλουσία.

—Μήν ειπής, για όνομα του Θεού, χέρια ψηλά, την παρακαλεί ο Στέφανος Κεμπτον, γιατί με σπρωμένα τα χέρια θα φανούν γελοία δσα έχω να σου πώ.

—Και τί θέλεις να μου πητε ;
—"Όπ σάς αγαπά—και ο διάβολος ξέρει—συγχωρησατέ με—σας αγαπά !...

Από εινε το τελευταίο από δσα έπεριμένεν ή Σάριμαν. Πίστευε άλλο δεν θα την έκανε να κλονισθή, αλλά ή μικρή λέξις αγάπησ την άφασλίζει και την κάνει να ταιλαντεύεται. Άφρινει το πατόν ή πέση καταγής και θα ήταν άσφαλώς χαμένη εάν είχε να κάνει με κακοήγρον.

Ο Στέφανος δεν της δίνει καρδ να σκεφθή. Βγάζει το έπαινοφόρι του και στέκεται μπροστά στην παπαρούνα του, την χορεύουσιν φλόγα του, την Ρουμπινέζα του. Στέκεται έμπες τις ντυμένες την κόκκινη ζακέττα, το μαύρο μεταξωτό πανταλόνι, πής κάλτσες και τα παπούτσια, που έληγαμίνησε να βγάλη στη γκαρδερόμπα του Ελκόνινου Μπάρο... Στέκεται μέσα στην περιεργή φορεσιά του και την άπεντζει.

—Η έρριθρά τζάκ, λέγει εκείνη άναπνέου-

ΜΙΑ ΑΝΘΡΩΠΩΙΣ

Μέσα στα φώτα σάραζεν ο Έρωτας, μασκαραμένος Φασουλής και Άρλεκίνος, κι' όλος ο κόσμος έχανόταν σε μια χλωμαρα, γιατί ξεχνιόταν της ζωής ο μάταιος θνητός.

Πατί κει μέσα κοιλιμπούσε το χαμόγελο, και χόρευε το πλήθος στην πλατεία, δίχως να αισθάνεται μια έδωσι, ούτο για τον μικρόν της δυστιχία.

Πατί ή μάσκα ήταν κομμένη, αλλοιμονο, και το ποτί τα όρια ξεπερνούσε. Καί δεν έληχε πόνος μέσ' στο φρένασμα πό Καρναβάλι σ' όλα κυριαρχούσε.

Και στής κομψές κυρίες που έσκόπευαν κάποιο παλμό και κάπνισ καρδιοχτύπι, στών καθυλέρων το τρελλό φιδύρισμα, πούσθινε κάθ' άγνη χαρά και λύπη.

Στά λούσα, στη χλιδή ξεχώριζες, μ' ένα πανέρι λούλουδα. Σιωπούσες. Μά μέσα σου τίε πανάστας ! Ποιός ξέρει πόσο να πονούσες !

Τής χιονισμένης της πατρίδας σου ή άνάμνησις νάταν ; ή αγώγεια ; Για της κοιλιάς σου το ξεφάντωμα, στου έρωτα τα πρωτοβόρεια ;

Πού σ' έδωχνε χλωμή κι' άδύνατη, μ' όλο που ήσουν άφραία. Δεν ξέρω. Έκεί μέσα έντασες την έλμ μα και την ιδέα.

Κι' ένθ οι πολλοί σε πλησιάζανε, κι' άπλωναν προστασίας χερι, ήταν, γιατί είχες κι' άλλα λούλουδα έξω άτ' το τούλινο πανέρι.

Ήταν γιατί ήσουν πόσον άμορφη κι' έλκυστικά κείνο το βράδυ μέσα στα φώτα και τη χλωμαρα, ώσαν όνειρου μάγου χαρά.

Ήταν γιατί ήσουν κατάμνη, μέσ' της ζωής την τραγωδια. —Συντηγμ—του ζήλονος ασύλη, στη μαλυμένη οχλαγωγία...

ΚΩΣΤΑΣ ΣΤ. ΚΟΦΙΝΙΩΤΗΣ

σα με άνακούφισι. Ναι, τον γνωρίζει άμέσως και ξέρει γιατί ανέβηκε στον εξώστη της...
Ιστε επαναλαμβάνεται και πάλι το θαύμα, που συνίη στη σάλα του Κόκκινου Μπαρ. Ε-στία, όκτω τόνου... βαθύς—δοξαριές...

Αυτή εινε ή περιπέτεια, μετα την όποιαν και οι δυο αισθανόνταν τον εαυτόν τους εξηπλημένον. "Όχι, αυτό δεν εινε άληθεια. Ω ! όχι. Δεν άκουουν παρά τους παλμούς της καρδιάς των, την επιθυμίαν τους, την φωνή του θεαυού τους αίματος...

Ο Στέφανος άνίγει τα μπράτσα του. Με άνοιγμένα κόκκινα φτερά εκείνη πέφτει στην άγκαλιά του και με τα μάτια του στα μάτια της άρχίζουν να χορεύουν... Έκείνος κλείνει τα μάτια της... Η Σάριμαν χορεύει την κόκκινη τζάκ...

Εινε πειά πραγματικότητα ! Η Σάριμαν εινε γυναίκα του Στέφανου.

—Μου έφάνηκε το βράδυ εκείνο, της έλεγε κατόπιν ο Στέφανος, μ' όλη την άμορφη σου και πάλι πλούτη σου, άξια λύτης. Γι' αυτό σ' έπρόσεξα και γι' αυτό ανέβηκα επάνω στο δένδρο και γι' αυτό έγραφα και καλύτερα ποιήματα και διηγήματα. Δεν μου χρειάζοντα τα πλάτη σου. Η πνευματική εργασία μου άξίζει άρετά και μπορούμε να ζήσουμε από τα κέρδη της. Είμαι άξιος άνδρας.

Η Σάριμαν Κεμπτον προσβλέπει πό μεγάλο παιδί σιωπάς. Τόν εύρισκε γοητευτικόν και πιστεύει σ' όλα δσα της λέγει.

ΓΟΥΣΤΑΥΟΣ ΜΠΑΛΑΝΤΟΥΤΙΝ

ΕΥΤΡΑΠΕΛΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΑ ΒΕΡΥΚΟΚΑ ΤΟΥ ΧΟΤΖΑ

Του κ. Μ. ΦΙΛΗΝΤΑ

Ο Ναστραντίν Χότζας μαθαίνοντας στο χωριό του πως στο Ίκινό—την πρωτεύουσιν της επαρχίας του—ήθεε ένας καινούργιος πασάς και θέλοντας να πιάση σχέση μαζί του μπήκε στο περιβόλι του που ήταν φυτεμένη μια βερυκοκιά μεγάλη, κέκανε χοντρά και νόστιμα βερύκοκα γέμισε ένα μεγάλο καλάθι και ξεκίνησε να τα πάη δώρο στον καινούργιο πασά του Ίκινιου.

Όταν έφτασε στο παλάτι του πασά τον κρατήσανε μπροστά στην πόρτα για να ειδοποιήσουνε μέσα, όσοι όμως ήταν' εκεί ο καθένας τους από ένα βερύκοκο για να δοκιμάση.

—Μήν τα τρώτε, αδερφέ μου, και θα πάνε δώρο στον πατ'ά φώναζε ο Χότζας, αλλά ποιός τον άκουγε. Τέλος εύδοκίησαν να τον άφίσουνε να περάση μέσα, αλλά από κάθε δωμάτιο που περνούσε δοκίμαζεν ο κάθε πορτιέρης από ένα δυο βερύκοκα, ώστε όταν έφτασε μπροστά στο δωμάτιο του πασά δεν είχε σχεδόν βερύκοκα.

—Πού πάς; τον έρώτησε ο πορτιέρης.

—Πάω αυτά τα βερύκοκα δώρο στον πασά.

—Μά δεν ντράπηκες, να φέρης τόσο λίγα βερύκοκα, δέ γέμειςε τουλάχιστο το καλάθι.

—Έχεις καμμιάν άλλη δουλειά μέσα ;

—"Όχι αδερφέ μου, τί νάχω.

—"Ε, τότες αυτό δεν εινε δώρο κατάλληλο για έναν πασά, πήγαινε ξαναγέμισε το καλάθι σου κέλα αύριο.

—Μά κι' αύριο νάρω οι Ξηρωποι του παλατιού τα ίδια θα μου κάνουν.

Ο πασάς άκούοντας από μέσα τη φιλονικία βγήκε έξω και έρώτησε τί συμβαίνει. Ο Χότζας με λίγα λόγια ειπε την υπόθεση κι' ο πασάς γελώντας τον έρώτησε :

—Και τί θέλεις τώρα από μένα.

—Θέλω πασά μου να μου δώσης ένα τσεκούρι για να κόψω τη βερυκοκιά του περιβολιού μου, γιατί πιθανόν και οι άπόγονοί μου να πάθουν τα ίδια, μη που οι άρχοντες θα κάθονταν πάντα σε παλάτια και οι πόρτες τους θα έχουνε φύλακες σαν τοίς δικαίους σου.

Ο πασάς γέλασε με την καρδιά του, με μέσα τον Ναστραντίν χότζα, τον έγνωσε καλά, και κατόπι τον έστειλε στο χωριό του με πολλά φιλοδωρήματα.

ΤΟ ΜΕΛΑΝΙ ΣΤΟ ΚΟΣΚΙΝΟ

Κάποτε ο Ναστραντίν χότζας πήρε να γράψη ένα γράμμα. Κάθισε λοιπόν στο μιντέρι του στραβοπόδι, με το άριστερό και άναούτ' κοουδα με το δεξιόν το πόδι, για ν' άχη το γονατό του ως είδος γραφείο. Κι' ακόμα για νάβει το μελανοδοχείο του λιγάκι πιο ψηλά κέτσει να μη σκιάσει πολύ όταν θα δουτούσε το καλάμι του στο μελάνι πήρε πάλι του το κόσκινο και τόβαλε μπρόμπα στο μιντέρι και πάνω του έβαλε το μελανοδοχείο.

Γράφοντας όμως άφαιρέθηκε και κάνασε να βουτήξη αναποδογύρισε το χονά του μελανιού. Το μελάνι χύθηκε έννοειται.

Τότε ή γυναίκα του Χότζα έβαλε τις φωνές πως έλρωσαν τα σκεπάσματα του μιντεριού.

—Μη φωνάζεις αδερφέ μου, ειπε ο Χότζας με άπάθεια, εγώ δεν έχωσα το καλάμι πάνω στο μιντέρι, τόχυσα πάνω στο κόσκινο.

Μ. ΦΙΛΗΝΤΑΣ

(Γράφεται επί τη βάσει πολυτίμων άπομνημευμάτων πασιγνώστου αύλικου)

(Άπαγορεύεται ή άνατύπωσις)

Η ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΤΟΥ Α΄

7ον

Από την ψυχή της την άμέριμνη, εως της στιγμής εκείνης, πέρασε γοργό και θαυό ένα άυελο δέος.

Φοβήθηκε. Πρώτη φορά στη ζωή της είχε αισθανθή φόβο, αλλά και πρώτη φορά είχε 'δ'ή στην έκφρασι του άνδρος της τέτοια άγριάδα και στα μάτια του της άλλοκοτες σπίθες της σκοτεινής ψυχής που στα βάθη της καιει κάποια κρυφή και μυστική φλόγα έχθρας και μίσους.

Άλλ' ακόμα από την ψυχή της δεν είχε περάσει το συννεφο της υποψίας.

Δεν πήγε ποτέ ο νους της στην άλήθεια.

Ο άνδρας της κάτι είχε, αυτό όμως το κάτι της το κρατούσε μυστικό, κάτι που τού-καιγε την ψυχή και τού σπάρανε τα σωθικά, μα αυτό το κάτι δεν της πέρασε ή σκέψις πως μπορούσε να ήτανε το δικό της μυστικό. Το μυστικό της αγάπης της και τού ένόχου έρωτός της.

Μέσα σ' αυτές τις άγωνιώδεις σκέψεις που την έκρυενσαν ειδη τον άνδρα της που κρατούσε το τιμόνι και ούτε την κτύταγε καν να όρτσάρη και μαζί με την κίνησι που έκανε να διατάσση το μούτσο.

—Λύσε τη σκότα...

Ο μικρός μούτσος που μόλις έστειλε πιεσμένος γερά από το κατάρτι της σκότας έκανε κάποια κίνησι να πιάση τα κομπόχοινα του πανιού αλλά πάλι στάθηκε σαν να περιμενε νέα διαταγή, σαν να μην άκουσε καλά.

—Τι διάταξη βρέ, τού φώναζε άγριεμένος ο Μ.

Και με φωνή μισοπινυμένην, ίσως από θυμόν, ίσως από συγκίνησην τού ξαναφώναζε.

—Λύσε μορ' τη σκότα...

Το κόττερο χόρευε τώρα άπάνω στα κύματα που με το όρτσάρισμα το κτύπαγαν κατάπρινα, και ο μικρός μούτσος θηλυκώθηκε με τα πόδια στο κατάρτι και με τα χέρια του έλανε τα σχοινιά του μεγάλου πανιού.

Έκείνη τη στιγμή ή Λουκία τού ειπε με φωνή ήπια και ψύχραιμη.

—Δεν σου φαίνεται επικίνδυνο αυτό ;

—Ποιό; ρώτησεν εκείνος χωρίς να την κατέβη διόλου.

—Το λύσιμο της σκότας.

—Σε τί το βρίσκεις, επικίνδυνο ;

—Φορτσάρισε πολύ ο αέρας.

—"Ε, κι' έπειτα...

—Μπορεί να μ'εσ πλαγιάση.

Ο Μ. σήκωσε άδιάφορα τούς ώμους του.

—Τό χειρότερο που μπορούμε να πάθουμε, της ειπε, εινε να πνιγούμε.

Και συνώδεσε την φράσι του με ένα χοντρώ γέλιο, ένα γέλιο που έμοιαζε με κάγχασμα τριγύ, σκληρό, άγριο.

Όχι τόσο από την φράσι του όσο από το γέλιο του άνδρος της ή Λουκία ήσθάνθη σωστή άνατριχίλα.

Εκείνο το σκληρό, το τραχύ, το άγριο μέταλλο της φωνής τού γέλιου χτύπησε στην

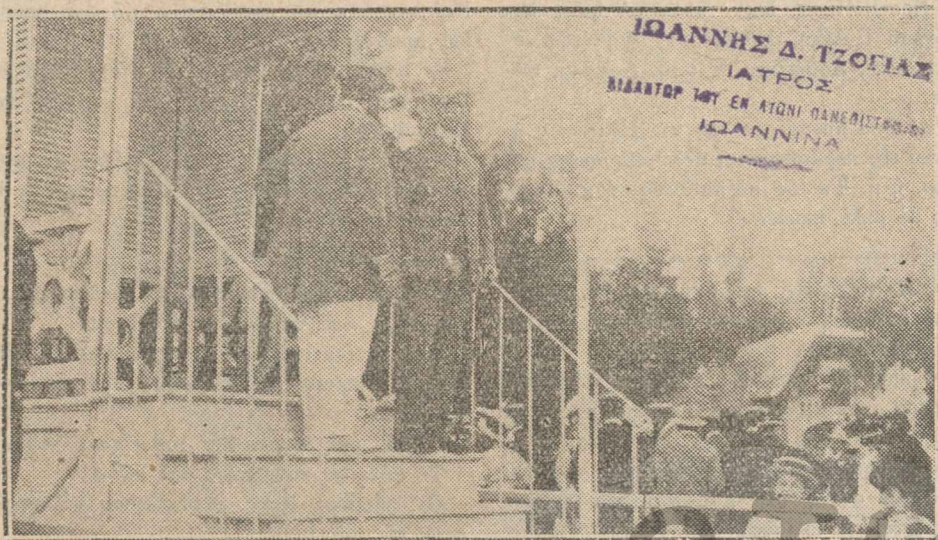
ψυχή της σαν καμπίνα, σαν σήμαντρο τραγικό.

—Μά δέ μου λές, τού ειπε τώρα γελαστό πάλι, αλλά με κάποια έκφρασι άγανακτήσεως, δέ μου λές τί έχεις πάθει σήμερα ;

Ο Μ. γύρισε τώρα και την κτύταξε κατάρματα.

—Υποπεύεις πως έχω πάθει τίποτε; τον ρώτησε με ένα προσποιητό γέλιο που διέστελλε τα χείλη του και έκανε να φαίνονται τα δόντια του, ένα γέλιο ώμο που τον έδειχνε σαν σκύλο όταν μισογαυγίζει και μισοανοίγει το στόμα του δείχνοντας τα δόντια του και έτοιμος να δαγκάση.

—"Όχι, αλλά δέ σε βλέπω σήμερα ψύχραι-

Ο Βασιλεύς Γεώργιος εις τας ίπποδρομίας της Αΐς - λέ - Μπαίν

μο μπροστά στη θύελλα...είμαστε μέσα σε θύελλα το βλέπεις, κινδυνεύουμε και σε λίγο θα κινδυνεύουμε περισσότερο, δεν πιστεύω να σ' άρέση να πνιγούμε...

Τότε ήκουσε από τον άνδρα της μια άπάντησι που της έσχισε το σκοτάδι της ψυχής της και της έδωσε την πρώτη λάμψη της άληθειας την πρώτη ύποψία της φροσύνης.

—Μπορεί κι' αυτό...

—Ποιό αυτό τον έρώτησε τώρα και αυτή με μια έκφρασι που έδειχνε και φόβο και φοβέρια.

Εκείνος γύρισε τώρα την κτύταξε καλά στα μάτια και της ειπε σοβαρά και ψύχραιμα.

—Φοβάσαι το θάνατο Λουκία ;

—Δεν σε καταλαβαίνω, τί θα πη άν φοβάμαι το θάνατο; και στον πιο γενναίο άνθρωπο μου φαίνεται πως εινε άνόητο να παίξη την ζωή του χωρίς λόγο.

—Άλλ' ο Μ. δεν της άπνηγισεν.

—Έστρεψε την προσοχήν του στο μούτσο που είχε άπλώσει την σκότα σιγά σιγά και τώρα την έδεσε.

—Δέσε, τού φώναζε, δέσε και λάσκα τα πανί λάσκα...

Ενθ δέ ο μούτσος τού πέταξε το άεροσκοίνι για να το δέση στο σκαρμό, ο Μ. κρατούσε όρτσα με έπιμονή το τιμόνι στα σκέλια του και έφερε δυο βόλτες το σχοινί

στο σκαρμό χωρίς να το δέση.

Έτσι θα μπορούσε στο κίνδυνο να άπολύση στην στιγμή τη σκότα και να γλυτώση το πλάγισμα.

Η Λουκία ειδη με κάποια άνακούφισι τα προσεκτικά εκείνα μέτρα του άνδρος της μα από την ψυχή της είχε περάσει ή πρώτη άσπρατή της όποψίας.

Πίστεψε πως άνδρας της κάτι θα είχαν ύποπτευθη για το μυστικό της έρωτα μακριά όμως από τού να ύποπτεύση πως ήξερε τί άκριβώς συνέβαινε με τον ένοχον έρωτα της, να συλλογιζόταν τί έπερε να κάνει και πως να άμυνθή μόλις έπέστρεφαν στο σπίτι.

Τώρα εξηγούσε το ύποπτο εκείνο ταξίδι

της Σύρου, την άπροσδόκητη έπιστροφή, την άερρώστεια του άνδρος της την στενωχώραν του, και αϊ ύποψίαι διαρκώς έγένοντο σοβαρώτεροι, μεγαλύτεροι, τραγικώτεροι.

Αιφνιδιαώς όμως έβάνω στις σκέψεις της εκείνης συνέβη κάτι φορικτόν και άποτρόπαιον.

Κάτι που δεν μπορούσε όχι να το μαντεύη άλλ' ούτε να το φαντασθή καν.

Ο άνδρας της σε μια στιγμή με γοηγοράδα έδεσε το σχοινί της σκότας στο σκαρμό άδραξε γερά το τιμόνι. Έπειτα φώναζε το μούτσο.

—Έλα δώ βρέ, τού ειπε.

—Ο μικρός κοντοστέθηκε.

—Έλα δώ βρέ, διάταζε τώρα άγρια και βλοσυρά.

Ο μικρός πήδησε σιγά φοβισμένος και πιάστηκε από τα καγκλωτά της κουπαστής για να σταθή ορθός.

Τό κόττερο όρτσάρισμα γερά σκαμπανέβαζε βαθειά στα κύματα.

—Μά τί τόβαλες μ' αυτό το δύστυχο παιδί, τόμμησε να τού πη ή Λουκία.

—Τώρα θα μάθης γιατί, τον άκουσε να της λέη άπότομα.

Και χωρίς καμμία άλλη εξέγνησι, χωρίς ούτε καμμία λέξις καν, σηκώθηκε άπότομα όρθιος, άρπαξε το μικρό μούτσο με τα δυο του

Η ΚΟΣΜΙΚΗ ΔΘΗΝΑ

Με πραγματικόν πανζουρλισμόν διεξήχθη η τελευταία έδωμάς τών απόκρεω. Σειρά δεξιώσεων, σειρά μαστιχών, σειρά χορών.

— Μία χαριτωμένη και πολύ κοσμική κυρία, η κ. Ε. Α., ήναγκάσθη απόχωρουν από μαστίχας δια να πάη σ' ένα γεύμα της Μεγάλης Βρετανίας ν' αλλάξει φόρεμα στο ταξί μέσα...

— Δυστυχώς που δεν είμεθα σωφρόν εκείνη τη στιγμή!!

— Η Μαστίχα, η μετατραπέζια εις χορόν κατόπιν, της κ. Η. 'Ηλιάσκου ήτο υπέροχος καθ' όλα.

— Υπό τους ήχους γραμμοφώνου έχόρευαν περί τούδε πενήντηντα νέοι και νέαι μέχει βαθείας νυκτός.

— Νοστιμότερες όλων ήσαν αι δίδες Σινιόσουλου Πολίτη, Ευγενίδου, Φραντζή, Χατζηκυριάκου, Λοβέρδου, Ψιακή, Δαμαλά, Θεοχάρη.

— Αι δύο θυγατέρες της κ. 'Ηλιάσκου ήμυλόντο εις περιποιήσεις, πολλή εύμορφες και αι δύο, η κ. Φαλίδα με πράσινο, η κ. Χαρισιάδα με μπλε παστέλ.

χέρια από το στήθος και από ώμο και με όρμη και δύναμη τόν σήκωσε ψηλά και τόν πέταξε στη θάλασσα.

Δύο κραυγές τραγικές σμίξανε ταυτόχρονα μέσα στον αέρα και στα σφύριγματα των σχολειών, και στη βοή της θάλασσας.

Μία σπαρτακτική κραυγή της Λουκίας και μία άγρια φωνή του μούτσου που έσβυσε στα άφρισμένα κύματα.

Ο Μ. σάφηνε απότομα στη στιγμή και ενώ με το ένα χέρι άρπαζε την Λουκία από τα μαλλιά με το άλλο άρραζε το τιμόνι.

Τάδραζε και τα δυο γερά.

Η Λουκία είχε γίνει κατακίτρινη, ή φρίκη και ή άγωνία την είχανε παραλύσει.

— Αυτό το παιδί, της είπε συριστικά στο πρόσωπο, ήτανε ο μόνος μάρτυρας της ατιμίας σου... Έσύ τό σκοτώνεις Λουκία... Έσύ... όπως έσύ σκοτώνεις και τόν έαυτόν σου και μένα....

Και την κρατούσε σφιχτά από τα μαλλιά και στο ξέσπασμα του θανάτου, στο ξέσπασμα των τελευταίων στιγμών της ζωής, την τίναζε άγρια και άσπλαγχνα, και χωρίς καμιά έξήγηση την άναγκασε να γονατίσει και της έρριξε κατάστημα τις πιο βαρύτερες βρισιές.

Μά τότε ξέσπασε και μέσα στην ψυχή της ώραςίας εκείνης γυναίκας ή κουρασμένη ψυχή της.

Ούτε οίκτο ζήτησε, ούτε έλεος, ούτε σύρθηκε σαν κουρέλι ούτε στάθηκε άψυχα να πνιγεί σάν σκλάβο.

Πάλεψε άγρια και άπεγνωσμένα.

Τό κότερο έμενε ακυβέρνητο με το φλόιο άνοιχτό και τη μεγάλη σκότα δεμένη.

Από ένα φαρμακείο που χαροπύλενε κι αυτό μέσα στη θύελλα έσαμε μισό μίλι μακρύτερα στα άνοιχτά νερά του Σαρωνικού έδανε τό κακό και τό θούτηγμα του παιδιού

— Πολύ χαριτωμένη ή κ. Αικ. Μάνου με μαύρη τουαλέτα. Ώραιά εμφάνις ή κ. Δ. Καψάλη, με άσπρη καλίνεραμνη τουαλέτα.

— Διακρίνομεν και μερικά τραπέζια μπριτζ.

— Στο ένα έξ αυτών την κόμησαν Καποδίστρια και την πριγκήπισσαν Ντεμίντωφ παίζουσαν με τούς «σαμπιάν» του μπριτζ, κ. Κωνσταντουλάκη και Κ. Τσαλδάρη.

— Η κ. Ναντίν Τσαλδάρη άμορφη όπως πάντοτε με μαύρα.

— Μαστίχα προχθές παρὰ τή κ. και τη κ. Κ. Πολυχρονιάδη. Η συμπαθής οικιδέσποινα έδέχετο βοηθουμένη παρὰ της διδος Πολυχρονιάδου.

— Διακρίναμεν πολλόν και εκλεκτόν κόσμον Έξαιρετικά κομψή εμφάνις ή κ. Π. Αργυροπούλου με ταρταδένια μαύρη τουαλέτα και πλατύφυρον καπέλλο του αυτού χρώματος. Πλήρης χάριτος και όμορφιάς ή κ. Μιχ. Μαιτσηνιώτη με παριζιάνικο φόρεμα μαύρο και πράσινο.

— Στο κ. και της κ. Γ. Παπαχατζή τό άρχοντικό σπίτι δεξιώσεις την παρελθούσαν Παρασκευήν.

— Πολύ όμορφη ή κ. Π. Μπέμπη με μαύρη ντατελένια τουαλέτα. Χαριτωμένη ή κ. Φιλήμονος με μαράν.

στά κύματα και έπειτα είδαν τό κότερο να πλαιγίζει και να άναποδογυρίζεται.

Παλαιότερες και από τό φαρμακείο στη θύελλα δάλλησαν να ζυγώσουν με φθάσανε άργά....

Ο Μ. και ή γυναίκα του είχανε χαθή. Τό κότερο τούς πήρε από κάτω.

Οι ψαράδες όμως κατόρθωσαν να σηκώσουν τό μούτσο.

Ήτανε μισοπεθαμένος.

Έπειτα από λίγες μέρες πέρασε ή θύελλα και τα νερά γαλήνεψαν και την άλλη μέρα μόλις κατόρθωσαν δύται από τόν Ναύσταθμόν να βγάλουν από τό θυβό τούς δυο πνιγμένους.

Τους βρήκανε σέ βάθος σαράντα όργυνών. Ήτανε σφιχταγκαλιασμένοι σάν να κατέβηκαν μαζί στο στωιπλό θυβό.

Ο μούτσος δέν έζησε. Πέθανε τό ίδιο βράδυ.

Την άλλη μέρα ή τραγική κηδεία συγκινούσε όλη τη μικρο-Αθήνα

Τό τραγικό άνδρόγυνον έτάφη στον παληό οικογενειακό τάφο μαζί με την άλήθεια του μυστικού που τόσο και τόσο ψιθυρίστηκε τότε, από τούς θρούλους της κακογλωσσίας και της διαδόσεις.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟΝ Ένα θαυμάσιο και μεγάλου ενδιαφέροντος έπεισόδιον του Γεωργίου Α' εις Πειραιά.

— Η άρχία Σμυρνωτοπούλα Μάρδα Β....

— Μία ένεδρα κατά του Γεωργίου έν άγνεία έτι ήτο ο Βασιλεύς.

— Ο ήρωϊσμός τευ περιφήμου άστυνέμου φέν Κολοκωτρώνη.

— Πώς έσώθη ο Γεώργιος και έδέχθη μίαν σφαίραν εις τό γόνατό ο φέν Κολοκωτρώνης.

— Μέσα στην σάλας της κοσμικής κήρυως είχαμε και μερικά νόστιμα έπεισοδιάρια.

— Πρώτον τό άπολωσθέν κολιέ, έξ ύψαιστάτων μαργαριτών, της διδος Μπεμπέλας Μηταράκη, άνευρέθη προχθές.

— Και άνευρέθη πώς ;

— Ένα μήνα μετά την άπόλειάν του τυχαίως υπό της ίδιας εις την σάλας των.

— Περιττόν να σάς πώ ότι ήξειτε άραχ. 300.000.

— Η τσάντα της κ. Καίτης Λαδοπούλου άπωλέσθη και αυτή. Εις τόν χορόν της κ. Παπαχατζή. Την άφηνε επάνω σ' ένα τραπέζι ή κ. Λαδοπούλου δια να χορεύσει και ένεληφθη.

— Και ένα άλλο νόστιμο :

— Στο κ. και της κ. Γ. Μ. την μαστίχα παρουσιάσθη προχθές άπόρροκλητος γνωστός κυρία τών Αθηνών και άρεκτα κοσμική.

— Ο την τελευταίαν Κυριακήν τών Αποκρεω δοθείς χορός του κ. και της κ. Σ. Παπασταράτου ύπήρξε υπέροχος διαρκώς μέχει της 1ης προΐνής.

— Η οικοδέσποινα θαύμα ώραϊότητος κομψότητος και χάριτος με άσπρο λαμέ.

— Αι κυρία Μαντζαβίνου, Κυριακίδου και Μαντσίνα άδελφάι της οικοδεσποίνης χαριτωμένες και αι τρείς.

— Έκ τών ύπουργών διακρίνομεν τόν κ. και την Βουρλούμη, τόν κ. και την κ. Α. Αλεξανδρή, τόν κ. και την κ. Ζάννα, τόν κ. και την κ. Παπαδάτου.

— Πολύς και εκλεκτός κόσμος παρέστη εκ τών οποίων διακρίνομεν τόν κ. και την κ. Καφαντάρη, τόν κ. και την κ. Γ. Μελά, τόν κ. και την κ. Λιδιεράτου, τόν κ. και την κ. Γ. Μακκά, την κ. Φραγγιά, τόν κ. και την κ. Κ. Τσαλδάρη, τόν κ. και την Πουρή, τόν κ. και την κ. Α. Μιχαλοπούλου.

— Έξαιρετικά εμφάνις : ή κ. Δ. Λοβέρδου με μαύρα και άρζάν. Η κ. Κ. Αλεξανδρή με άσπρο παγιένε, ή κ. Έομέ Μπαταξά με μόβ.

— Τό παρελθόν Σάββατον μαστίχα παρὰ τή κ. και τη κ. Γ. Μακκά.

— Διακρίναμεν : Τάς πρεσβείρας Ρουφινίας, Ούγγαρίσας και Ιταλίας, Ρασκάνου, Μολδοβάνη και Μπασιτανίνη συμπαθέστατες και αι τρείς.

— Τόν πρεσβευτήν κ. ντέ Μολδοβάνη, τόν επιτετραμμένον της Γαλλίας κ. Γκερόν, τόν και την κ. Γόρε, τόν και την κ. Καρλιν, τόν στρατηγόν και την κ. Μπαργιν, τόν κ. Μπερτόρη, την κ. Α. Μιχαλοπούλου, τόν κ. και την κ. Α. Αλεξανδρή, τόν κ. Βουρλούμη, την κ. Καφαντάρη, τόν κ. Παπαναστασίου, τόν κ. και την κ. Π. Τσαλδάρη.

— Ώραιες εμφάνις : άι κυρία Πανά, Αλ. Τσιπερίκου, Κορέλα, Μπέτσι, Μπότσου, Δουλίνα, Μασίνα, Φραγγιά, Κ. Αλεξανδρή, Μακόλεν, Παπαγεωργίου, Παπασιτίτου, Λιδιεράτου, Δούμα

— Τό μπουκέτο των δεσποινίδων άξιομειών. Διακρίνομεν πός δεσποινίδας Κανάκη, Λάμπρου, Φραντζή, Χατζηκυριάκου, Ρικιάκη, Μακκά, Σακοροφάου, Λαγουδάς, Αζελού, Ζέγγελη, Πολίτου.

LE SAIS TOUT

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

Όταν ή Εύα έμπηκε στο δωμάτιο της Μόντ, την έπλησσε και της είπε με χαμηλή φωνή :

— Μόντ, αλλάξτε τό φόρεμά σας με τό δικό μου. Σεις θα φορέσετε τό δικό μου και έγω τό δικό σας... Έτσι εκείνος που φορούσε τό ντόμιο και με άνεγνωρισε θα τό χάσει και δέν θα μπορέι να καταλάβη τί του γίνεται...

Η Μόντ την εκώταξε με έκπληξη και δέν απήντησεν άμέσως. Έπειτα έλεγε άργα :

— Δέν έχω άντιρρηση, άν αυτό σάς εύχαριστεί...

— Θα είνε πολύ πετυχημένη φάρσα, άνέκραξεν ή Εύα με ύπρος αιοαφορο γιά να μη δώσει ύποψια στην Μόντ.

— Καλά, μά πώς είνε αυτός που λέτε ότι σάς άνεγνώρισε ;

— Δέν τόν ξέρω. Φαντάζομαι τί μούτρα θα κάνει όταν θα βροϊν ή μάσκα...

Η Μόντ υπό τό κράτος της ζωηρότητος της έορτής δέν έδωσε κακό εις τό μυαλό της και είπε :

— Ας κάνουμε γρήγορα, τότε.

Έκλεισε την πόρτα και έπρόσθεσε :

— Έλάτε, βγάλτε τό φόρεμά σας...

Τό φόρεμα της Εύας ήταν λίγο κοντό γιά την Μόντ, της άποία πάλιν τό φόρεμα ήταν μακρό γιά την Εύα. Αλλά ή διαφορά αυτή μόλις διακρίνεται.

Έκπληκτοσαν στόν καθρέπτη και ή Εύα έγέλασε νευρικά.

— Τώρα, άνέκραξε, δέν θα μπορέσει να με άναγνωρίσει...

— Ασφαλώς... Έκτός άν είνε πολύ πονηρός. Άλλως τε άπόψε όλοι βρίσκονται σέ κηφ...

— Κατεβήτε σεις πρώτα, Μόντ. Και φυσικά, κατέβητε να μη προδοθούμε...

Είδησε ή Μόντ απήντησε :

— Ποι !

— Προσέξτε καλά : Ποτέ ! ποτέ !

— Έχετε τό λόγο μου, Ποτέ !

— Βασίζομαι στο λόγο σας, έφώναξεν ή Εύα από τό επάνω μέρος της σκάλας στην Μόντ, ή οποία έκάθευαν.

Έπειτα έγύρισε στο δωμάτιο της και έπρεσεν άποκαμωμένη σέ μιά πολυθρόνα.

Έν τούτοις τόδεοντά μιά βάρδια άναγκάσθη. Τούλάχιστον πρὸς τόν παρόν ελκεν άποφύγει τόν άμεσον κίνδυνον. Θα έδινε τό τηλεγράφημα στόν Δόση και έξέ άλλου ο άγνωστος, στόν άποϊον είχε μιλήσει τόσο άπερίσκεπτα δέν θα ήξερε ούτε ποιά ήταν, ούτε πρὸ τίνος έπρόκειτο Έκτός αυτού, στο σκοτάδι εκείνος δέν θα είχε κατορθώσει βέβαια να διακρίνη καλά τό χρώμα του φορεμάτός της.

Στό κήρυα - κάτω τί μπορούσε να συμβεί στην Μόντ άπό την άλλαγή αυτή ; Τίποτα. Αν ο άγνωστος με τό ντόμιο εξηγήσες να έξακριβώσει τό μυστήριο αυτό, ή Μόντ θ' άπαντούσε ότι δέν έγνώριζε τίποτα και δέν θα ήλεγ. νέματα. Αλλά κανείς δέν θα την ρωτούσε... Η Εύα ήταν έτσι βεβαία ότι ή άλλαγή αυτή των φορεμάτων δέν θα είχε καμμία συνέπεια γιά την Μόντ.

Αλλά και άν άόκη έφοδετο τίποτα, ήταν άδύνατον να κάνει άλλως. Δέν ύπήρχε καμμία άλλη λύσις γ' αυτήν, κανένα άλλο μέσον σωτηρίας από τό να βάλη την Μόντ στη θέση της.

Έτσι ή Εύα έπροσπαθούσε να καθιστάσχη την συνείδησιν της.

Έστρώθηκε από την πολυθρόνα, έπηρε τό

τηλεγράφημα από την κοσμηματοθήκη της και έγύηκε γιά να τό δώσει στόν Δόση.

Έν τῷ μεταξύ ή Μόντ έκάθεθηκε στην αιδουσα του χορού άμέριμνη και εϊθιμη. Έάν ήμπορούσε να φαντασθή τις συνέπειες της έκδουλεύσεως που παρείχε στην Εύα, θα έσπευδε να βγάλη τό φόρεμα εκείνο και να τό πετάξει μακριά σάν να ήταν δηλητηρασμένο.

Στην αιδουσα κάτω είδε με έκπληξη ότι ή Μύριελ εύρίσκετο κοντά στην κ. Πάρου και ότι τό κόκκινο ντόμιο του Κέντ ελκεν έξαφανισθή. Αλλά ούτε και τό μαύρο ντόμιο που φορούσεν ο Ντάβιντ διέκρινε πούθενά.

— Περιέργων, έσκέφθη ή Μόντ, ή Μύριελ μόνη κοντά στη μητέρα της και ο Ντάβιντ λείπει...

Έκείνη τη στιγμή άκουσε πίσω της τη φωνή του Ντάβιντ, ο όποιος της έλεγε :

Η Μόντ την έκυττούσε με έκπληξη...

— Μου φέρατε λοιπόν τό χαρτί που μου ύποσχεθήκατε, μικρούλα ;

Η Μόντ έστράφη γεμάτη άπορία.

— Τί πράγμα ; έρώτησε προσπαθούσα έξενατίκτου ν' αλλάξει τή φωνή της.

— Ήσυχά ο Ντάβιντ της είπε σ :

— Δυστυχώς που σάς έτόρμασα, αλλά θα ήμουν εϊτιμής άν μπορούσα με τόν ένα ή τόν άλλον τρόπον να σάς φανώ χρήσιμος σέ κάτι.

Η Μόντ δέν μπορούσε να καταλάβη τί ήθελε να πη ο Ντάβιντ και του απήντησε :

— Να με βοηθήσετε ; Σε τί ; Δέν έχω ιδέαν τί θέλετε να πητε.

— Η μνήμη σας είνε τόσο άδύνατη ; Η μνήμος θυμάστε που θυμόμια όσα μου είπατε ; Άρνείσθε τή βοήθειά μου ;

Χωρίς να σκεφθή ή Μόντ απήντησεν :

— Όχι, όχι... Μόνον...

— Μόνον τί ; Φαντάζεσθε λοιπόν ότι θα προσπαθούσα να διαφωτίσω τό μυστικό σας ; Δέν θέλετε να πιστέψετε ότι δέν έχω αυτή την πρόθεσι και ότι μόνος μου σκοπός είνε να σάς φανώ χρήσιμος ; Είμαι βέβαιος ότι έχετε μπλέξει σέ μιά άσχημη περιπέτεια...

Έκπληκτη και κάτω άνήσυχη, μη ξέροντας τί ν' άπαντήσει, ή Μόντ έκαμε μιά άόριστη κήρυση με τό κεφάλι.

Ο Ντάβιντ της έπρόσφερε με λεπτότητα τό χέρι του και της είπε :

— Δέν θα ήταν καλύτερο να βγαίναμε ός την βεράντα ;

Έστηρίχθηκε στο χέρι του και τόν ακολουθούσε χωρίς ν' άπαντήσει. Έσκέπτετο με

άγωνία τί έπρεπε να πη γιά να διασκεδάση τις ύποψίες του Ντάβιντ, χωρίς όμως και να προδώσει πην Εύα. Αν έν τούτοις δέν έαυνέβαινε την άλλαγή των φορεμάτων, δέν θα της έφανερώσαν ο Ντάβιντ πράγματα που αυτή δέν θα έπρεπε ποτέ να μάθη ; Τα λόγια του της ελχαν φανερώσει ότι έπρόκειτο περί σοβαρού πρσγματος.

Βέβαια ή Εύα όκαν της έξήγησε τό λόγο της να μη την φανερώσει είχε προβλέψει αυτή την περίπτωση :

— Α ! έσκέφθηκε ή Μόντ, γιάτί έδέχθηκα αυτή την ιστορία με τόση έπιστολήτητα ; Έπρεπε να καταλάβω ότι κάτι έπιοπο έκρυβε αυτή ή άλλαγή. Που ελχε τα μυαλά μου ;

— Καμμία φορά, έλεγε ο Ντάβιντ έν τῷ μεταξύ, είνε καλό ν' άνοίγη κανείς την καρδιά του και να έμπιστευέται κάτι που τόν βασανίζει... Δέν έχετε κάτι που θα σάς άνεκούφιζε να τό έκμυστηρευθήτε ;...

Έπρεπε ν' άπαντήσει. Αυτή όμως δέν ήξευρε άκόμη τί έπρεπε να πη γιά να μη παροβή τό λόγο που είχε δώσει στην Εύα. Με άμνηστία έμψύχισε :

— Όχι... όχι... Τούλάχιστον δέν τό φαντάζομαι...

— Κινδυνεύω να φανώ άδιάκριτος, έξηκολούθησεν εκείνος. Όσα όμως μου άποκαλύψατε πρό όλίγου που μ' έπήρατε γιά ένα άλλον, μ' έκαμαν να καταλάβω ότι κάτι σοβαρότερο σάς συμβαίνει... Θα καταλάβετε έν τῷ μεταξύ βέβαια τό λάθος σας, δέν είν' έτσι ; Από τόν τρόπο σας που σκέπτεσθε τις άπαντήσεις σας φαίνεται αυτό. Έπειτα από όσα μου είπατε κάτω στο πάρκο, πὸ καλύτερο γιά σας είνε να με έμπιστευθήτε. Έτσι ίσως μπορέσω να σάς προστατέψω άπέναντι των άλλων, άκόμη και άπέναντι του έαυτού σας...

Μία μακρά σιγή έτεκράτησε μεταξύ των.

Η Μόντ άκούσθηκε στο μαριμάρινο κυκλίδωμα της βεράντας παμμένη από έκπληξη και άγωνία.

— Τι να συνέβη λοιπόν ; έσκέπτετο. Τι του είπεν ή Εύα ; Γιατί να μην ύποπτευθώ ;... Μου είπε πως ήθελε να κάνει κάποιον να χάσει τά ίγνη της... Και έπεμεινε να μη άποκαλύψω ποτέ σέ κανένα την άλλαγή των φορεμάτων μας... Ο Ντάβιντ έχε δικιο... Σε κάποια άσχημη περιπέτεια θα έχη μπλέξει και έδωσε έμμελα στη θέση της...

Με διασπαστική φωνή ή Μόντ απήντησε :

— Δέν μπορώ να καταλάβω τίποτα... Έκτός άν κάνετε λάθος στο πρόσωπό...

— Όχι... Έπρόσθεσα καλό αυτό πὸ ρός με άξωτό φόρεμα που έπεσον τό ντόμινό σας, όταν έτόρμασα στο πάρκο. Δέν κάνω λοιπόν λάθος. Σεις μόνον κάνετε πως δέν με άναγνωρίζετε... Δέν κάνετε καλά. Αν έπαμένα, τό κάνω γιάτί τώρα νομίζω ότι σάς άναγνωρίζω και μ' έξέπληξε πολύ αυτό που έμμελα χωρίς να θέλω... Αφού όμως άρνείσθε την έπέμβασι μου δέν μου μένει παρά ν' άποσυρθώ.

Η Μόντ έγέλασε προσποιητά και άνέκραξε :

— Ναί, ναί, άποσυρθήτε... Θα είνε διακριτικό από αυτό εκ μέρους σας...

Νευρικά εκείνος της απήντησε :

— Καμμία φορά κανείς δέν μπορεί, και όχι μόνον δέν μπορεί, αλλά και είνε καθήκον του να είνε άδιάκριτος...

— Όχι δά !... Δέν πρέπει να έχη συνέπεια μιά μικρή παρεξήγησις σάν αυτές που γίνονται κάθε γιορτή...

(Η συνέχεια εις τό προσεχές)

Ο ΝΕΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΑΙΝΙΓΜΑΤΩΝ ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΟΥ ΠΑΛΑΙΟΥ

Είς τὸ προσεχὲς φύλλον θὰ δημοσιεύω-
μεν τὰ ἀνόματα τῶν λυτῶν τῶν αἰνιγμάτων,
τὰ ὅποια συγκεντρώνονται καὶ ταξινομούνται
ἡδὴ εἰς τὰ γραφεῖα μας. Θὰ δημοσιευθοῦν
τὰ ἀνόματα τῶν ἀναγνωστῶν τῶν ἀποστεί-
λάντων 4 τοῦλάχιστον ὁρθὰς λύσεις. Ἀκο-
λουθῶς, θὰ γίνῃ ἡ διανομὴ τῶν δώρων, συμ-
φώνως πρὸς τοὺς ὅρους τοῦ διαγωνισμοῦ.

Ἀπὸ τοῦ σημερινοῦ φύλλου, ἀρχίζει νέα
σειρὰ αἰνιγμάτων, ἡ ὁποία θὰ περιλαμβάνῃ
10 αἰνίγματα. Τὰς λύσεις δέον οἱ ἀναγνώ-
σται μας ν' ἀποστέλλουν εἰς τὸ τέλος ὅ λ α ς
μ α ξ ὁ, ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς. Θὰ
διανεμηθῶν δὲ τὰ ἐξῆς δώρα :

Εἰς τὸν πρῶτον, ὅστις θὰ λύσῃ ἐπιτυχῶς
καὶ τὰ 10 — ἢ τὰ περισσότερα — αἰνίγματα
ἕνα γραμμοφώνων ἀξίας 2.500 δρ.

Κατὰ σειρὰν δὲ εἰς τοὺς ἄλλους:

- 1 ὥρολογιον ἀξίας 1000 δρ.
- 1 φωτογραφικὴ μηχανὴ ἀξίας 750 δρ.
- 1 νεοσαβὴρ μανικιοῦ ἀξίας 700 δρ.
- 5 στυλογράφοι συνολικῆς ἀξίας 1000 δρ.
- 1 ἀνθοδοχεῖον ἀξίας 500 δρ.
- 5 πλάκες γραμμοφώνων ἀξίας 500 δρ.

Καὶ 10 συνδρομαὶ ἐξάμηνου, ἐὰν οἱ λῦται
εἴνε τοῦ ἐσωτερικοῦ, ἢ τρίμηνου, ἐὰν εἴνε
τοῦ ἐξωτερικοῦ.

Πρῶτος ἐπιτυχὼν, θὰ θεωρηθῇ ὅστις θὰ
λύσῃ ὅλα τὰ αἰνίγματα.

Ἐν ἡ περιπτώσει ὑπάρχουν περισσότεροι
τοῦ ἐνὸς λῦται, τότε θὰ γίνῃ κλήρωσις εἰς
τὰ γραφεῖα μας, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ κληθῶν
νὰ παραστῶν ὅσοι τῶν ἀναγνωστῶν μας ἐ-
πιθυμῶν. Ἐὰν δὲν λυθῶν ὅλα τὰ αἰνίγματα,
πρῶτος θὰ θεωρηθῇ ὅστις θὰ λύσῃ τὰ περισ-
σότερα καὶ οὕτω καθ' ἐξῆς :

Εἰκὼν 1η

Χρησιμοποιούντες καταλλήλως τοὺς ἀριθ-
μοὺς 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 0 νὰ σχηματί-
σετε μίαν κεφαλὴν ἀνθρώπου. Ἀνοτέρω πα-
ραβέτομεν ἕνα σχέδιον, γιὰ νὰ ἰδῆτε πῶς γί-
νεται. Πάντως ὅμως, τὸ πρόσωπον ποὺ θὰ
σχηματίσετε σεῖς δὲν πρέπει νὰ μοιάζῃ μὲ
τὸ ἀνωτέρω εἰκονιζόμενον. Σημειώσατε, ὅτι
μὲ τοὺς ἀνωτέρω ἀριθμοὺς, μπορεῖτε νὰ σχη-
ματίσετε τοῦλάχιστον 15 διάφορα πρόσωπα,
μὴ ὁμοιάζοντα πρὸς ἄλληλα.

ΤΑ ΟΝΟΜΑΤΑ ΚΑΙ ΟΙ ΑΡΙΘΜΟΙ ΤΩΝ ΑΠΟΣΤΕΙΛΑΝΤΩΝ ΚΟΥΠΟΝΙΑ ΤΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ ΜΑΣ

ΑΘΗΝΑΙ.— Γ. Ζαφειρόπουλος 9578, Φαί-
δρα Ἀποστολίδου 9306, Β. Βεζύρης 9582,
Σ. Ἰωάννου 9593.

ΑΓΡΙΝΙΟΝ.— Π. Ἀντοασίου 9307.
ΑΡΑΧΩΒΑ.— Ἄρης Ἀλεξανδράκης 9022.
ΑΝΔΡΟΣ.— Σταύρος Βλάμης 9023.
ΑΡΓΟΣ.— Α. Νικολαράκου 9025.
ΑΡΔΕΑ (Ἀλμωπίας).— Α. Ζάρας 9031.
ΑΙΓΕΙΡΑ (Αἰγιαλείας).— Παν. Σεραφί-
κος 9035.

ΑΙΓΥΠΤΟΣ.— Γ. Χ. Βάρδας 6482, Α.
Περδικίδης 6483, Μ. Βασιλείου 9558, Εἰρ.
Μιχαήλ 9559, Σ. Ἀνθελίδης 9567, Γ. Πα-
παδομανῶς 9570.

ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΣ (Χαλκιδικῆς).— Α. Μου-
ρίκη 9512.

ΑΙΠΙΟΝ.— Α. Τόγας 9315, Π. Βίλιος
9033.

ΑΜΦΙΣΣΑ.— Εὐθ. Ἀσπυριόπουλος 9899.
ΑΡΓΟΣ.— Α. Καστρίτης 6486.

ΑΛΙΒΕΡΙΟΝ.— Γ. Μανωλῆς 9021.
ΒΟΛΟΣ.— Π. Βοϊτίδης 9539, Α. Σπίνας

Τὴν προσεχῇ Κυριακῇ, 8 Μαρ-
τίου, ὥραν 11 π. μ. θὰ γίνῃ εἰς
τὰ γραφεῖα μας ἡ κλήρωσις τοῦ
λαχείου τῶν 25.000 δρ.

9322, Γ. Μητρόπουλος 6488, Κ. Στοιγιάννης
6489.

ΒΡΥΝΙΚΟΝ (Λακωνίας).— Σ. Τζοβάνης
9082.

ΒΙΛΛΙΑ.— Γ. Ζέρβας 9085.

ΒΕΡΡΟΙΑ.— Θρασ. Καντζῆς 9576.

ΒΡΕΣΘΑΙΝΑ.— Α. Καστρίτης 9532.

ΓΙΑΝΝΙΤΣΑ.— Ἀριάνη Ζίφρα 9890, Τρ.
Παπασταματίου 9061, Κ. Κουφαλιώτου 9062,
Β. Βλαχάκης 9063, Γ. Κουτσάκης 9064.

ΓΡΕΒΕΝΑ.— Ε. Δολφῆς 9077.

ΓΕΡΑΚΙΟΝ (Σπάρτης).— Π. Κρητικὸς
9079.

ΓΑΛΑΞΕΙΔΑΙ.— Μίτσα Μητροπούλου 9638.
ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΙΑΝΟΙ.— Μαρία Δραγιάση
9503.

ΓΑΛΑΤΙΣΤΑ.— Γαλιῆς Πετράς 9546.

ΓΑΣΤΟΥΝΗ.— Π. Ταμπάκης 9574.

ΓΑΡΓΑΛΙΑΝΟΙ.— Γ. Γουρδουβέλης 9090,
Α. Μουμουρούς 9091, Γ. Σιγιάλδης 9312.

ΔΡΑΜΑ.— Χ. Παπακωνσταντῶ 9895, Χ. Τζι-
νιλίδης 9897, Στ. Ὁργανῆς 9590, Ἀβρ.
Φάνης 9823, Ε. Χαλκαπιδίου 9073.

ΔΕΣΚΑΤΗ (Ἐλασσόνας).— Στ. Καρα-
γιαννίδης 9017.

ΔΙΔΥΜΟΤΕΙΧΟΝ.— Νισσημ. Μπαζά
9543.

ΕΛΕΥΣΙΣ.— Α. Ρήγος 9045, Ν. Κρητικὸς
9046, Ν. Σπηλιόπουλος 9047, Α. Χειμωνίδης
9048.

ΕΛΑΤΕΙΑ (Λοκρίδος).— Ι. Χεβᾶς 9094.

ΕΛΑΣΣΟΝ.— Α. Παρολάνης 9591.

ΖΑΓΟΡΑ (Βόλου).— Ἡρακλῆς Στάμιος
9542.

ΖΑΚΥΝΘΟΣ.— Α. Σολωμός 9096.

ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ (Ἀττικῆς).— Ν. Κουρα-
κλῆς 9514.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ.— Θ. Βασιλαῆς 9502,
Κ. Κοντολέων 9596, Γ. Γεωργιάδης 9597, Σ.
Γεωργιάδου 9599, Π. Συμβουλίδης 9078, Ἀν.
Μητόκης 9517, Ἐλ. Μετσόβιτου 9302, Ἐλ.
Σκορτίττα 9304, Π. Ἀθανασίου 9310, Μαρ.
Πανάγου 9314, Ι. Βαζιλάκης 9318, Ἡλ. Ἀλ-
ττιπιδίδης 9320, Μαρ. Κωνσταντινίδου 9324,
Βιγρ. Φέκα 9889, Ν. Γιαννῆς 6494, Ν. Τσι-
τόπουλος 6495, Κ. Μαργαρίτης 6496, Κ. Βα-

ΚΥΡΙΑΙ καὶ ΔΕΣΠΟΙΝΙΑΕΣ, προτιμή-
σατε τὸ Κοιμητήριον ἢ «Αἴθρις» Χαλκοκον-
δύλη 26 (Πάροδος Πατησίων) τοῦ κ. Μίμη
Βεργουπόπουλου, ἡ κομμωτικὴ ἐσχὴν τοῦ
τόσον ἐθαυμάστη κατὰ τοὺς τελευταίους χο-
ροὺς τῶν Ἀπόκρου. ONDULATION PER-

MANENTE κλπ.

φειδίου 6497, Γ. Πασχαλίδης 6499, Ἐρ.
Ψάρα 6500.

ΘΗΒΑΙ.— Σ. Ἀδάμ 9028, Α. Μάλλας
9029, Κίμων Στάκος 9553.

ΙΣΤΙΑΙΑ.— Α. Ἀρατοστάθης 9098, Α.
Λογοθέτης 9585.

ΙΑΣΜΟΣ.— Γ. Δημόπουλος 9581.

ΙΩΑΝΝΙΝΑ.— Ι. Τζοβάνης 9581, Α. Κο-
σιᾶς 9582, Χ. Ρουμπῆς 9583, Φ. Καραγι-
νῆς 9584, Γ. Δούνας 9586.

ΙΤΕΑ.— Δ. Γιωγιάκης 9551.

ΙΚΑΡΙΑ (Εὐθελος).— Χ. Πάσχας 9069,
Ν. Πουλιανός 9070.

ΚΟΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ.— Π. Χρυσ-
στομίδης 9561, Κ. Δαφλάς 9562, Γ. Κο-
βαρδῆς 9563, Σ. Δέσας 9564, Μπέη Ὁρλῶ
Σενὴ 9565, Ι. Βασιλειδῆς 9567.

ΚΗΦΙΣΣΙΑ.— Μπέλλια Λοιδόρου 9010.

ΚΙΑΤΟΝ.— Κ. Κωνσταντινίδης 9049, Α.
Μπουγᾶς 9050, Α. Γιαννῆς 9051, Σ. Πολυ-
χρονίου 9052, Χρ. Λουρῆς 9053, Α. Κο-
λοδῶς 9054.

ΚΑΤΟΧΗ (Μεσολογγίου).— Χρ. Λαχ-
νῆς 9538.

ΚΑΛΥΜΝΟΣ.— Γ. Κυριαῖος 9566, Θ. Ἀ-
ξελῶς 9060.

ΚΕΡΚΥΡΑ.— Ν. Ἀσιωτῆς 9308, Ι. Μι-
ξᾶς 9594, Α. Νονίκας 9600.

ΚΟΡΙΝΘΟΣ.— Ι. Καφετζόπουλος 9588,
ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑ.— Ἀρ. Μπουλάκης 9303.

ΚΑΒΑΛΑ.— Β. Βενιζέλου 9093, Τ. Βε-
σιλιανῆς 6493, Ε. Κουτουριδῆς 9536, Χ.
Καλογήροι 9309.

ΚΙΑΚΙΣ.— Μαῖρη Σαχαριδίου 9313.

ΚΑΛΑΜΑΙ.— Γ. Καρλῆς 9030, Ε. Ἀσπ-
υριόπουλος 9321, Α. Κανιόπουλος 9535.

ΚΟΖΑΝΗ.— Ι. Τσαγκατοπούλης 9327.

ΚΡΙΣΤΗ.— Ν. Ἀρσενάκης 9393.

ΚΝΙΣΟΣ.— Οἶμ. Νικόπουλος 9569.

ΛΗΘΟΥΡΙ (Κεφαλληνίας).— Νίτσα Ζαχα-
ροῦ 9075.

ΛΑΡΙΣΣΑ.— Α. Τσολάκης 6487, Ραχὴ
Ναῦς 9900.

ΛΑΜΙΑ.— Μιχ. Πάλλης 6504, Μιχ. Λα-
ποπούλου 6505, Ἐλ. Γιαννακοπούλου 6236.

Ἄλ. Καναπίτσας 6237, Κ. Μασούρας (Κο-
σταλέξυ) 6238, Π. Σούδας 6239, Σωτ. Τε-
δελέας 6240, Κ. Τριανταφυλλίδης 6241, Χρ.

Τὴν προσεχῇ Κυριακῇ, 8 Μαρ-
τίου, ὥραν 11 π. μ. θὰ γίνῃ εἰς
τὰ γραφεῖα μας ἡ κλήρωσις τοῦ
λαχείου τῶν 25.000 δρ.

Λεμονῆς 6242, Γ. Κοντέλλος 6243, Α. Βε-
θεῖας 6244, Ἄλκ. Ἐγκολοφάντου 6245, Ἡλ.
Σκαριμπᾶς 6246, Γ. Παπαστεργίου 6247, Σο-
φία Κολοκούθα 6248, Α. Γεωργιάδης 6249, Ἐ-
σπ. Μαυραγάνη 6250, Κ. Κατσουμήτος 6251,
Ι. Παπαγεωργίου 6252.

ΛΑΡΙΣΣΑ.— Γ. Καζαντζῆς 6260, Μιχαήλ
Σιλιγάρδος 6261, Ἀντ. Γαβαλάκης 6262, Χρ.
Ζαχατεῖος 6410, Κωνσταντῖνος Τσιτσοῦλης
6411.

ΛΑΥΡΙΟΝ.— Βαλεντ. Ἐμμ. Δραγιάσης
6531.

ΛΕΥΚΑΣ.— Βασ. Σίδερης 6271, Ἐλ. Χα-
λκιᾶς 6272, Ι. Μαλακοῦτης 6273, Χρ. Βοε-
τῆς 6274, Γεω. Περδικάρης 6275, Σωτ. Κατα-
τόλης 6276.

ΜΕΓΑΛΟΠΟΛΙΣ.— Ι. Γ. Καγιᾶς 6461.

ΜΕΣΣΑΛΟΓΓΙΟΝ.— Ὁρ. Ἰωαννίδης 6590.

ΜΥΤΙΛΗΝΗ.— Σ. Λουπέλης 6571, Ε.
Τσουρβαδέλλης 6572, Ι. Μ. Βέντου 6573,
Κ. Παναγιώτου 6574, Εὐαγγελία Ι. Περού
6575, Ἀντ. Ψαραδέλλης 6576.

ΞΑΝΘΗ.— Σταματία Γκουλιαντζῆ 6206, Χ.
Γεωργιάδης (Τοξόται) 6207, Μ. Γκενταῖου
6208, Ε. Τσάντου, 6209, Α. Μαυρουδῆς 6210,
Καίτη Ἀποστολίδου 6211, Θ. Θεοδορίδης
6212, Σ. Μιλιτιάδου 6213, Εὐρη Ἀνθογαλακτί-

δου 6214, Σ. Σταυρίδης 6215, Μ. Ρόσσας
6216, Γ. Παπαδάκης 6217, Μ. Τσίμας 6219,
Φεβδωνία Γουναρίδου 6219, Ν. Πατιοῦρας
6220, Α. Θεοδοσιάδης 6221, Κ. Κιμπορίδης
6222, Π. Ταυρίδης 6223, Στεφανία Κεσκίνη
6224, Α. Μπαρουντζόγλου 6225, Διαλεκτὴ Κα-
ρανῖκα 6226, Π. Μυλωνᾶς 6227.

ΠΑΤΡΑΙ.— Φ. Μάρκοβιτς 6466, Ι. Βερ-
ροῖοπουλος 6467, Α. Ἀλεξοπούλου 6468, Σ.

Ἀσπυριόπουλος 6469, Η. Α. Ἰωάννου 6471,
Ἀμαλία Μακροπούλου 6482, Ε. Μαντατόπου-
λος 6473, Κατίνα Πετροπούλου 6471, Α. Αὐ-
λωνίτης 6475, Κατίνα Μακροπούλου 9684, Κ.

Πουρναῖος 9685, Γ. Τζούμας 9686, Κ. Κρε-
μανταῖος 9687, Μ. Βλάνης 9688, Α. Ρηγόπου-
λος 9689, Β. Κοταπόλης 9690, Θ. Ἀναγνω-
στοπούλου 9691, Η. Μαρκέτου 9692, Κ. Ἀ-

λεξοπούλου 9693, Α. Πανουργιᾶ 9694, Ι. Λυ-
γερός 9596, Ε. Ἀνδρουλιδάκης 9697, Γ. Μπα-
νάσης 9698, Σ. Βουρνάκης 9699, Γ. Ἡλιό-
πουλος 9700, Α. Βαγένας 9605, Γ. Βασιλάς
6470.

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ.— Α. Χρήστου 9821, Κ. Κ.
Χρυσόστομος 9822, Π. Βλαντῆς 9823, Δ. Μ.
Πόλλας 9824, Α. Σέρρας 9825, Γ. Κολατζίης
9826, Μ. Οικονόμου 9827, Α. Βασιλείου
9828, Ε. Μητρομπιλία 9829.

ΠΟΡΟΣ.— Γ. Μάστορης 9711.

ΠΥΛΟΣ.— Σ. Κρανίου 9709.

ΠΥΡΓΟΣ.— Ν. Μανῆς 9701, Α. Πισκα-
δέλης 9702, Κυρὴ Σορβατζιώτη 9703, Π. Σπη-
λιόπουλος 9704, Θ. Βασιλόπουλος 9705, Ε.

Ἀλεξοπούλου 9706, Χ. Χαϊκάλης 9707.

ΣΕΡΡΑΙ.— Π. Ράπτης (Πεντάπολις) 9708.

ΣΠΑΡΤΗ.— Ι. Ἀντωνάκης 9879.

ΠΑΡΑΛΕΣΤΙΟΝ.— Σγουρηῆς Σγουριδῆς
6513.

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ.— Ν. Παπαδόπουλος 6534,
Π. Γάτος 6535.

ΠΟΡΟΣ.— Σωφ. Σταματίου 6506, Ἰω.
Παπουτῆς 6507.

ΠΟΛΥΓΥΡΟΣ.— Β. Α. Ἀγιοματῆς
6512.

ΠΡΕΒΕΖΑ.— Β. Συναμινίδης 6502.

ΠΥΡΓΟΣ.— Σ. Ι. Κράπας 6432, Α. Πα-
νέτσος 6433, Φούλα Τριανταποπούλου 6434.

ΣΑΜΟΣ.— Δ. Βουγελίδης 6541, Ι. Σταμα-
τάκης 6542, Κ. Σπανός 6543, Α. Παπασταμα-
τίου 6544.

ΣΕΡΡΑΙ.— Α. Ὁρακτῆς 6537, Μ. Γκίνης
6538, Γούτας 6539, Κ. Ν. Κούκου 6540.

ΣΥΡΟΣ.— Ν. Μακρῆς 9878.

ΣΟΦΑΔΕΣ.— Σ. Μπαζιάνας 6462.

ΣΠΑΡΤΗ.— Αἰκατερίνη Στρατάκου 6525,
Σ. Δήμας 6526, Ι. Δίπλαρος 6527, Η. Μιχα-
λόπουλος 6528.

ΤΡΙΚΚΑΛΑ.— Α. Πόντικας 9844, Γ. Ντά-
λας 9845, Α. Μόκας 9846, Σ. Πακιάς 9847,
Α. Λιάπη 9848, Κ. Πετρόπουλος 9849, Θ.
Καραμπέλης 9850, Α. Σπυτικόπουλος 9851.

ΤΡΙΚΚΑΛΑ.— Κ. Σκόνδρας 6455, Ἐρα-
τριποῦλης.— Γ. Χριστοπούλου 9852, Μ.
Βλαντινῆς 9854, Αἰκ. Φιλιππίου 9855, Ν.
Μιχαλόπουλος 9856.

ΤΡΙΠΟΛΙΣ.— Σ. Ν. Καρζῆς 6516.

ΦΛΩΡΙΝΑ.— Σ. Τσιάπανος 6599, Αἰμιλία
Δρόσου 6600, Θ. Σαμαράς 6401, Δ. Γαλατῆς
6402, Α. Χάρης, 6403, Ι. Σαπουτζῆς 6283,
Α. Μουρατίδης 6284, Γ. Λαναράς 6285, Β.
Γουλάτης 6286, Μ. Πατσούρης 6287, Πέτω
Πέσω 6288.

ΧΙΟΣ.— Ι. Σταμελιάς 6530, Ι. Ψωμαδά-

δου 6214, Σ. Σταυρίδης 6215, Μ. Ρόσσας
6216, Γ. Παπαδάκης 6217, Μ. Τσίμας 6219,
Φεβδωνία Γουναρίδου 6219, Ν. Πατιοῦρας
6220, Α. Θεοδοσιάδης 6221, Κ. Κιμπορίδης
6222, Π. Ταυρίδης 6223, Στεφανία Κεσκίνη
6224, Α. Μπαρουντζόγλου 6225, Διαλεκτὴ Κα-
ρανῖκα 6226, Π. Μυλωνᾶς 6227.

ΠΑΤΡΑΙ.— Φ. Μάρκοβιτς 6466, Ι. Βερ-
ροῖοπουλος 6467, Α. Ἀλεξοπούλου 6468, Σ.
Ἀσπυριόπουλος 6469, Η. Α. Ἰωάννου 6471,
Ἀμαλία Μακροπούλου 6482, Ε. Μαντατόπου-
λος 6473, Κατίνα Πετροπούλου 6471, Α. Αὐ-
λωνίτης 6475, Κατίνα Μακροπούλου 9684, Κ.
Πουρναῖος 9685, Γ. Τζούμας 9686, Κ. Κρε-
μανταῖος 9687, Μ. Βλάνης 9688, Α. Ρηγόπου-
λος 9689, Β. Κοταπόλης 9690, Θ. Ἀναγνω-
στοπούλου 9691, Η. Μαρκέτου 9692, Κ. Ἀ-

λεξοπούλου 9693, Α. Πανουργιᾶ 9694, Ι. Λυ-
γερός 9596, Ε. Ἀνδρουλιδάκης 9697, Γ. Μπα-
νάσης 9698, Σ. Βουρνάκης 9699, Γ. Ἡλιό-
πουλος 9700, Α. Βαγένας 9605, Γ. Βασιλάς
6470.

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ.— Α. Χρήστου 9821, Κ. Κ.
Χρυσόστομος 9822, Π. Βλαντῆς 9823, Δ. Μ.
Πόλλας 9824, Α. Σέρρας 9825, Γ. Κολατζίης
9826, Μ. Οικονόμου 9827, Α. Βασιλείου
9828, Ε. Μητρομπιλία 9829.

ΠΟΡΟΣ.— Γ. Μάστορης 9711.

ΠΥΛΟΣ.— Σ. Κρανίου 9709.

ΠΥΡΓΟΣ.— Ν. Μανῆς 9701, Α. Πισκα-
δέλης 9702, Κυρὴ Σορβατζιώτη 9703, Π. Σπη-
λιόπουλος 9704, Θ. Βασιλόπουλος 9705, Ε.

Ἀλεξοπούλου 9706, Χ. Χαϊκάλης 9707.

ΣΕΡΡΑΙ.— Π. Ράπτης (Πεντάπολις) 9708.

ΣΠΑΡΤΗ.— Ι. Ἀντωνάκης 9879.

ΠΑΡΑΛΕΣΤΙΟΝ.— Σγουρηῆς Σγουριδῆς
6513.

σκουρης 9922, Α. Πλωμαρίτου 9927, Χ. 'Αργυρίδης 9933, Ε. Ασκαρίδου 9934, Ο. Χασάπης 9951, Βιρ. 'Αλμπανοπούλου 9952, Κ. 'Η Σπανού 9954, Α. Βεζελάνης 9973, Γ. Κοναδό 9986, Χ. Συφνιώτης 9992, Ε. Κασιμάτη 9117, Π. Πετράκης 9118, Θ. Πεγκλής 9119, Κ. 'Ηρακλίδης 9126, Κ. Κονοπισοπούλου 9001, Γ. Παρσάνης 9002, Στ. Βαφοπούλου 9003, Κ. Γεωργιάδης 9037, Ι. Βελαδάκης 9038, Α. Τσάπαρης 9039, Φ. Τόλιας 9040, Δ. Μαρινάκης 9041, Δ. Ευνογαλάς 9042, Γ. Βασιλειάδου 9043, Θ. Σαντορινιάς 9044.

ΑΜΦΙΚΛΕΙΑ. — Γ. Κάρλος 9985.

ΑΜΦΙΣΣΑ. — Π. Ε. 'Αρβανίτης 6463.

ΑΝΑΡΟΣ. — Α. Γαλανός 9012.

ΑΡΕΟΠΟΛΙΣ. — Ι. Μενεάκος 9127.

ΑΡΑΕΑ. — Έλλη Τσαούσιδα 9115.

ΑΡΓΟΣΤΟΛΙΟΝ. — Τασία Μουρελάτου 9923, Α. Παπαδόπουλος 9975, Α. Βλάχου 9140, Ε. Τυλιμηδός 9171, Γ. Σταματάκος 9172, Α. Αναστασιάδης 9233, Καίτη Γαλανού 9234, Π. Μουσουρής 9235, Π. Μαρκόπουλος 9236, Ν. Λυκούδης 9238, Σ. Πανάς 9239, ΑΔΜΥΡΟΣ. — Σ. Πολυμέρον (Κοκκινόι) 9295.

ΑΣΠΡΟΠΥΡΓΟΣ ('Αττικής). — Δ. Παλιχός 9300.

ΑΣΤΑΚΟΣ. — Γ. Λυμπεριάδης 9292.

ΑΤΑΛΑΝΤΗΣ. — Α. Παπαλούκας 9942, Ταξιάρχης Α. Σαντάς 9991.

ΒΑΛΥΡΑ (Μεσσηνίας). — Χ. Καραντζάς 9926.

ΒΑΡΩΣΙΑ (Κύπρου). — Κ. Ζερβίδης 9969, Π. Παπαδοπούλου 9965.

ΒΕΡΡΟΙΑ. — Α. Μορδοχάι 9187.

ΒΟΛΟΣ. — Α. Αίχμαλιωτίδης 9903, Γ. Σινάνης 9125, Ι. Παπαεναγγέλου 9157, Δ. Καλιαγκάκος 9160, Σ. Μαστρογιάννης 9167, Τ. Κυρίτης 9184, Α. Παπασταύρου 9188, Κ. 'Αραμπατζής (Διοβύλη) 9214, Κ. Τσιόμης 9228, Γ. Παπαδριανός 9267.

ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙΟΝ. — Ε. Προδρόμου 9974.

ΒΥΚΙΝΑ. — Β. Πετροπούλου 9174.

ΓΕΡΜΑΝΙΑ. — Ε. Καραντζοπούλου 9123.

ΓΙΑΝΝΙΤΣΑ. — Α. Σουγκιάκης 10000, Θ. Κατράδας 9164.

ΓΥΘΕΙΟΝ. — Ε. Μποτσαράκος 9961.

ΔΙΔΥΜΟΤΕΙΧΟΝ. — Σ. Μαρσλής 9258, Ι. Τζωρτζάκος 9259, Ι. Αγγερινίδης 9260, ΔΙΟΝΥΣΟΣ. — Α. Κανελλόπουλος 9950.

ΔΟΞΑΤΟΝ. — Θ. Παπράκης 9288, Χ. Καρατζόγλου 9289, Μ. Κυριακίδης 9290, Δ. Μπέτσιος 9291, Ε. 'Οθωνάιου 9008, Κ. Δαλδογιάννης 9009.

ΔΟΥΣΙΑ (Κορινθίας). — Τ. Μπισμπίρης 9945.

ΔΟΜΟΚΟΣ. — Γ. Σακελλαρίου 9299.

ΔΡΑΜΑ. — Ε. Έμμανουηλίδου 9145, Ι. Παπαδόπουλος 9152, Ι. Χρυσόχοιδης 9207, Γ. Βουλιτσάδης 9215, Σ. Δημόπουλος 9275, Ι. Καραβασίδης ('Αδριανή) 9276.

ΕΟΡΑΙΑ. — Α. Ζανδές 9146.

ΖΑΚΥΝΘΟΣ. — Δ. Ι. Λευτάκης 6423, Ι. Βιλάσης 6424, Δ. Τσιώλης 6425, Κ. Νέγκας 6426, Σ. Λαμπίρης 6427, Δ. Λιδέριος 6428, Α. Καπαντρίτης 6429, Δ. Σπαθάρος 6430, Μ. Θεοδώσης 6431, Δ. Δεληγιαννόπουλος 9914, Α. Περακιά 9269, Δ. Τουρκάκης 9270.

ΖΑΓΟΡΑ. — Ι. Χαλκιάς 9271, Ν. Καλατζόπουλος 9272.

ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ. — Η. Βουρετάκης 9912, Τ. Μαρκόπουλος 9966, Β. Βαρθάκης 9988.

ΘΕΣ/ΝΙΚΗ. — Η. Θεμενάκης 9930, Α. Στεριανοπούλου 9936, Ε. Χατζηγεωργίου 9943, Β. Κονιάς 9944, Σ. Χατζή 9967, Θ. Δώρης 9971, Β. Κολαξόπουλος 9124, Α. Νιάδα 9158, Γ. Τομπόπουλος 9170, Α. 'Αλεκτορίδου 9175, Κ. Τζακίδης 9191, Σ. Παλιανίδου 9200, Σ. Χατζηανδρέου 9210, Δημ. Ταξίδης 9224, Χ. Κούρογλου 6412, Δ. Παπαδάκης 9192, Γ. Βασιλειάδης 9199, Μ. Ταπαδόπουλος 6413, Η. Κασάπουλος 6414, Ε. Μπατζώνια 6415, Σ. Παζή 6416, Β. Βασιλειάδου 6417, Μ. Θερμόπουλος 6418, Δ. Πινάτζης 9601, Γ. Πινάτζη 9602, Π. Μεγαλίδης 9693, Μ. Μιχαηλίδης 6419.

ΘΗΒΑΙ. — Π. Σικαντάκης 9935.

ΘΟΥΡΙΟΝ. (Θράκης). — Ν. Σωζόπουλος 9010.

ΙΩΑΝΝΙΝΑ. — Βενετούλα Παπαχρήστου 6404, Δ. Κωλέτης 6405, Δ. Καπώνης 6406, Ε. Παπαδόπουλος 6407, Ε. Πανταζόπουλος 6408, Ι. 'Ητος (Γρεβενήτιον) 6409, Χ. Κάσιος 9902, Κ. Τσακελίδης 9921, Π. Νότσικας 9121, Χ. Βάφης 9202, Γ. Θεοδόσης 9221, ΚΑΒΑΛΑ. — Σμύλντο Πασιλ 9904, Κώστας Καραέτης 9905, Α. Κολάρος 9141, Δ. 'Ησαίος 9154, Κορνήλια 'Ιωαννίδου 9206, Α. Τσαμπανόγλου 9215, Γ. Σκάρδης 9217, Μοίς Σιακή 9223, Πουλχερία Καραθεοδώρου 9226.

ΚΑΤΕΡΙΝΗ. — Π. Γουρζουλίδης 5964, Τ. Ξανθοπούλου 5965, Β. Βλασίδης 5966, Ι. Κολοβός 9151, Χ. Καραβίδα 9189, Β. Παπαγεωργίου 9194, Κ. Καραβιδίου 6454.

ΚΑΡΑΙΤΣΑ. — Ε. Μαλαμπέλη 9910.

ΚΑΡΠΕΝΗΣΙΟΝ. — Δώρα 'Ιακίδου 9968.

ΚΑΣΤΑΝΕΑ (Σπάρτης). — Η. Νικητάκης 9941.

ΚΟΡΙΝΘΟΣ. — Ι. Σάμιος 9906.

ΚΙΑΚΙΣ. — Γ. Σπορίδης 9901, Η. Κωνσταντίνος 9932, Ι. 'Ακριτίδης 9990.

ΚΑΛΑΜΑΙ. — Δ. Γιαννακούρας 9133.

ΚΙΛΙΚΙΑ. — Γ. Μουτσοπούλου 5954.

ΚΟΡΙΝΘΙΑΣ. — Κ. 'Αγγελόπουλος (Αθηνών) 9283, Καλλιόπη Σωτηροπούλου (Συνιά) 9284.

ΚΕΡΚΥΡΑ. — Νίκος Κολιβάρας 9143, Μ. Νεοφύτου 9144, Α. Μάρκου 9163, Στ. Βουτσέλης 9220, Χαρ. Παπαδόπουλος 9227, Σπ. Βουτσέλης 9999.

ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ. — Λιζέττα Αναστάτου 9011.

ΚΟΜΟΤΙΝΗ. — Ι. Οικονομίδης 6420, Α. Θεοδωροπούλου 6421, Ν. Χατζημιχάλης 6422.

ΚΡΗΤΗ. — Μ. Βουρνάκης 6435, Μ. Καστανάκης 6436, Θ. Μισοστάκης 6437, Ν. Λοιμωδής 6438, Δ. Ανδρέας 6439, Φ. Λοιμωδής 6440, Γ. Βουρνάκης 6441, Α. Μανωλάκης 6442, Σ. Γιαννακούρας 6443, Μ. Προβελίτης 6444, Α. Μυλωνάς 6445, Α. Καρασάκης 6446, Σ. Σουλτανάκης 6447, Ε. Μουδάκης 6448, Α. Κότσις 6449, Ι. Παπαδάκης 6450, Γ. Μανωλάκης 6451, Μ. Παπαδάκης 6452, Ζ. Τσιουτσάκης 6453.

ΚΟΖΑΝΗ. — Βασ. Εφειδούλης 9218.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ. — Β. Στεργίου 9197.

ΛΑΜΙΑ. — Ι. Παπαευσταθίου 9153, Α. Μόλος 9219.

ΛΑΡΝΑΕ (Κύπρου). — Στ. Λουίζου 9134, Κ. Κωνσταντίνος 9173.

ΛΑΡΙΣΣΑ. — Π. Δεσποινίς 9993, Σ. Σουλτούνη 9113, Δ. Δουσιώτης 9253, Π. Μπόκας 9254, 'Αθ. Ντίνας (Μ. Κεσσελί) 9255, 'Αν. Μπορσάν 9256, Σοφιστής Τσιονένης 9257, Χο. Ζακατέλιος 6410, Κων. Τσιφούλης 6411.

ΛΑΥΡΙΟΝ. — Ζήνων 'Αυσσαντίδης 9293.

ΛΕΡΑΕΙΑ. — Α. Δασόπουλος 9155, 'Ανδ. Δρόσος 9298.

ΛΕΥΚΩΣΙΑ (Κύπρου). — Μ. Κωνσταντίνος 9908, Ν. Παναγιωτίδης 9915, Κ. Παπα-

ρου 9916, Π. Πετρίδης 9917, Ι. 'Ιωαννίδης 9918, Η. Δοξιάδης 9924, Ι. Παπαδόπουλος 9925, Κ. Κωνσταντίνος 9928, Π. Χρηστούλης 9929, Α. Μαυρόπουλος 9938, Μ. Σάββα 9955, Σ. Στυλιανού 9956, Εφρ. Λουίζου 9958, Π. Πασσαλίδης 9959, Γ. Κτωρίδης 9960, Σ. 'Ιωαννίδου 9964, Χ. 'Ολύμπιος 9965, Σ. Κυριακίδης 9976, Σ. Σαββίδης 9977, Π. Κυπραίος 9979, Μ. Νικολαΐδης 9983, Σ. Κεβερής 9997, Χ. Παπαλίδης 9148, Σ. Γουγιάς 9198.

ΛΙΔΩΡΙΚΙΟΝ. — Γ. Κούστας 6465.

ΛΟΥΤΡΑΚΙ. — Ι. Νίκας 9947.

ΕΥΛΟΚΑΣΤΡΟΝ. — Κ. Τσέλιος 9281, Καλλιόπη Πανταζοπούλου 9282, Χ. Κυριακού 9604.

ΜΑΖΕ-ΙΚΑ (Καλαβρύτων). — Α. Θεοδόσιον 9006, Δ. 'Ιατροπούλος 9007.

ΜΕΓΑΛΟΠΟΛΙΣ. — Ι. Καγιάς 6461, Χρ. Γιαννακούρας 9190, Β. Κοτσάκης 9196, Χ. Νικολαΐδης 9264, Θ. Τολιόπουλος 9265, Α. Τζαβάρας 9266.

ΜΕΣΣΟΛΟΓΓΙΟΝ. — Σ. Βρεττός 9989, Ι. 'Αλμπανόπουλος 9122, Κ. Πατόρη 9182.

ΜΟΝΑΣΤΗΡΑΚΙΟΝ (Δωριδος). — Α. Μωκος 6464.

ΜΗΛΕΒΑΙ. — 'Αναστ. 'Αναστασιάδης 9278, Γ. Κωνσταντίνος 9274.

ΜΟΥΖΑΚΙΟΝ. — Π. 'Αδερμιάς 9195.

ΜΟΛΑΟΙ. — 'Αγ. Ρομιάνης 9911, Γ. Τριφάκος 9142, Μιχ. Ρομιάνης 9268.

ΜΥΤΙΛΗΝΗ. — Σ. Κριττά 9946, Ε. Δημητράκου 9970, Θ. Βουρλιόπου 9981, Α. Βακαλιανής 9162, Γ. Ξενάκης 9166, Ε. Καλλιγέλη 9193, Κ. Παπαδημητράτος 9211, Α. Καραγιώργος ('Αχαιοί) 9277, Τ. 'Εωάννου ('Ανισσα) 9278.

ΝΕΟΝ ΠΕΤΡΙΤΣΙΟΝ. — Ι. Βετρίδης 5967, Α. 'Ιακίδης 5968.

ΝΑΕΟΣ. — Σ. Βαλινδράς 9296.

ΝΑΥΠΑΚΤΟΣ. — Στ. Ρουσσάκης 9150.

ΝΑΥΠΛΙΟΝ. — Κ. Μπουρεκιάς 9919, Γ. Σταυροπούλου 9137, Χ. Παπαζοίου 9177, Χρ. Κίχλιας Μενή 9204.

ΝΑΥΣΤΑΘΜΟΣ. — Ι. Γαλανός 9201.

ΠΑΤΡΑΙ. — Α. Κονταλάκης 9007, Σ. Παπαγεωργίου 9940, Δ. Βεντούλης 9962, Π. Κουσιλός 9982, Π. Κουλιός 9996, Γ. Βασιλειάδης 9997, Κ. Παπαδόπουλος 5120, Σ. Παπαγεωργίου 9136, Ι. Κωνσταντίνος 9138, Ε. Κουμνίδου 9169, Ρ. Νικολαΐδης 9186, 'Αριστέα Πήλικα 9203, Βασ. Τριφίτης 9203, Κίμων Μπερτζάκος 9209, Χ. Μανωλάς 9212, Κούλα Μπαλαφούτη 9213, 'Αν. 'Εμμανουήλ 9231, Μιχ. Καρκάλας 9232, 'Αγγ. Μπουρσοπούλου 9237, Φ. Μάσκαλης 6466, Ι. Βερσοπούλου 6467, Α. 'Αλεξάνδρου 6468, Σ. 'Αρμακίου 6469, Γ. Βιλάς 6470, Η. 'Ιωάννου 6471, Ε. Μανιατάκης 6473, Α. Μαρκόπουλος 6472, Κ. Παπαζοίου 6474, Α. Αϊδωνίτης 6475.

ΠΕΡΤΟΝΙΑ. — Α. Αρατίνης 5969.

ΠΕΡΙΔΕΥΣ. — Μ. Γιαννινοπούλης 9909, Σ. Τσιούρας 9913, Μ. Κυρόσης 9937, Α. Κολιμπαλίδης 9939, Ι. Κατσαμάς 9940, Α. Αδωνιου 9149.

ΠΡΕΒΕΖΑ. — Π. Δημόπουλος 5156.

ΠΡΟΒΑΤΑ (Σερρών). — Κ. Σταυρίδης 5970.

ΠΟΡΟΣ. — Μαρία Φράγκου 9251, Ελπίδα Τσιλιή 9252.

ΠΑΦΟΣ (Κύπρου). — Κ. Τσιαντζή 9980, Μ. 'Αντωνιάδου 9999, Ε. Χριστοδουλίδου 9116.

ΠΥΡΓΟΣ. — Ι. Κοργιάς 9165, Δημ. Κονδύλης 9286, 'Αντ. Ντάλιος (Λεμπέτι) 9287, Στ. Κράπας 6432, Α. Πανέτσος 6433, Φ. Τριανταφύλλου 6434.

ΣΑΜΟΣ. — Κ. 'Αρβανίτης 9099, Ι. Νιώτης 9100.

ΣΕΡΡΑΙ. — Κ. Σταυρίδης 5970, Μ. Κότσις 5971, Σ. Φακιάς 9948, Κ. Σαμουλάς 9121.

ΣΟΦΛΑΕΣ. — Σ. Μπαζάνας 6462.

ΣΟΥΦΑΙ. — Α. Σκέντερης 9004, Δ. Μουχλίδης 9005, Νίνα Μπέκα 9972, Χρ. Τσιαντζή 9230.

ΣΠΑΡΤΗ. — Χρυσ. Ραγκαβάς 9232, Ε.

Θεοδωρου 9261, Χαρ. Παπαστρατηγιάδης 9262, Νικ. Δρακόπουλος (Γιορτσάι) 9263.

ΣΙΝΗΛΙΑ (Κισσάμου). — Α. Καραμάνης 9144.

ΣΥΡΟΣ. — Μ. Δαπόντε 9179, Γρ. Κουσουλάκος 9245, Θ. 'Αγγέλου 9246, Γ. Καπαράκης 9247, Σόνια Γκουζέλη 9248, 'Εμμ. Αϊλιάς 9249, Καίτη 'Αρταξιδάκη 9250.

ΣΥΤΡΟΥΠΟΛΙΣ. — Θ. Κωστής 9129.

ΤΣΑΡΙΤΣΑΝΗ ('Ελασσώνας). — Ζ. Γούσιος 9013.

ΤΣΟΠΛΙΟΝ. Ν. 'Ιωαννίδης 9240, Πηνυ. Λαδακίδης 9241, Μ. Χαρμομακίδης 9242, 'Επ. Γρηγορίου 9297.

ΤΡΙΚΚΑΛΑ. — Κ. Σιμόνδρας 6455, Ε. Πολίτου 6456, Δ. Φραγκογιάννης 6457, Σ. Μπαρσακτής 6458, Δ. Ζωΐδας 6459, Α. Χολέδας 6460, Π. 'Αγγελίδης 9978, Ε. Κωστής 9987, Γ. Ζάγκας 9998, Χ. Κιστίνης 9112, Μ. Μάστορας 9953, Σ. Γρηγοριάδης 9161.

ΤΡΙΠΟΛΙΣ. — Ε. Τουνάς 5972, Ε. Μπάκος 5973, Δ. Σουλτοπούς 5974, Α. Σαλαβράκης 5975, Γ. Μανιάτης 5976, Χ. Καραλής 9185, 'Ελένη Μολούχου 9205.

ΤΥΡΙΝΑΒΟΣ. — Δ. Φιλονδριανού 9172, Θ. Λοιμωδής 9243, Δημ. Παπαδημητρίου 9244.

ΥΔΡΑ. — Α. Πανούτσος 9996.

ΦΑΝΑΡΙΟΝ (Θεσσαλίας). — Δ. Βαμπούλης 9931.

ΦΛΩΡΙΝΑ. — Ζ. 'Αποστολίδης 5978, Θ. Σαμαράς 6401, Δ. Γαλατς 6402, Α. Γ. Χάρος 6403.

ΧΑΛΚΙΣ. — 'Αδραμ Κονταπόπουλος 9963, Γ. Καλαμάς 9181.

ΧΑΛΚΙΑΔΙΚΗ. — Ι. Στυλιανίδης (Στρατών) 9294.

ΧΑΝΙΑ (Κρήτης). — Ι. Κορφατίτης 9995, Μ. Ειρήνη 9130, Στ. 'Ιωρδανίδης 9135.

ΧΙΟΣ. — Τ. Μολυβιάδης 9957, Ν. Μετρίδης 9114, Γ. Παροκάκης 9132, 'Ισ. Πηλιάς 9225.

ΑΓΡΙΣΤΑ. — Ν. Κούσκουρας 9754.

ΑΓΡΙΝΙΟΝ. — Στ. Μαστρογεωργιάδης 9619, Α. Τσιόρας 9621, Ι. Μπεζανίδης 9625.

ΑΓΥΙΑ. — Στάθης Δημαρέλος 9749.

ΑΘΗΝΑΙ. — Εύγγ. Μίληση 9695, Καίτη Μαρτιάδα 9611, Δ. Χριστοφορόπου (Καλιθέα) 9761, 'Ανθ. Μυρίδου 9762, Πεφ. Σίγμης 9763, Π. Γρίσας 9765, 'Ελ. Χαλκιά 9768, Γ. Σπυριδάρης 9769, Κ. Ντούλης 9770, Εύγγ. Θεοφάνης 9785.

ΑΙΓΙΟΝ. — Θ. 'Ασημακόπουλος 9624, Α. Κουσις 9766, Γ. Μουρίτης 9767.

ΑΙΛΥΣΟΣ. — Χρ. Πήττας 9637.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ. — Πολ. Ψωμάδου 9636.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥΠΟΛΙΣ. — Ν. Θεοδωρίδης 9751, Βεν. Βραχιάδης 9752, Δ. Τριανταφυλίδης 9753, Χρ. Πρωτανίδης 9755, Ι. Χριστοδούλου 9756, Π. Μυλωνάκης 9757, Κρ. Κωνταρούλη 9758, Λίτσα 'Ανδρέου 9769.

ΑΔΜΥΡΟΣ. — Κ. Μπακάνεας 9748.

ΑΚΡΑΤΑ (Αίγυπτιας). — Χαρ. Παναγιωτάκης 9635.

ΑΜΑΛΙΑΣ. — Γ. Διαμαντόπουλος 9627, Γ. Ντασάπουλος 9628, Θ. Μαλιάνος 9629, Γ. Λεβέντος 9630, Β. Κυριακόπουλος 9631, Μαίρη Α. 9632.

ΑΜΑΡΟΥΣΙΟΝ. — Μπ. Καββαδίας 9641, 'Αν. Κολός 9642.

ΑΜΦΙΛΟΧΙΑ. — Ν. Μτρούτσας 9772.

ΑΜΦΙΣΣΑ. — Α. Τριάντης 9612, Κ. Τσιουρακίος 9613, Δ. Τουρνιτζής 9614, Φ. Τσιόρας 9615, Α. Παπαύλας 9616, Α. Γιαλέσσος 9771.

ΑΝΑΡΟΣ. — Ν. Κέτης 9607, Γ. Κορκοδείλος 9608, Ν. 'Αφεντούλης 9609, Κ. Βεστιάκης 9630.

ΑΙΣΙΟΥΠΟΛΙΣ. — Ι. Κώτης 9640.

ΑΡΓΟΣΤΟΛΙΟΝ. — Στ. Γιαννάτος 9622, Ν. Βαλλάνου 9623, Αικ. Ρόκου 9747.

ΑΡΕΟΠΟΛΙΣ. — Πούλος Ξελαπαδάκης 9626.

ΑΡΝΑΙΑ. — Τούλα Κολίμπα 9887.

ΑΡΤΑ. — Κ. Παπαδόπουλος 9773.

ΑΤΑΛΑΝΤΗ. — Α. Λουκοβίνης 9633, Ι. Σκοτιάς 9636.

ΑΧΟΥΡΙΑ. — Δ. Μερλός 9750.

ΒΕΡΡΟΙΑ. — Ν. Τσίτσος 9656, 'Εμμ. Γκαγκάκης 9651, Θ. Μαστρίδης 9764.

ΒΛΑΣΤΗ (Πτολμαϊδής). — Ι. Δέλλας 9710.

ΒΡΑΧΑΤΙ (Κορινθίας). — Στ. 'Αγγελόπουλος 9652, Γ. 'Αργυρόπουλος 9796.

ΒΟΛΟΣ. — Κ. Σουλιτζής 9643, Γ. Καμίνης 9644, Θ. Παπαθεοδωρου 9645, Α. Σιγιάλας 9646, Γ. Λούρης 9647, Σ. Παπαεμμανουηλίδης 9648, Γ. Καραγιάννης 9649, Δ. Λεμπόνης 9676.

ΒΥΤΙΝΑ. — Π. Βελνίτζας 9713.

ΓΑΛΛΑΞΕΙΔΙΟΝ. — Θ. Σουμειλίδης 9875.

ΓΑΡΓΑΛΙΑΝΟΙ. — Α. Λοιμωδής 9678.

ΟΠΩΣ

Διαφέρει ένας γίγας
από ένα νάνο
τόσο διαφέρει και
η γνησία

ΜΑΓΝΗΣΙΑ Σ. ΠΕΛΛΕΓΡΙΝΟ

από τας απομιμήσεις της

ΖΗΤΕΙΤΕ ΠΑΝΤΟΤΕ

ΤΟ ΣΗΜΑ γνησιότητας του προσκυνητού με την υπογραφήν "PRODEL"

ΜΑΓΝΗΣΙΑ

Σ. ΠΕΛΛΕΓΡΙΝΟ

ΚΑΘΑΡΤΙΚΟΝ - ΕΥΛΗΠΤΟΝ - ΕΥΓΕΥΣΤΟΝ - ΔΡΟΣΙΣΤΙΚΟΝ

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΔΙ' ΟΛΗΝ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΘΕΟΔΩΡΟΣ Σ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ 6. — ΑΘΗΝΑΙ

Τύκ-Τόκ

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΤΟΥΤΑ
ΕΡΩΤΑΣ
ΜΕΤΕΦΥΛΛΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΕΡΩΤΑΣ
ΑΠΟ ΤΟΥΤΑ
ΕΡΩΤΑΣ

ΔΥΟ ΑΝΔΡΕΣ

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ

Ο Παμπούλα γυρνώντας σπίτι του τα μεσάνυχτα, άκουσε ξαφνικά να τον φωνάζει μια γυναίκα. Ήταν μια νόστιμη κοπελίτσα, δημοφής και συνεσταλαγμένη. Ο Παμπούλα την άγνοηζε εδώ κι ένα χρόνο. Είχε να την δει κάπου μόνον μόνον κι' ευχαριστήθηκε πολύ για τη συνάντησή τους εκείνη.

Μα λίγα λόγια του εξιστόρησε την κατάσταση της. Τους τελευταίους μήνες έπαιξε ο Ένας έμπορος θύλας ρόλους τρίτης κατηγορίας, τσιγκώθηκε όμως με το θιασάρι, τα μάτια έβλεπε σβύς και ξαναγύρισε στη γενέτειρα.

Μια φιλενάδα της, που θα μπορούσε για δυο-τρεις μέρες να μείνει κοντά της, δεν ήταν εκείνη τη μέρα σπίτι της, γιατί αρρώστησε και κοιτόνταν στο νοσοκομείο. Αύτη η ίδια δεν είχε λεπτά, ήλθε άρα τ' απόγευμα από το ταξίδι. Από εκείνη την ώρα δεν πρόλαβε να κάνει τίποτα, δεν είχε δώσει μπουκιά στο στόμα της, δεν είχε τσιγάρο στην τσέπη, και το χειρότερο, δεν είχε μένος να κοιμηθώ! Τι να κάνει; Ήταν φοβερό! Και στην απελπισία της μέσα, πήρε τους δρόμους.

Ο Παμπούλα έβλεπε τώρα πια να είνε ένδοξοι από τη συνάντησή του, ίσως μάλιστα και να είχε λόγους να απογοητευτεί απ' όσα άκουε.

Γιατί ο Παμπούλα, είχε μόνον στην πλατούλα του 32 σωστά χρονάκια, ήταν όμως ανένανδρος και συγκαταλεγμένος με τη γρημάμητρά του ο Ένας διωκόμενος από δύο δαμάτια και κορίτσια, πράγμα που δεν του επέτρεπε να φιλοξενήσει ένα τρίτο πρόσωπο, πολύ δε περισσότερο, όταν το τρίτο πρόσωπο ήταν μια... δημοφής και στερομυαυλή κοπέλλισσα!

— Μήπως θέταν εύκολο να μείνετε σε κανένα ξενοδοχείο; Έλα όμως που δε θα χεξε δέβαινα χρήματα!

— Μα αυτός ακριβώς είν' ο λόγος!

— Κι' εγώ, δυστυχώς δεν έχω τίποτα επάνω μου...

— Πάρε με μαζί σας στο σπίτι!

— Δεν γίνεται, ψυχούλα μου, γιατί τέ έμπόδιο...

...Και της έξηγησε το έμπόδιο.

— Απαίτησις! Εμφύθισεν ο Παμπούλα... ήθελε όμως την απελπισία αυτή να την παραστήνι λίγο ακόμα και έπρότεινε:

— Πάμε σε κανένα καφεείο!

Κατέφυγαν ο Ένας παρόμοιο κέντρο... Έμεινος ήπιε ένα βαρδ γλυκό, η κυρία όμως, που πεινούσε, προτίμησε να τοιμηθή κατ' αρχήν. Ο Παμπούλα μετρούσε διαρκώς τα ψιλά τοι—έτσιως φθάνανε να πληρώσει αυτά τα μικροπράγματα.

Όλα τα δυνατά μέσα πέρασαν σάν αστραπή από το κεφάλι του. Στο τέλος δεν κατόρθωσε να βρει τίποτα άλλο που να μπο-

ρούσε να σώσει την κατάστασι. Ένα μονάχα έμενε...

Πλήρωσε και τράβηξε μαζί με το κορίτσι κατά το σπίτι ενός φίλου του, που ήταν και συνάδελφός του στην Τράπεζα. Σύντησε την πορτιέρισσα και χτύπησε έπειτα την πόρτα του δωματίου του Προκόπη.

— Έγώ είμαι, ο Παμπούλα!... Ρίξε σε παρακαλώ κάτι επάνω σου, γιατί συνοδεύω και κάποια γυναίκα...

Ο Προκόπιος έμοιγνισε, τυλίχθηκε σε

Τώρα δε βγυ στο παρόμοιο μη περσση κανέναν.

μια ρόμπα κι' άνοιξε την πόρτα. Οι απροσδόκητοι έπισκέπτες μπήκαν μέσα. Ο Παμπούλα έκανε τις συστάσεις του Προκόπη και της μικρούλας κι' ύστερα εξέθεσε την κατάσταση:

— Σε παρακαλώ, προσέθεσε, η δεσποινίς δεν έχει στήνη γι' απόψε. Κι' επειδή ο κайρός έβλεπε άπαισιος, δεν πρέπει να ξεμερωθώ μες στο δρόμο!

— Καταλαβαίνω! Έσύ δέβαινα δεν μπορούσες να την πιάς στη μάνα σου...

— Ακριβώς! Μα λίγα λόγια... συγχώρησε την άδυσχερσία μου, μα... δεν υπήρχε άλλο καταφύγιο εκτός από σένα.

— Καλά! Η δεσποινίς μπορεί αν θέλλει να πείσει ο' αυτό το ντινάνι... αν είνε άναγνη, πείσω εγώ εδω και περνώ εκείνη στο κρεβάτι μου... το ίδιο κάνει!

Από λογική άπόφθεω, φυσικά, το πράγμα είχε κανονισθί μ' αυτό τον τρόπο... όλα όμως που ο Παμπούλα έχει αντίρρηση!

— Ναί... μα εγώ δεν είχα σκεφθί πως θα γινόταν έτσι!...

— Ποιό πράγμα;

— Σε παρακαλώ να με συγχωρήσεις που σοφ' μιλώ έτσι, μα δεν είνε σωστό ν' αφήσω μια γυναίκα, ένα μικρό κορίτσι μονάχο

μαζί σου! Ξέρεις, σε εκπιά πολύ, μα δε έχω και τόσο μεγάλη εμπιστοσύνη στην ηλικία σου!

— Τι θέλεις λοιπόν; Ζητάς να μείνεις κι' εσύ εδω;

— Ναί... θα μπορούσα να μείνω κι' εγώ εδω... γιατί δεν βλέπεις αν μείνω μαζί της, εγώ σ'!

— Έτσι έσες; Μα λίγα λόγια ζητάς να φύγω εγώ για να μείνετε οι δυο σας! Εσ' που θέλεις να πάω;

— Σε παρακαλώ, μη γευρόνεσαι από παρτός! Έχω απολογισί όλες τις απαιτήσεις. Έσύ έχεις λεπτά και μπορείς να μείνεις σε κανένα ξενοδοχείο!

— Έν πρώτοις, δεν έχω φιλή!

— Αυτό είνε άσχημο! Υπάρχει όμως όμως μια λύσις. Μπορείς να πιάς π.χ. στη Λέσχη.

— Όστε η ιδέα σου είνε, να με θάψης νύχτα ώρα, μέσα από το ίδιο μου το σπίτι! Είσαι πολύ έξυπνος!

— Σου δίνω το λόγο της τιμής μου πως δεν υπάρχει κανένας κίνδυνος αν θα μείνω εγώ εδω! Μπορείς να είσαι ήσυχος...

— Μα κι' εγώ σου δίνω το λόγο της τιμής μου! Τι λες τώρα;

Ο Παμπούλα ντροπιάσθηκε για μια στιγμή. Ύστερα κούνησε άρνητικά το κεφάλι.

— Μωρέ τί μου λες! Όσοδήποτε δε μπορούμε να διορθώσουμε την κατάσταση με λόγους τιμής. Η συνείδησίς μου, ο τούτοις, δεν άνχεται να βλέπω τη δεσποινίδα σ' αυτή τη θέση...

— Ξέρεις λοιπόν; Ούτε η δική μου συνείδησις άνχεται αυτό το πράγμα. Είμαι πολύ ελαστικός. Έγώ δέχομαι να φύγω. Όρα! Αλλά ούτε κι' εσύ θα μείνεις εδω. Θα ήταν καθώς καταλαβαίνεις πολύ-πολύ κομμάτι αν σ' άφηνα. Είμαι πρόθυμος να κάθε θυσιά. Όχι όμως να γίνω και κορόιδο.

— Θανμάσια! Τότε να φύγω κι' εγώ μαζί σου σπύτι μου.

— Σπύτι σου; Τι έβουνο παιδί! Και ποιος μού έγγυάται, πως δεν θα σου κατέβη ξαφνικά η ξαναγύρισις;

— Έχεις δίκιο. Το κακό δεν είνε αυτό, όσο, που μ' έκανες να σκεφθώ πως κι' εγώ θα μπορούσες να κάνεις το ίδιο. Πρέπει λοιπόν να μείνουμε μαζί και να πάμε και άναίμα το πρωί στο γραφείο.

Η δημοφής κοπελίτσα, όσην ώρα γινόταν ο διάλογος αυτός, κρατούσε τα μάτια χαμηλωμένα στο πάτωμα και σιωπούσε. Μήλις άκουσε τα τελευταία λόγια, τινάχθηκε επάνω, τουλάχιστον για να προλάβη τη σχολαστική άνοση...

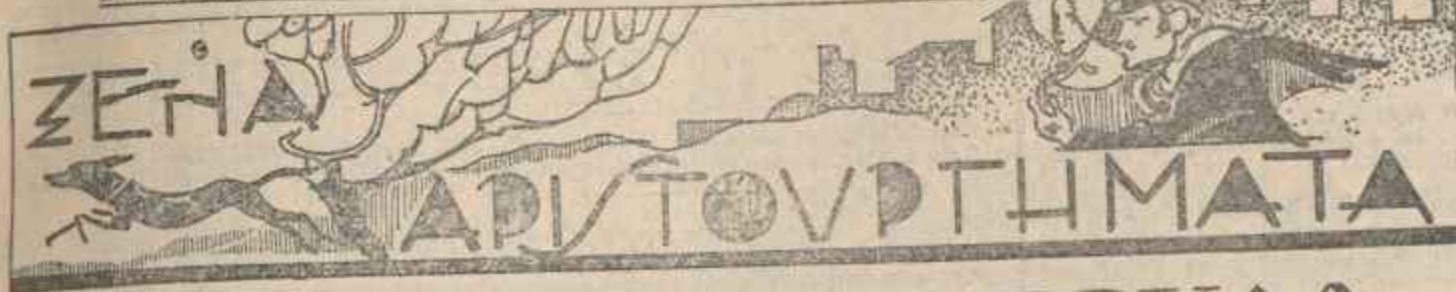
— Όχι, όχι, αυτό δεν μπορώ να το δεχθώ! Κύριοί μου, πρέπει να μείνετε οι δυο σας. Προτιμώτερα να φύγω εγώ κι' εσ' που θα έλεις ο Θεός! Το κάτω-κάτω, π-

— Όχι, όχι, αυτό δεν μπορώ να το δεχθώ! Κύριοί μου, πρέπει να μείνετε οι δυο σας. Προτιμώτερα να φύγω εγώ κι' εσ' που θα έλεις ο Θεός! Το κάτω-κάτω, π-

— Όχι, όχι, αυτό δεν μπορώ να το δεχθώ! Κύριοί μου, πρέπει να μείνετε οι δυο σας. Προτιμώτερα να φύγω εγώ κι' εσ' που θα έλεις ο Θεός! Το κάτω-κάτω, π-

— Όχι, όχι, αυτό δεν μπορώ να το δεχθώ! Κύριοί μου, πρέπει να μείνετε οι δυο σας. Προτιμώτερα να φύγω εγώ κι' εσ' που θα έλεις ο Θεός! Το κάτω-κάτω, π-

— Όχι, όχι, αυτό δεν μπορώ να το δεχθώ! Κύριοί μου, πρέπει να μείνετε οι δυο σας. Προτιμώτερα να φύγω εγώ κι' εσ' που θα έλεις ο Θεός! Το κάτω-κάτω, π-

Η ΚΑΡΔΙΑ ΤΟΥ ΒΟΥΔΑ

Η Γίτσα Κλαρινέ με έκπληξη έπλησίασε το θέμα, φαστίζοντας:

— Ποιός έβαλε έτσι αυτό το αγαλματάκι; Ένα δασύτριχο χέρι έσκαψε μια πόρτα κι' ο κύριος Κλαρινέ, που έκπεριμενε το γυναιμά της γυναίκα του από τον περιπάτο, έπροχώρησε μέσα στο μικρό σπύτι.

— Σου άρσεν ο Βούδδας αυτός; Την ή γούστη.

Η Γίτσα δέν τον άπνηνσε, αλλά έξηταζε με δυσπιστία τον Ινδικό θεό, ο οποίος έκαστη στιγμή έπαιζε επάνω σε μια χαμηλή βάση με έλαστικό-γυαλή και προέχουσα κοιλιά, έκρη ένα αδόξαστο χαμόγελο έμφανεσε το στόμα του. Εξάρωνε τα μάγουλά του κι' έκατέδαζε λίγα τα ματόβλαδα.

— Ήθελε να σου κάνει μια έκκλησι, έσπεύσαν ο κύριος Κλαρινέ, αλλά έβλεπω, ότι δεν έπαιζε. Φαίνεται, ότι δεν σου άρέσει αυτός ο Βούδδας.

— Όχι, η' άρεσει, του άπνηνσαν η γυναίκα του, αλλά μού φέρνει άγωνία.

— Δεν ποτέ να νομίζεις, ότι ο Βούδδας που έχει αυτό μάτι.

Η Γίτσα έλάνησε το κεφάλι της. Την έπαισε μια παράξενη άδιαθεσία και έννοιωσεν...

...στο πατάμι και πνίγομαι...

Οι δυο άνδρες άνηύχσαν. Πώς να την άφηναν να βγί έξω μόνη. Εκείνοι ήθελαν να φύγουν για να της άφήσουν όλο το έλεύθερο να έπιλώσει άνετα όπου ήθελε. Άκούσε έτσι, να πιάς να πνίγί στο πατάμι! Θεός φιλάνθρωπος, και με τέτοιο καρδίο!

Άδύνατον! Η μόνη λύσις ήταν να πάν στη Λέσχη.

Η δημοφής κοπελίτσα έστρεψε το πρόσωπό της από την άλλη, όσην ώρα ντυνόταν ο Προκόπιος. Κανείς πια δεν μιλάγε εκεί μέσα. Μόνον όταν έτοιμάσθηκαν, ο Προκόπιος άνετίναξε:

— Μπορούμε να φεύγουμε λοιπόν, είπε.

Καληνύχτισαν το κορίτσι και όκημαν καταπονημένοι...

Η δημοφής κοπελίτσα τούδε έφριξε μια ήφανη μάτι, την ώρα που έβλεπαν την πόρτα. Έπειτα, πήρε φόρα, έκανε μερικά βιαστικά βήματα μες στο δωμάτιο και, τέλος, σταματώντας, έβαλε κατ' άρχαν, άναίμα από μέσα μια εύχαριστη μαζί.

— Χά, χά, τί ζώα, Θεέ μου, τί ζώα! Όρα, έβλεπες, θέταν να έμεινε ο Ένας μονάχα απ' αυτούς. Παρά, όμως, που έφυγαν, θα ήταν προτιμώτερο να έμειναν κι' οι δυο τους!

Εκάθισε στην άκρη του κρεβατιού κι' άρχισε σιγά-σιγά να γδύνεται.

— Επί τέλους, τί είχα, τί έχασα, έφασκε... Καλό είνε κι' αυτό. Άς βγώ τώρα στο παρόμοιο, να δώ αν περνώ κανέναν...

Μετάφρασις Α. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗ

Ένα φόβο, κατ' όσον άπέλη, που προήχεται από τον Ινδικό θεό.

Την στιγμήν εκείνην άκριβώς έμπερα, χούεις να άναγγελθής, ο Λουκιανός Όλκονα.

— Ά, μα έσεις έχετε νέα πράγματα, έλέπω, είστε και έπροχώρησε προς το ζίκκι με άργά βήματα.

— Πώς τον έόρρισκε; Τον έρώτησεν ο κύριος Κλαρινέ.

— Ίσως να είνε πολύ άρσας ως Βούδδας, αλλά, μεταξύ μας, έχει πολύ άπειρη... κήν όφιν!

Η Γίτσα έχειροκρότησε.

Έννοιωσε ένα φέρε, σάν μια άπειρή που προήχεται από τον Ινδικό θεό.

— Μπορώ Λουκιανέ! Έχωμε την ίδια γνώμη.

Δεν είχε τελειώσει η Γίτσα το λόγο της, όταν παρουσιάσθηκε στην πόρτα ο άπαισιος και είδοποιος τόν ολιμοδωστή, ότι τον έπαισε...

...οι δυο μηχανικοί, τούδε όποιους είχα καλέσει.

— Έρχομαι, είπεν ο κύριος Κλαρινέ και έπροχώρησε προς την έξοδο. Όταν έφασκε προς της άνοικτης θύρας και ήτο έτοιμος να έβλεψη έστράφη και άτίναξε την γυναίκα του και τον φίλο του, οι άπαισι έσπεύσαν προς του Βούδδα.

— Όρα! Ζευγάρι είστε, τούδε είπα χιμωγών, αλλά να φυλάγεσθε από τον Βούδδα. Έχει καρδιά πολύ εύεστα.

Μόλις τα βήματα του έκαναν να άναίμα, έλεις τον διάδρομον, ο Λουκιανός είπε:

— Αιτός ο Βούδδας του με χτυπάει, πια νύχτα. Ένθ' μιλώτε δε έσπασαν το πρόσωπο του Βούδδα με το λιλά μαυρίδι του και μίλασε. Η καρδιά έλεις άπ' άπαισιος από πορτιέρη είπε πια πιστή από την καρδιά μιας γυναίκας.

— Μα και εδω άκόμα Λουκιανέ; Τι άπ-

ροσέφια. Έχω το προαίσθημα, ότι ένα ένσχημα πιάς άπειλεί!

Ο Λουκιανός έγέλασε και είπε:

— Τα νύχτα σου άφρίσκονται σε πολύ κακή κατάσταση από μακρινές έβδομάδες. Τώρα είνε η κατάλληλη ευκαιρία για να έτελέσου με τα σχέδια μας.

— Ναί, να φύγουμε! άπ' εδω, έφασκεσεν η Γίτσα να βγώ από το περιβάλλον αυτό που με πνίγει.

— Ναί να φύγουμε. Την Τρίτη. Να είσαι στο σταθμό της Αθών στάς 9 και 30' το πρωί, έμπας στής θυρίδες των είσιτηρίων.

... Όταν έφασκε η ημέρα εκείνη, η Γίτσα ήθελε να βγί από το Μουσουλάρ της και να δώλη τα πράγματα στής έλπίσες.

Αλλά έφριξε στής πόρτες κλειδωμένες. Προσπάθησε να σπάση την κλειδωνιά, αλλά δεν το κατόρθωσε. Την έπαισε μια φόβη άγώνια και έσπεύθη να καλέση τον ύπρηστη.

Έπροχώρησε λοιπόν προς στο ζίκκι, δίπλα στο όποιον ήτο το κουμπι του ήλεκτρικού πνευμονισού, αλλά μόλις άντίκρινε το πρόσωπο του Βούδδα έμεινε άκίνητη στη μέση του δωματίου. Είχε ίδη στα μούδια...

...στα μάτια του Ινδικού Θεού μια φριχτή έίρωνία, που την έκανε να παγώση από φόβο.

Τότε άνοιξεν η πόρτα και η Γίτσα έπροχώρησε με δισταγή για να βγί έξω, αλλά ο άνδρας της της άπνηνσε την έξοδο.

Αφίσα με να βγώ έξω, άφριξε να τον παρακαλή, με περιμένουν. Και ένθ' μιλώσεν έπρόσθεσε, ότι ο άνδρας της έφριξε στο δεξί του χέρι μια ματωμένη σιδερένια γροβιά και τα μανίκια του είχαν τρυπήσει από αίμα.

Αλλά σε περιμένει κανείς πια, της άπνηνσε. Δεν είνε καμιά άναγνη να απεύθεις. Κανένα δεν θα σπαράξισεν στο σταθμό της Αθών, μπρός στής θυρίδες των είσιτηρίων.

— Ποιός σου είπα αυτό τα πράγματα;

Αιτός της άπνηνσε ο Κλαρινέ και έδωσε με το δάκτυλό του το άγαλμα του Βούδδα με το αιδόνιο χαμόγελο.

Μ' ένα πρήγμα η Γίτσα έπαισε έλάνω στα άγώνια και με μια γροβιά το έφριξε στο πάτωμα. Άπαισιος έσπασε με τούτο κάρσο.

Το ήπαισε, έβλεπε, ότι ήτο πια έφριξε. Αλλά τί είνε αυτό;

Ένα στρογγυλό μεταλλικό κουμπι είχε βγί από το στόμα του Θεού και έκλήσθη στο πάτωμα, μπρός στα πόδια της Γίτσας.

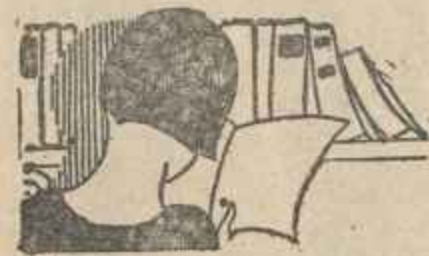
— Αυτό είνε ένα μικρόφωνο, έξηγησεν ο κ. Κλαρινέ, που συνδέεται με το γραφείο μου. Ένα μικρόφωνο, που πείθει και την πυρομαχική συνωμοσία μεταξύ των Αμερικανών και σου. Αλλά το μικρόφωνο, ότι δεν μ' έμισε.

Η καρδιά έλεις άπ' άπαισιος από πορτιέρη είπε πια πιστή από την καρδιά μιας γυναίκας.

— Μα και εδω άκόμα Λουκιανέ; Τι άπ-

— Μα και εδω άκόμα Λουκιανέ; Τι άπ-

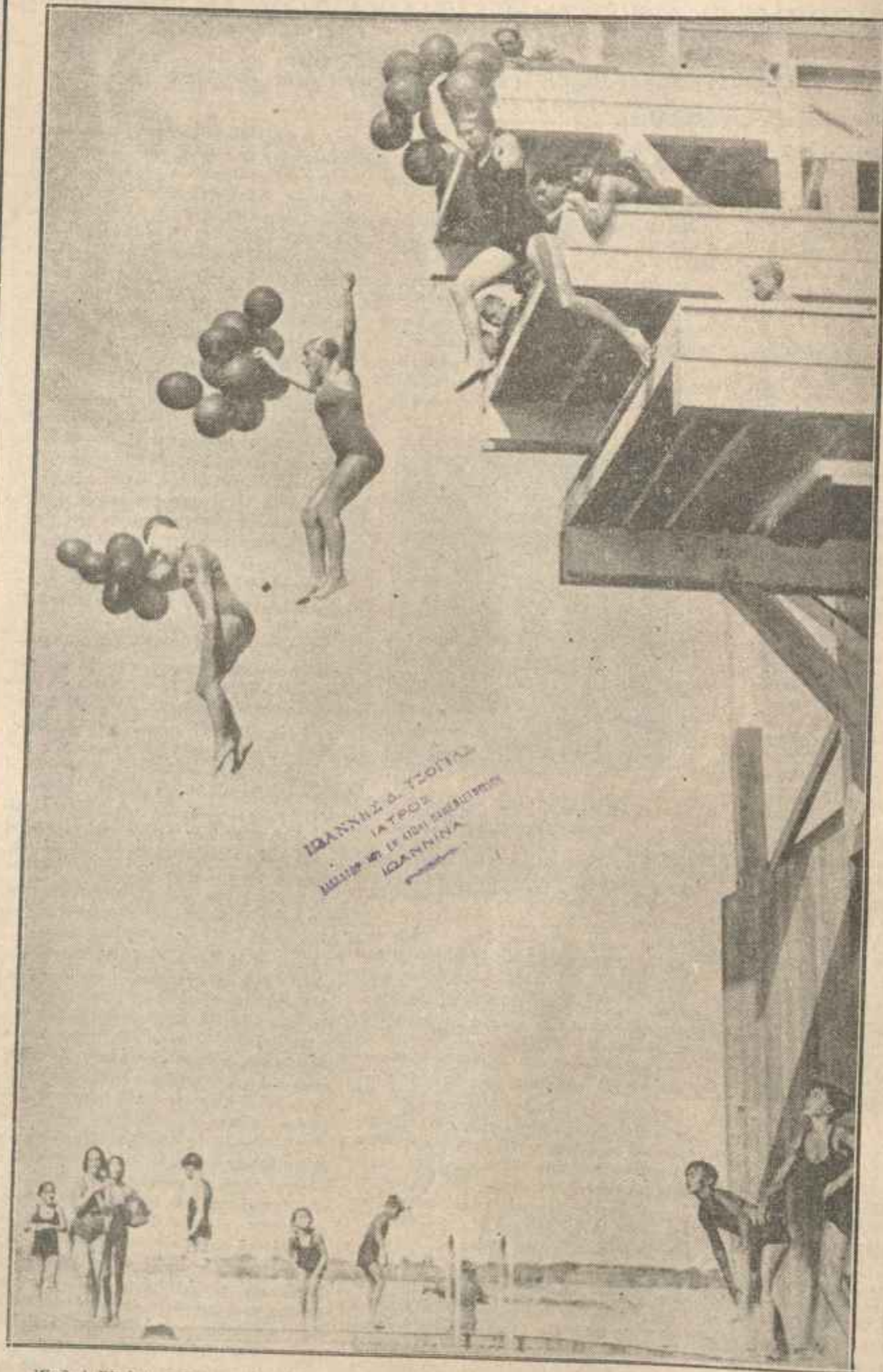
— Μα και εδω άκόμα Λουκιανέ; Τι άπ-

περιόλη. Το «Νταρλούλιν» γράφεται «Α

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΡΕΠΟΡΤΑΖ

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΣΟΓΙΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΜΕΛΟΣ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ
ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΙΩΑΝΝΙΝΑ

Ἐνῶ ἡ Εὐρώπη διέρχεται ἄγριον χειμῶνα, ὅσοι ἔχουν τὴν εὐτυχίαν νὰ παραμένουν εἰς τὰς ἡλιοειδέστους ἀκτὺς τῆς Καλιφορνίας διασκεδάζουν μὲ τὰ θαλάσσια σπορ. Ἐνὰ σπορ ποῦ συνεισφέρει πολὺ, εἶνε αὐτὸ ποῦ βλέπετε εἰς τὴν ἀνωτέρω εἰκόνα. Οἱ κλυρῆται πηδῶν ἀπὸ τεράστιον ὕψος, ἀλλὰ γιὰ νὰ πέφτουν αἰγὰ-αἰγὰ, κρατοῦν στὸ χέρι μερικὰ μαλλόνια, τὰ ὁποῖα καὶ διατοῦν τὴν κάθετον σχετικῶς βραδείαν. Τὸ διασκεδαστικώτατον αὐτὸ σπορ δὲ ἐπικρατῇ τὴν καλοκαίρι καὶ εἰς τὰς λευτερότελλας τῆς Εὐρώπης.

Αἱ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΑΕΡΟΠΟΡΟΙ

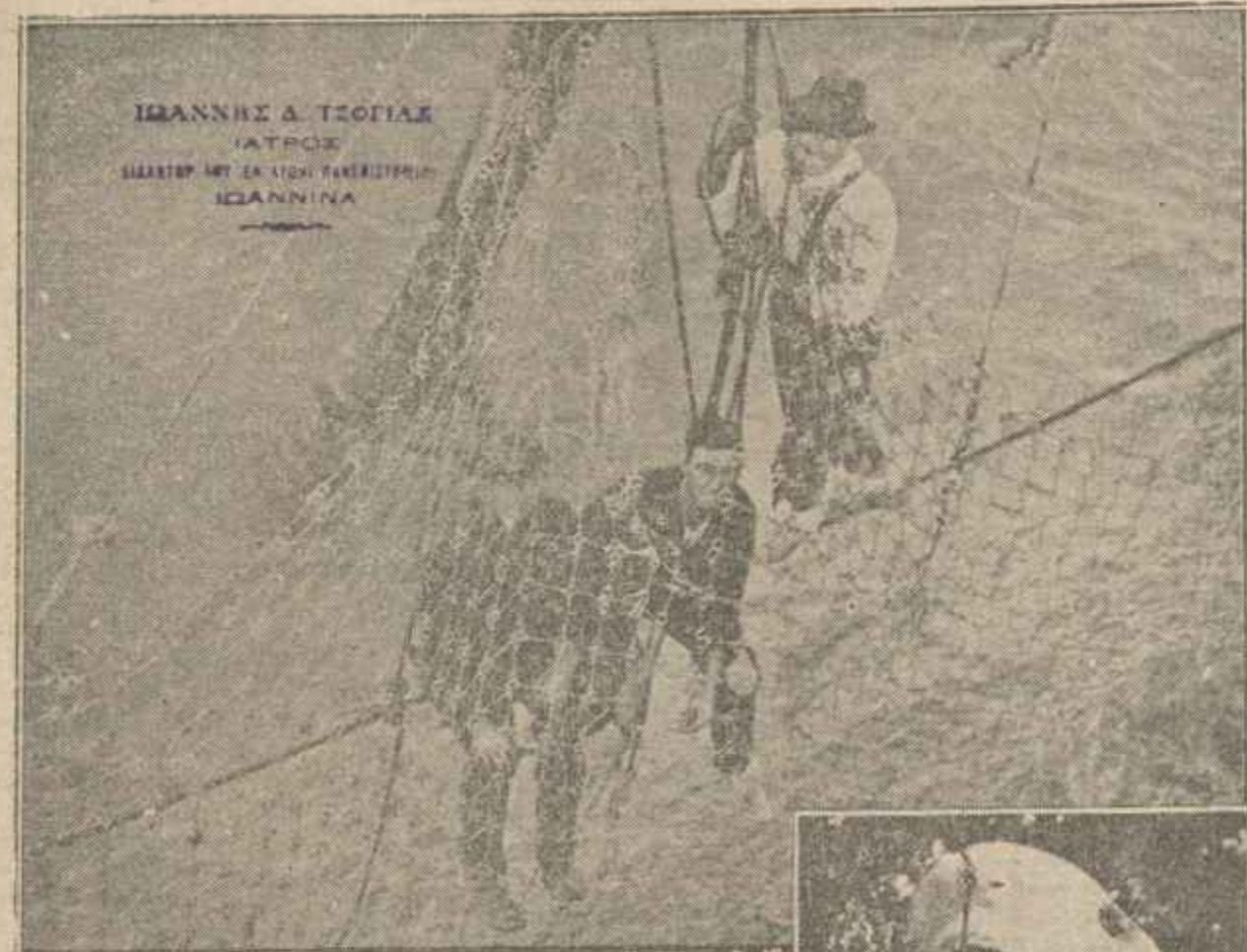
Ἡ ἀμερικανὴ ἀεροπόρος Ἑλὲν ἡ ἑαυτὴ πρόκειται νὰ ἀπελευθερώσῃ τὴν Ἀφρικήν. Κατὰ τὴν δοκιμὴν τοῦ ἀεροπλανισμοῦ αὐτῆς κατὰ μικρὰ αὐτὴ δὲν τὴν ἐπιβραβεύουν.

Οἱ ΚΡΟΚΟΔΕΙΛΑ

Ἐνὸς τεράστιου κροκοδείλου 410 ἐκάδων, ὅστις συνελθὼν ἐκδοῦν τοῦ Νείλου, ἀπὸ τὴν ἑαυτὴν ἕνα μόνον.

ΤΑ ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΛΟΥΤΡΑ Εἰς τὴν Αὐστραλίαν

Εἰς τὰς θαλάσσιους τῆς Αὐστραλίας, ὅπου ἔτι καὶ ἐπιτρέπεται τὰ θαλάσσια λουτρά καὶ τὸν χειμῶνα ὑπάρχουν συνελθόντες κατὰ χιλιάδας, ἐπιβιβάζονται δὲ ἐναιτίαν τῶν ρευμάτων. Πρὸς ἀπεφυγὴν τοῦ τρομεροῦ αὐτοῦ κινδύνου εἰς ὁρισμένης περιοχῆς ἔχουν ἐγκαταστήσῃ δίχτυα ἀπὸ τῶν ἐυδὲν εἰς τὴν ἐπιφανείαν, αὐτὰ δὲ τὰ συνελθόντα ἀρκοῦνται εἰς τὸ νὰ βλέπουν μὲ ἀκρίβειαν τοὺς λευκοὺς.

ΤΑ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ ΚΟΛΛΕΓΙΑ ΤΗΣ ΕΓΓΥΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ

Οἱ μαθηταὶ τοῦ Κολλεγίου Ἀθηνῶν ὅπου παρέχεται ἑλληνοαμερικανικὴ ἐκπαίδευσις καὶ εἶνε ἓν ἐκ τῶν πέντε μεγάλων ἐκπαιδευτηρίων, τὰ ὁποῖα ἀνήκουν εἰς τὴν ἐργασίαν τοῦ Ἀμερικανικοῦ Κολλεγίου τῆς Ἑγγύς Ἀνατολῆς.

Ο ΟΝΟΡΕ ΝΤΕ ΜΠΑΛΖΑΚ ΚΑΙ Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Η κυρία Ντέ Μπερνύ και ο Μπαλζάκ. — Η γυναίκα που τον έδεσθησε στην ανάδειξή του. — Η άγνωστη από την Πολωνία. — Η κυρία Ντέ Καστρίε. — Ο ρόλος των γυναικών στη ζωή του Μπαλζάκ.

Η κάθε εποχή έχει της δικές της πνευματικές αναλωμένες άλλωστε σύγχρονες, άλλωστε αποσπασματικές, με τις περισσότερες φορές να άπτεται με κάποια δόση πεσσιμισμού... το μέλλον. Νέχουν δίκιο τάχα ή όχι;

Αυτό το ερώτημα υπέβαλε στον εαυτό του ο Ρενέ Μπερζιόλνι, ο διογράφος του Όνορε ντε Μπαλζάκ.

Στην προσπάθειά του αυτή να δώσει μιαν απάντηση συμβατική πάντα για την δική μας εποχή, πλήττει με κάποιο γυναικείο χρονό της λύρας του συγγραφέως του «Γέρο Γκορριώ» και της «Ανθρώπινης Κωμωδίας».

Την αγάπη, που τόσο έντονα την ανάγκαζε της Όνορε ντε Μπαλζάκ, τη παρηγοριά της γυναίκας που του στερούσε τα έργα του, δεν γνώρισε το χέρι στην οικογένεια ανάμεσα από ένα πατέρα εξητάρη και μια μητέρα μόλις τριάντα ετών, ανύπανη να δημιουργήσει ένα όλοχαρο περιβάλλον γύρω της. Κι' αυτή η έλλειψη του χαδιού της έγινε αισθητή πάνω στη συγγραφική του εξέλιξη. Γι' αυτόν η ζωή είχε ένα πάθος από το οποίο η ανθρώπινη ολόκληρη βασανίζεται, και μόνη γιατρούς — ή λέξεις λέει πολύ περισσότερο — μόνη ανακούφιση είχε η γυναίκα σαν ξέρει να παρηγορήσει.

Για τον Μπαλζάκ τον μεγάλο πεσσιμισμό, την δόξα αυτή που θάβονε πραγματικά ή παρηγοριά της γυναίκας ήταν το συγκράτημά του στο πνευματικό επίπεδο που έφθασε.

Η Κυρία ντε Μπερνύ, μια εξαιρετικά διαφορετική γυναίκα νεώτερη τόσο που να την θεωρούσε αδελφή των κοριτσιών της στάθηκε ο άγγελός του.

Η φίλη, ο έρωτας, η ένωση των ψυχών, όλα τα τριφερά αυτά εμπόδια υπερπηδώντας στην άσπαστη πραγματική ερωτική όρμη του νέου Όνορε. Η έγκαταλείψει του κατόπιν θα μπορούσε να χαρακτηριστεί ως το πιο σκληρότερο αδίκημα, αν στα χρόνια των σχέσεων των, η κυρία ντε Μπερνύ υπήρξε για τον Όνορε η γυναίκα που του χάρισε το ψυχικό ραφινάρισμα.

Η γνωριμία της κυρίας ντε Μπερνύ, μια πολυτάλαντη γυναίκα τον απογοήτευσε με εύρισκε ενθάρρυνση στην πρώτη του προσπάθεια.

Ο Όνορε ντε Μπαλζάκ δεν διψούσε μόνον για δόξα. Ο πλούτος, η χλιδή του είχαν γίνει έμμονη ιδέα. Κι' επειδή η πένητα του, μόνο, μιλίδια, φτώχεια, δυστυχία και ψυχικό μαρτύριο έως τότε του είχε χαρίσει, ούτως ή άλλως.

Αν άκουε την κυρία ντε Μπερνύ, που προσπαθούσε να τον μεταπείσει, δεν θα θύσισταν έπειτα από λίγους μήνες βοήθημα στο χρέος. Αλλά τον έκδοτικό οίκο, το τυπογραφείο, το χυτήριο στοιχείων που διηύθυνε δεν έμεινε παρά μόνον η απογοήτευση.

Ακούραστα έκοιτε εργάστηκε με την πένητα. Δεν τόνευε: Τα πρόσωπα των έργων του ήταν ζωντανά, τον βοηθούσαν μάλιστα στις δημιουργίες του προσπαθώντας να καινούργιες ψυχολογικές εμφανίσεις. Παρέθετε τους διαλόγους των σαν να παρενέβαινε στα

διάφορα κειμήδια της ύπαρξης των, τους συμβουλευόταν με τους ανέλικτους σύγχρονους τις πιο βαθιές τους σκέψεις.

Η κυρία ντε Μπερνύ μισοέχαστη στη γνωριμία μιας άλλης, μιας κοσμικής αριστοκράτισσας, της μαρκησίας ντε Καστρίε. Την ίδια μέρα που την επισκεπτόταν στο ξενοδοχείο της στην οδό του Μπαλζάκ, δέχεται μιαν επιστολή από την Πολωνία με υπογραφή: Η Σέβη. Ήταν απλό το γράμμα κι' εξέδηλυνε το θαυμασμό για τα έργα του, την συγγραφική του τέχνη. Ο Όνορε δεν έδωσε τότε σημασία. Άλλωστε το καινούργιο του αίτημα προς την μαρκησία του μετέστρεψε κάθε σκέψη. Σε λίγο γινόταν ο απαραίτητος της συνοδός, αλλά κι' ο επιθετικότερος εις τριτοφροσύνη σύντροφος. Εκείνη δεν του πρότασε παρά την απάθεια, μια σκληρότητα ψυχική, παρηγορητική. Της δημιουργούσε σκηνές που του χρησιμοποιούσαν κατόπιν για μ ο τ ι β α ζ ποίμε των πνευματικών του συνθέσεων.

Χωρίστηκαν με δυο για πάντα.

Ένα γράμμα που ήλθε σαν δροικόντα στην

Ανγκουλέμη φιλοξενούμενος στο σπίτι μιας παιδικής φίλης της αδελφής του, παραδομένος στη συγγραφή, του ξανάφερε στο νου την μαρκησία Καστρίε. Η ίδια απάθεια η ίδια ψυχική σκληρότητα τον περιέμεναν.

Μολονότι δέχτηκε να την συνοδεύσει έως την Έλβετία μαζί με τον δούκα του Φις-Τζαίρ, στάθηκε στην Γενεύη κι' έπειτα από τρομερή ερωτική σκηνή που την περιγραφή της μάς άφησε ο ίδιος ο Όνορε έληξε καταφύγιο στην κυρία ντε Μπερνύ.

Στο διάστημα αυτό, τα γράμματα της Σέβης από την Πολωνία κατέφθαναν το ένα κατόπιν του άλλου. Ήταν μια κόμισσα Πολωνίδα ή Εβα ντε Χάνσκα που τόσο βαθιά αντιλαμβάνονταν τα έργα του, τόσο ζούσε στο περιβάλλον της, ώστε ο Μπαλζάκ διαβάζοντας τα γράμματά της άφηνε δάκρυα φωνές, σαν παιδίστρα επιφωνήματα χαράς.

Η τραγική ερωτική έγκληση της κυρίας ντε Καστρίε να ξαναγύριζε ούρα της, τον άφησε ασυνείητο. Άλλωστε με αντάμωση στο Νισκάντελ την Σέβη του και τον στέγγον της.

Η Εβα ντε Χάνσκα υπήρξε σε αλήθεια ο μεγαλύτερος έρωτας του Όνορε ντε Μπαλζάκ. Πάθαν σχέδια μελλοντικά που τα σπείριζε στο σύντομο, λόγω της ηλικίας του θάνατο του δυστυχώς κόμη ντε Χάνσκα.

Κι' η μοιραία έπαυση της δυστυχίας ξανα-

τραγουδιέται στη ζωή του Μπαλζάκ. Δεν είναι τώρα η κοινωνική παραγωγή της λογοτεχνικής του αξίας, δεν είναι η οικονομική του καχεξία έπειτα από τόσες προσπάθειες και μικρά κέρδη που του αποκόμιζαν τα έργα του. Ήταν ένα πιο δυνατό κτύπημα. Η υπερκόπωση και η χαλάρωση της ύγείας του.

Η παραμονή στην έξοχή, οι ήλιες της κυρίας ντε Μπερνύ και της κομψότητας του Χάνσκα, παρηγορητικά έφθια για τον Όνορε ντε Μπαλζάκ δώσανε γέννηση στο έργο ο Γέρο Γκορριώ που αποτέλεσε μια νύχτα θυελλώδη, μια νύχτα πάλης ματαιώσεων στοιχείων της φύσης.

Στα 1836, ενώ η ύγεια του χειροτέρευε μέρα με την ημέρα, δέχεται κατόπιν ένα καινούργιο χτύπημα: Η κυρία ντε Μπερνύ πέθανε.

Τα χρόνια περνούν κι' ο Όνορε δεν αντικρίνει παρά τη δυστυχία. Όλα γύρω του είναι μαύρα. Θέμα του προσφύγει της σιζιτήσεως είναι παιά ή «Θεία Κωμωδία» του Δάντε. Μια μέρα ο μαρκησίας ντε Μπαλζάκ του ρίχνει κατά πρόσωπο τη φρόση: «Σεξ, ένσασκώνετε την «Ανθρώπινη Κωμωδία». Έτσι δρόμους ο γενικός τίτλος του όλου έργου του Μπαλζάκ.

Στο θάνατο του κόμη ντε Χάνσκα, ο Όνορε παίρνει καινούργια ψυχική δύναμη. Η έγγραφία του γίνεται τώρα πιο ένταξη, πιο συστηματική. Η συνάντησή του με την «αγάλη του αγάπη» γίνεται στη Ρώμη. Στο Παρίσι αργότερα γνωρίζουν στα άτελειά της, της πιο ευχάριστες ψυχικές συναντήσεις. Κι' όμως έπιμονα η γυναίκα εκείνη αν νείται, παρεκκλίνει μάλλον την πρότασή να την παντρευθεί. Το τελευταίο ταξίδι του Μπαλζάκ στην Πολωνία κοίταξη μάλλον με φέρνει παρά δελτίους στην υγεία του. Έπειτα από μια άρρωστητα που τον κράτησε καιρό κλινής, γίνεται ο γάμος τους στα 10 του Μάρτη 1850. Ο Μάιος τους ξανάβασκε στο Παρίσι κι' ο Αύγουστος του ίδιου χρόνου οδηγεί τον Μπαλζάκ στον τάφο.

Τρεις ολοκληρώσεως μήνες δεν πάσανε μαζί με θλίψεις, με πόνους σωματικούς και ήλικους. Η ανάμνηση μόνον του έργου του τον παρηγορούσε. Μεσ' στην αγωνία του, στο παραλήρημα καλούσε με τα όνόματά του τα δημιουργήματά του. Μάταια έζησε η θεϊκή τους, μάταια το χέρι της κομψότητας του Χάνσκα θεώρισε λίγο τα παγωμένα του έργα στο αργοληοίσημα του θανάτου.

Ζήτησε να ταφεί στο κοιμητήριο του Πέρε Λασιζέ.

Κάνω την ίδια σκέψη με τον Ναπολέοντα σιγοπρόφερε τις τελευταίες του άπαντες. Όταν κανείς λάτρευσε τη δόξα μόνο στο Παρίσι μπορεί να δεχότο τον τελευταίο του έστυο.

Κι' η μοιραία έπαυση ξανατραγουδιέται για τελευταία φορά με το όνομα του Μπαλζάκ.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΔΟΥΚΑΣ

ΤΟ ΜΑΤΙ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Ο Δόκτωρ Γουλιέλμο από δύο μηνών έκλεισε μόνος εις το εργαστήριό του επί πολλὰς ώρας μελετών και πειραματιζόμενος.

Τι έκανε εκεί μέσα, κανείς δεν ήξευρε. Διάτι εις κανέναν απολύτως, ούτε εις την λαίτην του Λοσιέν, επέτρεπε να μπει εις το εργαστήριό του.

Ο Γουλιέλμο ειχε ειρει, η τουλάχιστον υπέθετε, τον τρόπον να μεταβάλει το μάτι εις έργανον ραδιοσκοπικόν, ικανόν επομένως να διακρίνει, χωρίς την βοήθειαν έργαλειού, εις τα εσωτερικά του σώματος. Από την εποχή που εξετέθησαν οι άστιγες Ρέτγκεν, ο Γουλιέλμο ειχε επιδοθή εις την μελέτην των δια να κάμει το μάτι ραδιοσκοπικόν. Και εν τούτοις έπίστευε ότι το κατώρθωσε. Τα πειράματά του έκαμε εις ένα γάτον τον έπειθαν. Διάτι έδωκεν ένα γάτον, εις τον οποίον ειχε κείρι το μάτι ραδιοσκοπικόν μέσα εις μιαν έλκιν καύσαν, απέξω δε έδωκε ένα ποτίκον. Ο γάτος λοιπόν άμέσως έφραβη επάνω εις τον ποτίκον, σαν να τον έδωκε μπροστά του, ενώ ήτο έξω από την καύσαν. Άρα το μάτι του γάτου έδωκεν δια μέσου των σκελετών, ήτοι δηλαδή ραδιοσκοπικόν.

Άλλα το πείραμα το γενόμενον εις τόν γάτον, θα επείγχανε και επί του ανθρώπου; Αυτό έσκέπτετο ο Δόκτωρ. Έδωκε μιαν άγγελλον εις ήμερίδα ζώων ανθρώπων πρόθυμων να υποβληθή εις έγχυσεις του όφθαλμού αντί σκελετού χρηματικού ποσού. Άλλα κανείς δεν παρουσιάσθη. Ήναγκάσθη λοιπόν να πειραματισθή επί του έαυτού του.

Έπρεπε τα χειρουργικά έργαλεία του και έλκισθη εις τόν ακοιτών θάλαμον, τόν όποιον έχρησιμοποίησε δια τας φωτογραφίας και τας ραδιοσκοπικάς ερεύννας του. Έπινοησθη έμπρός εις ένα καθρέπτην. Άνωθεν τα κόνικα ηλεκτρικά φώτα του και ήτο ψυχραιμώς την έγχυσιν.

Έπειτα από μισήν ώραν, ο Δόκτωρ με το δεξί μάτι τον δεμένο, έκλωσε από το κρεβάτι του την Γερτρούδην και την είδοποίησε ότι ειχε ποικίλο και δεν θα έτρεφε έκείνο το δρόμο. Έπειτα έπαι ένα γραμμάριο χλωφίλης και έκοιμήθη. Όταν το πρωί η Γερτρούδη του ήφερε το πρόγευμά του, ο Δόκτωρ ήμικε κατάληκτος. Δεν είδε το γέρο κορμί της καλής του έφημερας, άλλα τόν σκελετόν της. Επομένως έθρηνάμενος. Το άκουρον τον έπραματοποίησθη. Είχε κείρι το μάτι του ραδιοσκοπικόν!

Εντόθη άμέσως και έφόρεσε ένα ζευγάρι γυαλιά, τα όποια ειχε έπιτηδες κατασκευάσει και τόν όποιον το δεξί μάτι αντί γυαλιού ειχε μιαν λάμην άσπριναν. Έφόρεσε τα γυαλιά και άντελήθη με εύχαρίστησιν του, ότι έτσι έδωκε μόνον από το άριστόν μάτι, άλλα έδωκε όμως τα πράγματα από την φυσική του μορφήν, όπως όλοι οι άνθρωποι. Όταν ήπρε εις την κλινικήν κατέληξε όλος.

Έκπρε εις τόν θάλαμον ένώς δυστυχούς, ο όποιος ειχε πληγυθή με τρεις σφαίρας. Την μιαν την ειλον ένάει οι βοηθοί του προηγουμένως, άλλ' οι άλλαι δύο ειλον γυωθή και έξεραζέτο άπινωδώς. Ο Γουλιέλμο έβγαλε τα γυαλιά του. Έκλήσασε εις τόν τραυματιάν και έκτύπηε το μέρος όπου έ-

φαίνοντο οι πληγαι. Έπειτα έδειξε δύο σημεία του στήθους, και ειπε ότι εκεί έπρεπε να τόν έγχυρήσουν. Και πράγματι εκεί άκριβώς ετέθησαν οι δύο σφαίραι!

Η ήγη των θαυματουργών έγχυρήσεων διεδόθη εις όλην την πόλιν. Ήτο το γενικόν θέμα. Έγινε ο άνθρωπος της ήμερας. Το μάτι του έδωκεν δια μέσου των σκελετών. Το ίδιο έκείνο δρόμν ο δήμαρχος έώρασε τούς άγνους γάμους του. Όταν ο Γουλιέλμο

Το άκουρον του έπραματοποίησθη

έμπρε άπεθεώθη κυριαλεχέως. Ο ήρωας της έσπείρας ήτο έκείνος και όχι ο δήμαρχος.

Μόνον άργά κατώρθωσε να ξεφύγ από την γενικήν περιέργειαν και να άπασπρή εις ένα μπαλκόνι που έδωκε εις τόν κήπον.

Έκεί το ήλθε μια παράξενη ιδέα: Να παρατηρήσθ την έατην έκείνη με το διαπεραστικό βλέμμα του. Έδωκε τα γυαλιά του και έκτύπηε.

Τι άπαισιον πένθιμον θέαμα! Είς την άπινωτον όσλαν άναριθμητά ζευγάρια σκελετών έχόρευαν. Τα κόνικα των άνωματιών, συνελέκοντο, έτερίζοντο το ένα επάνω εις το άλλο. Ο Γουλιέλμο κρινόμενος από φρίκην, έφυγε δρομαίως.

Το άλλο πρωί, έπειτα από μιαν άγανη νύκτα, ο Δόκτωρ ήπρε περίεργο εις το ποτάμι. Καί έσπύλλετο. Ήτο ελπίδα. Κατώρθωσε να κατατήσθ την δόξαν. Τα άκουρα έγιναν πραγματικότης. Η ήγη του ήτο παγκόσμιος.

Και όμως... οι όλλοι θα τόν έπείλυν ευχί... Άλλ' ήτο πράγματι. Όχι. Και από τόν τός δεν ήτο ήσυχος. Άκούη παρουσιάζετο εις τα μάτια του η πένθιμη σκηνή του γαρού. Άκούη οι νυκτερινοί σκελετοί παρουσιάζοντο μπροστά του.

Άλλα σιγά, σιγά, προχωρών κατά μπρος του Δουναβέως, έγονεϊσθη από την πόλιν του έραίου τοιχείου, από το άρωμα των λουλουδιών, από τα τραγούδια των έρωτευμένων ζευγαριών που έπνευσσαν.

Άλλα το δαυμόνιον της έπιστήμης του έ-

φερε εις τόν νούν του το ερώτημα: —Τι θα έγινετο όλη αυτή η ποίσις αν την έδωκε με το μάτι του που έχόνετο μέσα εις τα ζωντανά πράγματα; Έδωκε τα γυαλιά και έκτύπηε με το μυστηριώδες μάτι του. Και άμέσως όλη η ποίσις της άνοήσεως και των χρομάτων έξηφανίσθη.

Από τα κατάπρασινά δένδρα, από τα ύπεροχα λουλούδια δεν έμεινε τίποτε άλλο παρά οι σκελετοί. Ένα όμοιόμορφο μονότονο χρώμα, μια έξηρότης έκάλυπτε όλην την φύσιν. Κάθε γοητεία ειχε πάσει. Όλη η ποίσις άπέθανε. Και όλος ο έφιάλης της περασμένης νυκτός εξαφανίστην. Και έφραβη επάνω εις ένα πάγκον. Τότε τόν έφάνη ότι μύρια φωναι γύρω του έφιθύριζαν με έκπληξιν:

— Έσύ, τού έλεγαν τα μικρά λουλούδια γύρω του, έκαμες έγγλημα εναντίον της φύσεως. Το άρωμά μας, τα όρώα μας χρώματα δεν τα έχομε πλέον για σένα! Θα ήσαι δυστυχής καθ' όλην την ζωή σου, την όποιαν θα καταράσαι, αιώνιως!

— Έσύ, τού έφαιλλαν τα πουλάκια, είσαι τρελλός. Γιατί έκαμες όλα να μεταβληθούν για σέ σκελετούς. Άλλ' οι σκελετοί εινε δια την ήσυχίαν των τάφων. Άφσέ τους λοιπόν ήσυχους. Και καμάρωνε, αν μπόρθε στη γή τα ροδομέγούλα κορίτσια και τις ώριμες γυναίκες και όλα τα όρώα πράγματα που έλάσθησαν για χάδια και φιλις. Η έπιστήμη που χώνεται μέσα σέ τάφους εινε έγγληματική και άθλια!

Άλλα τόν πόνον του έμεγάλωσε το θέαμα εις ός σκελετού που τόν έπληθαζε. Διέκρινε, διέκρινε εις γυναίκα, ήλδς, λυγρούς, κοίφας σκελετούς, ο όποιος τόν έπληθασε και με παράτονον τόν ρώτησε:

— Έτσι λοιπόν; Ούτε καν με χαιρετάς; Δεν μου λες λέξι; Η μπράς περιμένει πρώτα το συγχαρητήριό μου!

Η φωνή του σκελετού που έκλήσασε τού ήτο γνωστή. Ο Γουλιέλμο έφάνη σαν να τρελάσθη. Σηκώθηκε με δυνατό κραυγή και τρέχοντας έφραβ από την έρωμένην του, ένώ η όρώα Λόσιεν, άποκατεσθασε ότι έκτελλόμνη αιφνιδίως προσπαθεί να τον κρατήσθ στα της.

Μετά μιαν ώραν ο Δόκτωρ Γουλιέλμο, με το δεξί μάτι δεμένο πάλι, ετέριζε εις το εργαστήριό του. Σιμά του, καθήμενη εις τόν καναπέ ήτο η άγαπημένη του.

Έτσι, συνεπέρανε έκείνος, κόμα πλέον έτοιμα όλην την τραγικήν ιστορίαν μου. Η βίβλος να προσχωρήσθ, να άσπασθ, έως το άθαστο! Και έτοιμοί ήσαν να αείνουν την δικαιοσύνην την άπείσοα ένώ μόνος μου. Έκείνο το χέρι που έκαμε το μάτι μου όμοιο με μάτι του Θεού, το ίδιο χέρι, το έκτύπηε με άπονά! Το μάτι που ειχε πάρα πολύ δεν θα ήδη πλέον. Και έκείνη δεν μπόρε να σου προσέγει παρά ένα σέγγον τρελόν από το ένα μάτι, σου έπιστρέφω τόν άρρωστον σου και την άσπασήν σου!

Η καλή Λόσιεν έσπύλλετο. Ένα χαμόγελο έκάνετο εις τα χείλη της. Έπειτα

Ο ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ

Ο ΝΕΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΑΙΝΙΓΜΑΤΩΝ ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΟΥ ΠΑΛΑΙΟΥ

Είς τὸ προσεχὲς φύλλον θὰ δημοσιεύσω-
μεν τὰ ἀνόματα τῶν λυτῶν τῶν αἰνιγμάτων,
τὰ ὅποια συγμμετῶνόνται καὶ ταξινομοῦνται
ἡδὲ εἰς τὰ γραφεῖα μας. Θὰ δημοσιευθοῦν
τὰ ἀνόματα τῶν ἀναγνωστῶν τῶν ἀποστεί-
λατων 4 τοῦλάχιστον ὁρθῶς λύσεις. Ἀκο-
λοῦθως, θὰ γίνῃ ἡ διανομὴ τῶν δώρων, συμ-
φώνως πρὸς τοὺς ὅρους τοῦ διαγωνισμοῦ.

Ἀπὸ τοῦ σημερινοῦ φύλλου, ἀρχίζει νέα
σειρὰ αἰνιγμάτων, ἡ ὅποια θὰ περιλαμβάνῃ
10 αἰνίγματα. Τὰς λύσεις δέον οἱ ἀναγνώ-
σται, μὰς ν' ἀποστέλλουν εἰς τὸ τέλος ὅ λ α ε
μ α ζ ε, ἐντὸς συστηρίνης ἐπιστολῆς. Θὰ
διανεμηθῶν δὲ τὰ ἐξῆς δῶρα :

Εἰς τὸν πρῶτον, ὅστις θὰ λύσῃ ἐπιτυχῶς
καὶ τὰ 10 — ἢ τὰ περισσότερα — αἰνίγματα
ἕνα χρηματικὸν ἀξίας 2.500 δρ.

Κατὰ σειρὰν δὲ εἰς τοὺς ἄλλους:

- 1 χρυσοῦν ἀξίας 1000 δρ.
- 1 φωτογραφικὴ μηχανὴ ἀξίας 750 δρ.
- 1 νεοσσιδὲς μανικιὸν ἀξίας 700 δρ.
- 5 ἀντιλογράφου συνολικῆς ἀξίας 1000 δρ.
- 1 ἀντιδοχοῦν ἀξίας 500 δρ.
- 5 πλάκες γραμμοφῶνου ἀξίας 500 δρ.

Καὶ 10 συνδρομαὶ ἐξάμηνου, ἂν οἱ λῦται
εἶνε τοῦ ἐσωτερικοῦ, ἢ τρίμηνου, ἂν εἶνε
τοῦ ἐξωτερικοῦ.

Πρῶτος ἐπιτυχὼν, θὰ θεωρηθῇ ὅστις θὰ
λύσῃ ὅλα τὰ αἰνίγματα.

Ἐν ἡ περιπτώσει ὅπου ἔχουν περισσύτεροι
τοῦ ἐνὸς λῦται, τότε θὰ γίνῃ κλήρωσις εἰς
τὰ γραφεῖα μας, εἰς τὴν ὅποια θὰ κληθῶν
νὰ παραστήν ὅσοι τῶν ἀναγνωστῶν μας ἐ-
πιθυμῶν. Ἐὰν δὲν λυθῶν ὅλα τὰ αἰνίγματα,
πρῶτος θὰ θεωρηθῇ ὅστις θὰ λύσῃ τὰ περισ-
σότερα καὶ οὕτω καθ' ἐξῆς :

Εἰκὼν 1η

Χρησιμοποιήστες καταλλήλως τοὺς ἀριθ-
μοὺς 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 0 τὰ σχηματί-
σατε μίαν κεφαλὴν ἀνθρώπου. Ἀνωτέρω πα-
ραβέτομεν ἕνα σχῆμα, γιὰ νὰ ἰδῇτε πῶς γί-
νεται. Πάντως ὅμως, τὸ πρόσωπον ποδὲ θὰ
σχηματίζεται οἷς δὲν πρέπει νὰ μοιάζῃ μὲ
τὸ ἀνωτέρω εἰκονιζόμενον. Σημειώσατε, ὅτι
μὲ τοὺς ἀνωτέρω ἀριθμοὺς, μπορείτε νὰ σχη-
ματίσατε τοῦλάχιστον 15 διάφορα πρόσωπα,
μὴ μοιάζοντα πρὸς ἄλληλα.

ΤΑ ΟΝΟΜΑΤΑ ΚΑΙ ΟΙ ΑΡΙΘΜΟΙ ΤΩΝ ΑΠΟΣΤΕΙΛΑΝΤΩΝ ΚΟΥΠΟΝΙΑ ΤΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ ΜΑΣ

ΑΘΗΝΑΙ.— Γ. Ζαχαριάνος 9578, Φα-
δρα Ἀποστολίδου 9586, Β. Βεζύνης 9582,
Σ. Ἰωάννου 9593.
ΑΓΡΙΝΙΟΝ.— Π. Ἀναστασίου 9307.
ΑΡΑΧΩΒΑ.— Ἄρης Ἀλεξανδράκης 9022.
ΑΝΔΡΟΣ.— Σταύρος Βλάσης 9025.
ΑΡΙΟΣ.— Α. Νικολαΐδου 9025.
ΑΡΔΕΑ (Ἀλματίας).— Α. Ζάχου 9031.
ΑΙΓΕΙΡΑ (Αἰθαλίας).— Παν. Σαραγγί-
κας 9035.
ΑΙΓΥΠΤΟΣ.— Γ. Χ. Βόρδας 6482, Α.
Περδικίδης 6483, Μ. Βασιλείου 9588, Εὐφ.
Μιγλή 9559, Σ. Ἀνθελίδης 9567, Γ. Πα-
παδαμαντῆς 9570.
ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΣ (Χαλκιδικῆς).— Α. Μον-
ορίης 9513.
ΑΙΓΙΟΝ.— Α. Τόγας 9515, Π. Βύλιος
9053.
ΑΜΦΙΣΣΑ.— Εὐθ. Ἀσπασίου 9896.
ΑΡΙΟΣ.— Α. Καστρίτης 9486.
ΑΛΙΒΕΡΙΟΝ.— Γ. Μανωλῆς 9021.
ΒΟΛΟΣ.— Π. Βοϊτσίδης 9539, Α. Σίνας

Τὴν προσεχῇ Κυριακῇ, 8 Μαρ-
τίου, ὥραν 11 π. μ. θὰ γίνῃ εἰς
τὰ γραφεῖα μας ἡ κλήρωσις τοῦ
λαχείου τῶν 25.000 δρ.

9822, Γ. Μιχαήλ 9488, Κ. Σαρηγιάννης
6489.

ΒΡΥΝΙΚΟΝ (Λακωνίας).— Σ. Τσιβάνης
9082.

ΒΙΛΑΙΑ.— Γ. Ζέρδας 9085.
ΒΕΡΡΟΙΑ.— Θεοδ. Καντάκης 9576.
ΒΡΕΣΣΑΙΝΑ.— Α. Καστοῦνης 9532.
ΓΙΑΝΝΙΤΣΑ.— Ἀριάνη Ζήρα 9590, Τρ.
Παπασιματίου 9061, Κ. Κουρλιώτου 9062,
Β. Βλαχάκης 9063, Γ. Κουτσῆς 9064.
ΓΡΕΒΕΝΑ.— Ε. Δελζής 9077.
ΓΕΡΑΚΙΟΝ (Σαράντης).— Π. Κρητικός
9079.

ΓΑΛΑΞΙΔΑΙ.— Μίτσα Μητροπολίτου 9638.
ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΙΑΝΟΙ.— Μαρία Λαγάνη
9503.

ΓΑΛΑΤΙΣΤΑ.— Γαλιῆς Πετρεῖς 9546.
ΓΑΣΤΟΥΝΗ.— Π. Τσιμπίτης 9574.
ΓΑΡΓΑΛΙΑΝΟΙ.— Γ. Γουρδουβάνης 9090,
Α. Μονομύρας 9091, Γ. Σαυλός 9512.
ΔΡΑΜΑ.— Χ. Παπακωνσταντῆ 9885, Χ. Τυ-
πιδίτης 9897, Στ. Ὀργανῆς 9390, Ἀβφ.
Φίλης 9829, Ε. Χαλκαπιδίτης 9073.

ΔΕΣΚΑΤΗ (Ἐλασσόνας).— Στ. Κωφι-
γιαννίδης 9017.

ΔΙΑΥΜΟΤΕΙΧΟΝ.— Νικόση. Μπαζά
9543.

ΕΛΕΥΣΙΣ.— Α. Ρήγας 9045, Ν. Κρητικός
9046, Ν. Σαρηγιάννης 9047, Α. Χειμωνίδης
9048.

ΕΛΑΤΕΙΑ (Αοκείδης).— Ι. Χαβῆς 9094.
ΕΛΑΣΣΟΝ.— Α. Παρλαβάντης 9591.

ΖΑΓΟΡΑ (Βόλου).— Ἡρακλῆς Στάμος
9542.

ΖΑΚΥΝΘΟΣ.— Α. Σολωμός 9096.
ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ (Ἄττικῆς).— Ν. Κουρα-
νῆς 9514.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ.— Θ. Βασιλείου 9592,
Κ. Κοντολέον 9596, Γ. Γεωργιάδης 9597, Σ.
Γεωργιάδου 9599, Π. Σιδηροπούλης 9578, Ἀν.
Μητόρης 9517, Ἐλ. Μετοσίτου 9302, Ἐλ.
Σαβίττα 9504, Π. Ἀθανασίου 9510, Μαρ.
Πινάρου 9514, Γ. Βασιλείου 9518, Ἡλ. Ἀλ-
εξάνδρου 9520, Μαρ. Κωνσταντινίδου 9524,
Βιγγ. Φίκα 9889, Ν. Παννελῆς 9494, Ν. Τσι-
τσίπουλος 9495, Κ. Μαργαρίτης 9496, Κ. Πα-

ΚΥΡΙΑΙ καὶ ΔΕΣΠΟΙΝΙΑΕΣ, προσμή-
σατε τὸ Κοιμητήριον ἢ «ΛΕΩΙΣ» Χαλκοκρη-
τῆ 26 (Πάροδος Πατησίων) τοῦ κ. Μίμη
Βεργατοῦ, ἡ κομμωτικὴ ἐκτὸς τοῦ ὁποῦν
τόσον ἐθελούσιον κατὰ τοὺς τελευταίους χρό-
νοὺς τῶν Ἀπόστολων. ONDULATION PER-
MANENTE κλπ.

ΚΑΡΙΑ.— Γ. Παπακωνσταντῆ 9578, Φα-
δρα Ἀποστολίδου 9586, Β. Βεζύνης 9582,
Σ. Ἰωάννου 9593.

ΑΙΓΙΟΝ.— Α. Τόγας 9515, Π. Βύλιος
9053.

ΑΜΦΙΣΣΑ.— Εὐθ. Ἀσπασίου 9896.
ΑΡΙΟΣ.— Α. Καστρίτης 9486.

ΑΛΙΒΕΡΙΟΝ.— Γ. Μανωλῆς 9021.
ΒΟΛΟΣ.— Π. Βοϊτσίδης 9539, Α. Σίνας

Τὴν προσεχῇ Κυριακῇ, 8 Μαρ-
τίου, ὥραν 11 π. μ. θὰ γίνῃ εἰς
τὰ γραφεῖα μας ἡ κλήρωσις τοῦ
λαχείου τῶν 25.000 δρ.

9822, Γ. Μιχαήλ 9488, Κ. Σαρηγιάννης
6489.

ΒΡΥΝΙΚΟΝ (Λακωνίας).— Σ. Τσιβάνης
9082.

ΒΙΛΑΙΑ.— Γ. Ζέρδας 9085.
ΒΕΡΡΟΙΑ.— Θεοδ. Καντάκης 9576.
ΒΡΕΣΣΑΙΝΑ.— Α. Καστοῦνης 9532.
ΓΙΑΝΝΙΤΣΑ.— Ἀριάνη Ζήρα 9590, Τρ.
Παπασιματίου 9061, Κ. Κουρλιώτου 9062,
Β. Βλαχάκης 9063, Γ. Κουτσῆς 9064.
ΓΡΕΒΕΝΑ.— Ε. Δελζής 9077.
ΓΕΡΑΚΙΟΝ (Σαράντης).— Π. Κρητικός
9079.

ΓΑΛΑΞΙΔΑΙ.— Μίτσα Μητροπολίτου 9638.
ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΙΑΝΟΙ.— Μαρία Λαγάνη
9503.

ΓΑΛΑΤΙΣΤΑ.— Γαλιῆς Πετρεῖς 9546.
ΓΑΣΤΟΥΝΗ.— Π. Τσιμπίτης 9574.
ΓΑΡΓΑΛΙΑΝΟΙ.— Γ. Γουρδουβάνης 9090,
Α. Μονομύρας 9091, Γ. Σαυλός 9512.
ΔΡΑΜΑ.— Χ. Παπακωνσταντῆ 9885, Χ. Τυ-
πιδίτης 9897, Στ. Ὀργανῆς 9390, Ἀβφ.
Φίλης 9829, Ε. Χαλκαπιδίτης 9073.

ΔΕΣΚΑΤΗ (Ἐλασσόνας).— Στ. Κωφι-
γιαννίδης 9017.

ΔΙΑΥΜΟΤΕΙΧΟΝ.— Νικόση. Μπαζά
9543.

ΕΛΕΥΣΙΣ.— Α. Ρήγας 9045, Ν. Κρητικός
9046, Ν. Σαρηγιάννης 9047, Α. Χειμωνίδης
9048.

ΕΛΑΤΕΙΑ (Αοκείδης).— Ι. Χαβῆς 9094.
ΕΛΑΣΣΟΝ.— Α. Παρλαβάντης 9591.

ΖΑΓΟΡΑ (Βόλου).— Ἡρακλῆς Στάμος
9542.

ΖΑΚΥΝΘΟΣ.— Α. Σολωμός 9096.
ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ (Ἄττικῆς).— Ν. Κουρα-
νῆς 9514.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ.— Θ. Βασιλείου 9592,
Κ. Κοντολέον 9596, Γ. Γεωργιάδης 9597, Σ.
Γεωργιάδου 9599, Π. Σιδηροπούλης 9578, Ἀν.
Μητόρης 9517, Ἐλ. Μετοσίτου 9302, Ἐλ.
Σαβίττα 9504, Π. Ἀθανασίου 9510, Μαρ.
Πινάρου 9514, Γ. Βασιλείου 9518, Ἡλ. Ἀλ-
εξάνδρου 9520, Μαρ. Κωνσταντινίδου 9524,
Βιγγ. Φίκα 9889, Ν. Παννελῆς 9494, Ν. Τσι-
τσίπουλος 9495, Κ. Μαργαρίτης 9496, Κ. Πα-

Η ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ ΜΑΣ

Τὴν προσεχῇ Κυριακῇ, 8 Μαρ-
τίου, ὥραν 11 π. μ. θὰ γίνῃ
εἰς τὰ γραφεῖα μας ἡ κλήρωσις
τοῦ πρώτου μεγάλου λαχείου μας
τῶν 25.000 δραχμῶν. Παρακαλοῦν-
ται συνεπῶς οἱ ἐν Ἀθῆναις καὶ
Παρισιῇ ἐκ γυνώσκου μὲς ὅπως
παραβρεθῶν εἰς τὴν κλήρωσιν.

Ἡ κλήρωσις ἐπετελεσθῇ ἐπὶ τινος
ἡμέρας λόγῳ τῆς πληθύνου τῶν ἀνα-
γνωστῶν ἀναγνωστῶν τῶν μετεχόν-
των τῆς κλήρωσεως, τὰ ὅποια ἐπρε-
πὲν νὰ δημοσιευθῶν εἰς τὸν ἀριθμὸν
μερικῶν φύλλον, παρατίθεται ἡ δημοσί-
εως.

ΠΑΤΡΑΙ.— Φ. Μάρκοβιτς 6466, Γ. Βερ-
γοπούλου 6467, Α. Ἀλεξοπούλου 6468, Σ.
Ἀσπασίου 6469, Η. Α. Ἰωάννου 6471.
Ἀμαλία Μαρκοπούλου 6482, Ε. Μαντατόπου-
λος 6473, Κατρίνα Πετροπούλου 6471, Α. Αδ-
ελφίδης 6475, Κατρίνα Μαρκοπούλου 9684, Κ.
Παραγγιάς 9685, Γ. Τζομάς 9686, Κ. Κρε-
ματῆς 9687, Μ. Βλάνης 9688, Α. Ρηγοπού-
λος 9689, Β. Κοταπόλη 9690, Θ. Ἀναγνω-
στοπούλου 9691, Η. Μαρκέτου 9692, Κ. Ἀ-
λεξοπούλου 9693, Α. Πανουργιά 9694, Γ. Λυ-
γυῖος 9695, Ε. Ἀνδρουλιδάκης 9697, Γ. Μπα-
νάνος 9698, Σ. Βουγιάννης 9699, Γ. Ἡλιό-
πούλου 9700, Α. Βαγνίας 9605, Γ. Βασιλάς
6470.

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ.— Α. Χρήστου 9821, Κ. Κ.
Χρηστίδης 9822, Π. Βλαντῆς 9823, Α. Μ.
Πέλλας 9824, Α. Σέρρας 9825, Γ. Κολατῆς
9826, Μ. Οικονόμου 9827, Α. Βασιλείου
9828, Ε. Μητροπολίτου 9829.

ΠΟΡΟΣ.— Γ. Μάστορης 9711.
ΠΥΛΟΣ.— Σ. Κρανίου 9709.

ΠΥΡΓΟΣ.— Ν. Μανῆς 9701, Α. Πισσα-
ρίδης 9702, Κική Σοφολοῦ 9703, Π. Σπη-
λιώτου 9704, Θ. Βασιλάπουλος 9705, Ε.
Ἀλεξοπούλου 9706, Χ. Χαϊκῆς 9707.

ΣΕΡΡΑΙ.— Π. Ράπτης (Πεντάπολις) 9708.
ΣΠΑΡΤΗ.— Ι. Ἀντωνίου 9879.

ΠΑΡΑΕΣΤΙΟΝ.— Σγουρῆς Σγουρίδης
9513.

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ.— Ν. Παπαδόπουλος 6534,
Π. Γέρας 6535.

ΠΟΡΟΣ.— Σωὸς Σταματίου 6506, Ἰω.
Παπαδοῦ 6507.

ΠΟΛΥΓΥΡΟΣ.— Β. Α. Ἀγιοματίτης
6512.

ΠΡΕΒΕΖΑ.— Β. Σκαμνιδῆς 6502.

ΠΥΡΓΟΣ.— Σ. Ι. Κράπας 6432, Α. Πα-
νῆρας 6433, Φοῖβα Τριανταποπούλου 6434.

ΣΑΜΟΣ.— Δ. Βουγιάννης 6541, Γ. Σταμα-
τίδης 6542, Κ. Σπανός 6543, Α. Παπασταμα-
τίου 6544.

ΣΕΡΡΑΙ.— Α. Ὀρσάκης 6537, Μ. Γαῖνης
6538, Γούτας 6539, Κ. Ν. Κούκου 6540.

ΣΥΡΟΣ.— Ν. Μαυρῆς 9878.
ΣΟΦΑΔΕΣ.— Σ. Μπαζιάνης 6462.

ΣΠΑΡΤΗ.— Αἰκατέρην Στρατάκου 6525,
Σ. Ἀφῆς 6526, Γ. Δίπλαρος 6527, Η. Μιχα-
λίου 6528.

ΤΡΙΚΚΑΛΑ.— Α. Πόντικας 9844, Γ. Ντά-
λας 9845, Α. Μόνας 9846, Σ. Παλαιός 9847,
Α. Λιάπη 9848, Κ. Πετροπούλου 9849, Θ.
Καραμῆλης 9850, Α. Σπυριδίου 9851.

ΤΡΙΚΚΑΛΑ.— Κ. Σιόνδης 6455, Ἐρε-
τριποῦλος 6456, Χριστοπούλου 9852, Μ.
Βλαντῆς 9854, Αἰκ. Φιλιππίου 9855, Ν.
Μιχαήλ 9856.

ΤΡΙΠΟΛΙΣ.— Σ. Ν. Καρῆς 6516.

ΦΛΩΡΙΝΑ.— Σ. Τσιάνης 6599, Αἰμιλία
Δρόσου 6600, Θ. Σαμαρῆς 6401, Α. Γαλατῆς
6402, Α. Χάρης 6403, Γ. Σαυατζῆς 6283,
Α. Μουρατίδης 6284, Γ. Λανταρῆς 6285, Β.
Γουλιόπουλος 6286, Μ. Πατούρης 6287, Πέτρο
Πέτρο 6288.

ΧΙΟΣ.— Ι. Σαμαρῆς 6530, Γ. Ψωμά-
δος 9095.

ΣΕΡΡΑΙ.— Κ. Ἀγγελοπούλης 6465, Χ.
Ἀλεξάνδρου 6498, Φ. Κιράκος 9520, Α.
Μαρινίτης 9521, Α. Κιμάνης 9522, Φ. Φω-
τιάδης 9523.

ΣΟΥΦΛΙ.— Χ. Νανούδης 9092, Ε. Λογα-
ρῆς 9074.

ΣΙΤΕΣΑΙ.— Μαρία Λαυνίδα 9026.
ΣΚΟΡΑ.— Γ. Μιχῆς 9036.

ΣΕΡΒΙΑ.— Χ. Λαδῆς 9076.

ΣΑΜΟΣ (Βαθῆ) Δ. Σαυατζῆς 9301.

ΤΕΑΡΕΣΑΝΗ.— Δ. Ζάχου 9577.

ΤΡΟΠΑΙΑ (Γορτυνίας) Π. Σουριόπουλος
9547.

ΤΕΟΥΤΑΙΟΝ.— Οὐρ. Παναγιωτίδου 9087
ΤΡΑΓΑΙΑ (Νάξου) — Β. Τσαντῆς 9016.

ΤΡΙΚΚΑΛΑ.— Ἀργῶν Ἀντωνίου 6491, Γ. Ζα-
οῦνης 6492.

ΤΡΙΠΟΛΙΣ.— Α. Κουντουριανῆς 9018.
Α. Κούρης 9894.

ΦΛΩΡΙΝΑ.— Μ. Νάκου 6484, Γ. Ζήρας
9325, Βόρας Μίλιου 9892.

ΦΑΡΣΑΛΑ.— Α. Κωνσταντινίδης 9624
Κ. Γεωργιάδης 9525, Α. Γουδίτης 9526,
Γ. Πατούρης 9527.

ΦΥΛΙΠΠΙΑΣ.— Χ. Ν. Σαμαρῆς 9528.
ΦΙΛΟΤΙΟΝ (Νάξου) — Σ. Ἡρώδης
9579.

ΦΩΤΟΑΙΘΡΟΣ (Δρόσου) — Α. Πατῆνης
9834.

ΧΑΛΚΙΣ.— Γ. Κωνσταντῆ 9501, Γ.
Μιχαηλίδης 9502, Γ. Καρατῆρας 9504, Ν.
Μαρινῆς 9505, Γ. Εὐσταθίου 9506, Σ. Γε-
ωργιάδης 9507, Ε. Γαῖνης 9510, Σ. Ἀθανασίου
9542, Εὐάνη Ταπείνου 6481.

ΧΙΛΙΟΜΟΔΙ (Κορινθίας) — Γ. Σιδηροῦ
9548.

ΧΡΥΣΟΥΠΟΛΙΣ.— Α. Πολίτης 9024.
ΧΥΜΑ (Ἀλματίας).— Κ. Παπαδοῦ
9087.

ΧΥΜΟΡΡΙ.— Α. Χρυσοπούλου 9508.
ΧΙΟΣ.— Μ. Καραβῆς 9595.

ΑΓΡΕΣΤΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ Γεωργίου Κου-
τούρη 9554.

ΑΓΡΙΝΙΟΝ.— Π. Ζίνας 9180.
ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΣ (Κρήτης) — Στῆς Τσάρ-
δης 9994.

ΑΙΓΙΑ.— Κ. Πονδῆς 9285.
ΑΘΗΝΑΙ.— Δ. Σαμαρῆς 9131, Χ.
Βασιλείου 9139, Α. Μανῆς 9168, Μαρ-
κοῦ Μ. Τσίτας 9176.

ΑΜΑΛΙΑΣ.— Α. Παῦλ 9183.
ΑΙΓΙΟΝ.— Π. Χριστοπούλου 9279, Π. Βύ-
λιος 9280.

ΑΙΓΥΠΤΟΣ.— Κ. Μαρῆς 9920, Α. Πού-
μαρῆς 9095.

συνεργός 9922, Α. Παλαμάριου 9927, Χ. Αργυρίδης 9933, Ε. Λασιναρίδου 9934, Ο. Χαλάρας 9951, Βαρ. Αλφειοπούλου 9952, Κ. Ή Σπανού 9954, Α. Βεζελάκης 9973, Γ. Κωνσταντίνος 9986, Χ. Σουφινιώτης 9992, Ε. Κασιμάτης 9117, Π. Πετράκης 9118, Θ. Περγιάδης 9119, Κ. Ηρακλίδης 9126, Κ. Κωνσταντίνου 9001, Γ. Παρσαδάκης 9002, Στ. Βαφοπούλου 9003, Κ. Γεωργιάδης 9037, Γ. Βελιδάκης 9038, Α. Τσάπαρης 9039, Φ. Τόλιας 9040, Α. Μαρινάκης 9041, Δ. Συναγιάδης 9042, Γ. Βασιλειάδου 9043, Θ. Σαντορινιάς 9044.

ΑΜΦΙΚΛΕΙΑ. — Γ. Κάρλος 9985.

ΑΜΦΙΣΣΑ. — Π. Ε. Αρβανίτης 6463.

ΑΝΔΡΟΣ. — Δ. Γαλανός 9012.

ΑΡΕΟΠΟΛΙΣ. — Γ. Μενεάνος 9127.

ΑΡΑΒΑ. — Έλλη Τσοφόσιδα 9115.

ΑΡΓΟΣΤΟΛΙΟΝ. — Τασία Μουρελάτου 9923, Α. Παπαδόπουλος 9975, Α. Βλάχου 9140, Ε. Τσιλιμνίδης 9171, Γ. Σταματάκος 9172, Α. Αγαθασιόδης 9233, Καίτη Γαλανού 9234, Π. Μουσοπούρης 9235, Π. Μαρκάπουλος 9236, Ν. Λυκούδης 9238, Σ. Πανάς 9239.

ΑΔΑΜΥΡΟΣ. — Σ. Πολυμέρον (Κορινθία) 9295.

ΑΣΠΡΟΠΥΡΓΟΣ (Αττικής). — Δ. Παλιχός 9300.

ΑΣΤΑΚΟΣ. — Γ. Λυμπεριάδης 9292.

ΑΤΑΛΑΝΤΗΣ. — Α. Παπαλοΐκας 9942, Ταξιάρχης Α. Σαντιάς 9991.

ΒΑΛΥΡΑ (Μεσσηνίας). — Χ. Καρανιζός 9926.

ΒΑΡΩΣΙΑ (Κύπρου). — Κ. Ζερβίδης 9969.

Π. Παπαδοπούλου 9965.

ΒΕΡΡΟΙΑ. — Α. Μορδοχάι 9187.

ΒΟΔΟΣ. — Α. Αιμυλασιδής 9903, Γ. Σινάνης 9125, Γ. Παπαεργαζέου 9157, Δ. Καλιαγκάνος 9160, Σ. Μαστρογιάννης 9167, Τ. Κυρίτης 9184, Α. Παπασταύρου 9188, Κ. Αραμπατζής (Αιολία) 9214, Κ. Τσιόμης 9226, Γ. Παπαδριανός 9267.

ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙΟΝ. — Ε. Προδρόμου 9974.

ΒΥΚΙΝΑ. — Β. Πετροπούλου 9174.

ΓΕΡΜΑΝΙΑ. — Ε. Κωνσταντίνου 9123.

ΓΙΑΝΝΙΤΣΑ. — Α. Σουγκιάς 10000, Θ. Κατράδος 9164.

ΓΥΘΕΙΟΝ. — Ε. Μπουραφάκος 9961.

ΔΙΑΥΜΟΤΕΙΧΟΝ. — Σ. Μαρολός 9258, Γ. Τζορτζάκος 9259, Γ. Αγγερινίδης 9260.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ. — Α. Κανελλόπουλος 9950.

ΔΟΞΑΤΟΝ. — Θ. Πατράκης 9288, Χ. Καραγιάννης 9289, Μ. Κυριακίδης 9290, Δ. Μπίτσιος 9291, Ε. Όθωναίου 9008, Κ. Δαλδογιάννης 9009.

ΔΟΥΣΙΑ (Κορινθίας). — Τ. Μπουμπιάς 9945.

ΔΟΜΟΚΟΣ. — Γ. Σακελλαρίου 9299.

ΔΡΑΜΑ. — Ε. Έμμανουηλίδου 9145, Γ. Παπαδόπουλος 9152, Γ. Χρυσόχοιδης 9207, Γ. Βουλιτιάδης 9215, Σ. Δημόπουλος 9275, Γ. Καραθανάσης (Αδριανή) 9276.

ΕΟΡΑΙΑ. — Α. Ζανδής 9146.

ΖΑΚΥΝΘΟΣ. — Δ. Γ. Λευταίης 6423, Γ. Βολάσης 6424, Δ. Τσιώλης 6425, Κ. Νέγιος 6426, Σ. Λαμπίρης 6427, Δ. Λιδέριος 6428, Α. Καπανιρίτης 6429, Δ. Σπαθάρης 6430, Μ. Θεοδόσης 6431, Δ. Δεληγιαννίδης 9914, Α. Περασιά 9269, Α. Τουριδάκης 9270.

ΖΑΓΟΡΑ. — Γ. Χαλιώτης 9271, Ν. Καλαϊτάδης 9272.

ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ. — Η. Βουρετιάκης 9912, Τ. Μαρκάπουλος 9966, Β. Βαρθάκης 9988.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ. — Η. Θεμενάκης 9930, Α. Στεφανοπούλου 9936, Ε. Χατζηγεωργίου 9943, Β. Κουτσίης 9944, Σ. Χατζή 9947, Θ. Δάσης 9971, Β. Κολαζούγλου 9124, Α. Νιάδα 9158, Γ. Τσιμπαλίδης 9170, Α. Αλεξοπούλου 9175, Κ. Τζακίδης 9191, Σ. Παλιανίδου 9200, Σ. Χατζηανδρέου 9210, Δημ. Τσιζίδης 9224, Χ. Κούρογλου 6412, Α. Παπαδόπουλος 9192, Γ. Βασιλειάδης 9199, Μ. Ταπαδόπουλος 6413, Η. Κασάπουλος 6414, Ε. Μπασιζώνια 6415, Σ. Παχί 6416, Β. Βασιλειάδου 6417, Μ. Θερμόπουλος 6418, Α. Πινάκης 9601, Γ. Πενάκης 9602, Π. Μεγαλίδης 9693, Μ. Μιχαηλίδης 6419.

ΘΗΒΑΙ. — Π. Σικανιτώνης 9935.

ΘΟΥΡΙΟΝ. (Θράκης). — Ν. Σαϊδούπουλος 9010.

ΙΩΑΝΝΙΝΑ. — Βενετόδρα Παπαχρήστου 6404, Α. Κωλέτσος 6405, Α. Καπώνης 6406, Ε. Παπαδόπουλος 6407, Ε. Παναγιώτου 6408, Γ. Ήτος (Γρεβενθίων) 6409, Χ. Κάσιος 9902, Κ. Τσακλίδης 9921, Π. Νότιος 9121, Χ. Βάρνης 9202, Γ. Θεοτόκης 9221.

ΚΑΒΑΛΑ. — Σμύρνο Πασιλ 9904, Κώστας Καρανίτης 9905, Α. Κολάρης 9141, Δ. Ησάκης 9154, Κορνήλια Ίωαννίδου 9206, Α. Τσιμπανόγλου 9215, Γ. Σαϊδής 9217, Μπίτς Σαϊκή 9223, Βουκλέρια Καραθεοδώρα 9226.

ΚΑΤΕΡΙΝΗ. — Π. Γουρζουλίδης 9964, Τ. Σανθόπουλος 9965, Β. Βλασίδης 9966, Γ. Κολαδός 9151, Χ. Καραβίδα 9189, Β. Παπαγεωργίου 9194, Κ. Καραπίου 6454.

ΚΑΡΑΙΤΣΑ. — Ε. Μαλαμπέλη 9910.

ΚΑΡΠΕΝΗΣΙΟΝ. — Δώρα Ίατρίδου 9968.

ΚΑΣΤΑΝΕΑ (Σπάρτης). — Η. Νικητάκης 9941.

ΚΟΡΙΝΘΟΣ. — Γ. Σάμιος 9906.

ΚΙΑΚΙΣ. — Γ. Σπορίδης 9901, Η. Κωνσταντίνος 9932, Γ. Ακριτίδης 9990.

ΚΑΛΑΜΑΙ. — Δ. Γιαννακούρας 9133.

ΚΙΑΤΟΝ. — Γ. Μουχρινάκης 9954.

ΚΟΡΙΝΘΙΑΣ. — Κ. Αγγερινίδης (Αθηνά) 9983, Κολέτση Σωτηροπούλου (Συντά) 9984.

ΚΕΡΚΥΡΑ. — Νίκος Κωλέτσος 9145, Μ. Νουμάκης 9146, Α. Μάρκου 9164, Στ. Βασιλειάδης 9220, Χαρ. Παπαδόπουλος 9227, Στ. Βασιλειάδης 9228.

ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ. — Λιζέττα Λινοβάτου 9011.

ΚΟΜΟΤΙΝΗ. — Γ. Οικονομίδης 6420, Α. Θεοφάνους 6421, Ν. Χρηστάκης 6422.

ΚΡΗΤΗ. — Μ. Βουρετιάκης 6435, Μ. Κωνσταντίνος 6436, Θ. Μανώλης 6437, Ν. Αρμάκης 6438, Α. Αρμάκης 6439, Φ. Αρμάκης 6440, Γ. Βασιλειάδης 6441, Α. Μανώλης 6442, Σ. Γιαννακούρας 6443, Μ. Παπαδόπουλος 6444, Α. Μανώλης 6445, Α. Καρανιζός 6446, Σ. Σωτηροπούλου 6447, Ε. Μανώλης 6448, Α. Κόνης 6449, Γ. Παπαδόπουλος 6450, Γ. Μανώλης 6451, Μ. Παπαδόπουλος 6452, Ζ. Τσιμπαλίδης 6453.

ΚΥΖΕΝ. — Ησ. Εφειδής 9218.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ. — Β. Σταργίου 9197.

ΛΑΜΙΑ. — Γ. Παπαεργαζέου 9153, Δ. Μάιος 9219.

ΛΑΡΝΑΚΕ (Κύπρου). — Στ. Λαυρεντίου 9184, Κ. Κωνσταντίνος 9178.

ΛΑΡΥΣΣΑ. — Π. Ανδρεάκης 9993, Σ. Σωτηρίου 9113, Α. Αποστολίδης 9253, Π. Μανώλης 9254, Αδ. Νέγιος (Μ. Κισσός) 9255, Ατ. Μπουράκης 9256, Σωτηρία Τσιμπαλίδης 9257, Χρ. Ζακλίδης 6410, Κων. Τσιζογλίδης 6411.

ΛΑΥΡΙΟΝ. — Ζήνων Αποστολίδης 9253.

ΛΕΡΑΚΕΙΑ. — Α. Δαυλίδης 9135, Α. Ανδ. Δομάς 9298.

ΛΕΥΚΕΣΙΑ (Κύπρου). — Μ. Κωνσταντίνος 9908, Ν. Παναγιώτης 9915, Κ. Παπαδόπουλος 9916.

ΛΕΥΚΟΝΕΣΣΟΣ. — Π. Πετρίδης 9917, Γ. Ίωαννίδης 9918, Η. Λαζαρίδης 9924, Γ. Παπαδόπουλος 9925, Κ. Κωνσταντίνος 9928, Π. Χρηστάκης 9929, Α. Μανώλης 9938, Μ. Σαβ. 9955, Σ. Στυλιανός 9956, Εφ. Λαυρεντίου 9958, Π. Παπαδόπουλος 9959, Γ. Καρανιζός 9960, Σ. Ίωαννίδης 9964, Χ. Όλκας 9965, Σ. Κυριακίδης 9976, Σ. Σαβίδης 9977, Π. Κυριακός 9978, Μ. Νικολαΐδης 9983, Σ. Καρανιζός 9997, Χ. Παπαδόπουλος 9148, Σ. Ίωαννίδης 9198.

ΛΙΔΑΡΙΚΙΟΝ. — Γ. Κούρας 6465.

ΛΟΥΤΡΑΚΙ. — Γ. Νίκας 9947.

ΕΥΛΟΚΑΣΤΡΟΝ. — Κ. Τσιζογλίδης 9281, Κολέτση Παναγιώτου 9282, Χ. Καρανιζός 9604.

ΜΑΖΕ-ΙΚΑ (Καλαβρύτων). — Α. Θεοφάνους 9906, Α. Παπαδόπουλος 9907.

ΜΕΓΑΛΟΠΟΛΙΣ. — Γ. Κούρας 6461, Στ. Γιαννακούρας 9190, Β. Καρανιζός 9191, Χ. Νικολαΐδης 9264, Θ. Τσιμπαλίδης 9265, Α. Τζακίδης 9266.

ΜΕΣΣΟΛΟΓΓΙΟΝ. — Σ. Βασιλειάδης 9993, Γ. Αλφειοπούλου 9122, Κ. Πασιλ 9192.

ΜΟΝΑΣΤΗΡΑΚΙΟΝ (Αιολίδος). — Α. Μάκος 6464.

ΜΗΛΕΑΙ. — Άναστ. Αναστασάκης 9274, Γ. Κωνσταντίνος 9274.

ΜΟΥΖΑΚΙΟΝ. — Π. Αβερμάκης 9181.

ΜΟΛΛΟΙ. — Άντ. Ρουμάνης 9911, Γ. Γρηγορίου 9149, Μ. Ρουμάνης 9988.

ΜΥΤΙΛΗΝΗ. — Σ. Κριτς 9948, Ε. Αποστολίδης 9970, Θ. Βουλιτιάδης 9981, Α. Βασιλειάδης 9162, Γ. Σαϊδής 9166, Ε. Καλλιγέλης 9193, Κ. Παπαδημητρίου 9211, Α. Καραγιάννης (Ακρωτήρι) 9277, Τ. Ίωαννίδης (Ανισα) 9278.

ΝΕΟΝ ΠΕΤΡΙΤΣΙΟΝ. — Γ. Βασιλειάδης 9967, Α. Ίατρίδης 9968.

ΝΑΞΟΣ. — Σ. Παλιανίδης 9296.

ΝΑΥΠΑΚΤΟΣ. — Στ. Ρουμάνης 9191.

ΝΑΥΠΑΛΙΟΝ. — Κ. Μπουράκης 9919, Γ. Σταυροπούλου 9197, Χ. Παπαδόπουλος 9177, Σ. Κολέτση 9204.

ΝΑΥΣΤΑΘΜΟΣ. — Γ. Γαλανός 9291.

ΠΑΤΡΑΙ. — Α. Κωνσταντίνος 9907, Σ. Παπαεργαζέου 9940, Α. Βενετόδρα 9941, Π. Κωνσταντίνος 9982, Π. Κούρας 9996, Γ. Παπαδόπουλος 9997, Κ. Παπαδόπουλος 9120, Σ. Παπαεργαζέου 9126, Γ. Κωνσταντίνος 9138, Ε. Κωνσταντίνος 9169, Ρ. Νικολαΐδης 9186, Α. Αρμάκης 9208, Β. Βασιλειάδης 9209, Κ. Κωνσταντίνος 9209, Χ. Μανώλης 9212, Κούτση Μανώλη 9213, Ατ. Ίωαννίδης 9231, Μ. Καρανιζός 9232, Ατ. Μπουράκης 9237, Φ. Μανώλης 9238, Γ. Βασιλειάδης 9239, Α. Αρμάκης 9240, Α. Αρμάκης 9241, Α. Αρμάκης 9242, Α. Αρμάκης 9243, Α. Αρμάκης 9244, Α. Αρμάκης 9245, Α. Αρμάκης 9246, Α. Αρμάκης 9247, Α. Αρμάκης 9248, Α. Αρμάκης 9249, Α. Αρμάκης 9250, Α. Αρμάκης 9251, Α. Αρμάκης 9252, Α. Αρμάκης 9253, Α. Αρμάκης 9254, Α. Αρμάκης 9255, Α. Αρμάκης 9256, Α. Αρμάκης 9257, Α. Αρμάκης 9258, Α. Αρμάκης 9259, Α. Αρμάκης 9260, Α. Αρμάκης 9261, Α. Αρμάκης 9262, Α. Αρμάκης 9263, Α. Αρμάκης 9264, Α. Αρμάκης 9265, Α. Αρμάκης 9266, Α. Αρμάκης 9267, Α. Αρμάκης 9268, Α. Αρμάκης 9269, Α. Αρμάκης 9270, Α. Αρμάκης 9271, Α. Αρμάκης 9272, Α. Αρμάκης 9273, Α. Αρμάκης 9274, Α. Αρμάκης 9275, Α. Αρμάκης 9276, Α. Αρμάκης 9277, Α. Αρμάκης 9278, Α. Αρμάκης 9279, Α. Αρμάκης 9280, Α. Αρμάκης 9281, Α. Αρμάκης 9282, Α. Αρμάκης 9283, Α. Αρμάκης 9284, Α. Αρμάκης 9285, Α. Αρμάκης 9286, Α. Αρμάκης 9287, Α. Αρμάκης 9288, Α. Αρμάκης 9289, Α. Αρμάκης 9290, Α. Αρμάκης 9291, Α. Αρμάκης 9292, Α. Αρμάκης 9293, Α. Αρμάκης 9294, Α. Αρμάκης 9295, Α. Αρμάκης 9296, Α. Αρμάκης 9297, Α. Αρμάκης 9298, Α. Αρμάκης 9299, Α. Αρμάκης 9300.

ΠΑΤΡΑΙ. — Α. Κωνσταντίνος 9907, Σ. Παπαεργαζέου 9940, Α. Βενετόδρα 9941, Π. Κωνσταντίνος 9982, Π. Κούρας 9996, Γ. Παπαδόπουλος 9997, Κ. Παπαδόπουλος 9120, Σ. Παπαεργαζέου 9126, Γ. Κωνσταντίνος 9138, Ε. Κωνσταντίνος 9169, Ρ. Νικολαΐδης 9186, Α. Αρμάκης 9208, Β. Βασιλειάδης 9209, Κ. Κωνσταντίνος 9209, Χ. Μανώλης 9212, Κούτση Μανώλη 9213, Ατ. Ίωαννίδης 9231, Μ. Καρανιζός 9232, Ατ. Μπουράκης 9237, Φ. Μανώλης 9238, Γ. Βασιλειάδης 9239, Α. Αρμάκης 9240, Α. Αρμάκης 9241, Α. Αρμάκης 9242, Α. Αρμάκης 9243, Α. Αρμάκης 9244, Α. Αρμάκης 9245, Α. Αρμάκης 9246, Α. Αρμάκης 9247, Α. Αρμάκης 9248, Α. Αρμάκης 9249, Α. Αρμάκης 9250, Α. Αρμάκης 9251, Α. Αρμάκης 9252, Α. Αρμάκης 9253, Α. Αρμάκης 9254, Α. Αρμάκης 9255, Α. Αρμάκης 9256, Α. Αρμάκης 9257, Α. Αρμάκης 9258, Α. Αρμάκης 9259, Α. Αρμάκης 9260, Α. Αρμάκης 9261, Α. Αρμάκης 9262, Α. Αρμάκης 9263, Α. Αρμάκης 9264, Α. Αρμάκης 9265, Α. Αρμάκης 9266, Α. Αρμάκης 9267, Α. Αρμάκης 9268, Α. Αρμάκης 9269, Α. Αρμάκης 9270, Α. Αρμάκης 9271, Α. Αρμάκης 9272, Α. Αρμάκης 9273, Α. Αρμάκης 9274, Α. Αρμάκης 9275, Α. Αρμάκης 9276, Α. Αρμάκης 9277, Α. Αρμάκης 9278, Α. Αρμάκης 9279, Α. Αρμάκης 9280, Α. Αρμάκης 9281, Α. Αρμάκης 9282, Α. Αρμάκης 9283, Α. Αρμάκης 9284, Α. Αρμάκης 9285, Α. Αρμάκης 9286, Α. Αρμάκης 9287, Α. Αρμάκης 9288, Α. Αρμάκης 9289, Α. Αρμάκης 9290, Α. Αρμάκης 9291, Α. Αρμάκης 9292, Α. Αρμάκης 9293, Α. Αρμάκης 9294, Α. Αρμάκης 9295, Α. Αρμάκης 9296, Α. Αρμάκης 9297, Α. Αρμάκης 9298, Α. Αρμάκης 9299, Α. Αρμάκης 9300.

ΠΕΡΤΙΟΝ. — Θ. Ασημακόπουλος 9624, Α. Κούρας 9166, Γ. Μανώλης 9167.

ΑΙΓΙΝΟΝ. — Στ. Μαστρογεωργιάδης 9619, Α. Τσιζογλίδης 9621, Γ. Μανώλης 9625.

ΑΓΥΙΑ. — Στ. Αποστολίδης 9749.

ΑΘΗΝΑΙ. — Εγγ. Μανώλης 9605, Καίτη Μανώλη 9611, Α. Χρηστοπούλου (Καλαβρία) 9611, Α. Αρμάκης 9612, Π. Αρμάκης 9613, Π. Αρμάκης 9614, Π. Αρμάκης 9615, Π. Αρμάκης 9616, Π. Αρμάκης 9617, Π. Αρμάκης 9618, Π. Αρμάκης 9619, Π. Αρμάκης 9620, Π. Αρμάκης 9621, Π. Αρμάκης 9622, Π. Αρμάκης 9623, Π. Αρμάκης 9624, Π. Αρμάκης 9625, Π. Αρμάκης 9626, Π. Αρμάκης 9627, Π. Αρμάκης 9628, Π. Αρμάκης 9629, Π. Αρμάκης 9630, Π. Αρμάκης 9631, Π. Αρμάκης 9632, Π. Αρμάκης 9633, Π. Αρμάκης 9634, Π. Αρμάκης 9635, Π. Αρμάκης 9636, Π. Αρμάκης 9637, Π. Αρμάκης 9638, Π. Αρμάκης 9639, Π. Αρμάκης 9640, Π. Αρμάκης 9641, Π. Αρμάκης 9642, Π. Αρμάκης 9643, Π. Αρμάκης 9644, Π. Αρμάκης 9645, Π. Αρμάκης 9646, Π. Αρμάκης 9647, Π. Αρμάκης 9648, Π. Αρμάκης 9649, Π. Αρμάκης 9650, Π. Αρμάκης 9651, Π. Αρμάκης 9652, Π. Αρμάκης 9653, Π. Αρμάκης 9654, Π. Αρμάκης 9655, Π. Αρμάκης 9656, Π. Αρμάκης 9657, Π. Αρμάκης 9658, Π. Αρμάκης 9659, Π. Αρμάκης 9660, Π. Αρμάκης 9661, Π. Αρμάκης 9662, Π. Αρμάκης 9663, Π. Αρμάκης 9664, Π. Αρμάκης 9665, Π. Αρμάκης 9666, Π. Αρμάκης 9667, Π. Αρμάκης 9668, Π. Αρμάκης 9669, Π. Αρμάκης 9670, Π. Αρμάκης 9671, Π. Αρμάκης 9672, Π. Αρμάκης 9673, Π. Αρμάκης 9674, Π. Αρμάκης 9675, Π. Αρμάκης 9676, Π. Αρμάκης 9677, Π. Αρμάκης 9678, Π. Αρμάκης 9679, Π. Αρμάκης 9680, Π. Αρμάκης 9681, Π. Αρμάκης 9682, Π. Αρμάκης 9683, Π. Αρμάκης 9684, Π. Αρμάκης 9685, Π. Αρμάκης 9686, Π. Αρμάκης 9687, Π. Αρμάκης 9688, Π. Αρμάκης 9689, Π. Αρμάκης 9690, Π. Αρμάκης 9691, Π. Αρμάκης 9692, Π. Αρμάκης 9693, Π. Αρμάκης 9694, Π. Αρμάκης 9695, Π. Αρμάκης 9696, Π. Αρμάκης 9697, Π. Αρμάκης 9698, Π. Αρμάκης 9699, Π. Αρμάκης 9700.

ΑΙΓΙΝΟΝ. — Θ. Ασημακόπουλος 9624, Α. Κούρας 9166, Γ. Μανώλης 9167.

ΑΙΓΙΝΟΝ. — Θ. Ασημακόπουλος 9624, Α. Κούρας 9166, Γ. Μανώλης 9167.

ΑΙΓΙΝΟΝ. — Θ. Ασημακόπουλος 9624, Α. Κούρας 9166, Γ. Μανώλης 9167.

ΑΙΓΙΝΟΝ. — Θ. Ασημακόπουλος 9624, Α. Κούρας 9166, Γ. Μανώλης 9167.

ΑΙΓΙΝΟΝ. — Θ. Ασημακόπουλος 9624, Α. Κούρας 9166, Γ. Μανώλης 9167.

ΑΙΓΙΝΟΝ. — Θ. Ασημακόπουλος 9624, Α. Κούρας 9166, Γ. Μανώλης 9167.

ΑΙΓΙΝΟΝ. — Θ. Ασημακόπουλος 9624, Α. Κούρας 9166, Γ. Μανώλης 9167.

ΑΙΓΙΝΟΝ. — Θ. Ασημακόπουλος 9624, Α. Κούρας 9166, Γ. Μανώλης 9167.

ΑΙΓΙΝΟΝ. — Θ. Ασημακόπουλος 9624, Α. Κούρας 9166, Γ. Μανώλης 9167.

ΑΙΓΙΝΟΝ. — Θ. Ασημακόπουλος 9624, Α. Κούρας 9166, Γ. Μανώλης 9167.

ΑΙΓΙΝΟΝ. — Θ. Ασημακόπουλος 9624, Α. Κούρας 9166, Γ. Μανώλης 9167.

ΑΙΓΙΝΟΝ. — Θ. Ασημακόπουλος 9624, Α. Κούρας 9166, Γ. Μανώλης 9167.

ΑΙΓΙΝΟΝ. — Θ. Ασημακόπουλος 9624, Α. Κούρας 9166, Γ. Μανώλης 9167.

ΑΙΓΙΝΟΝ. — Θ. Ασημακόπουλος 9624, Α. Κούρας 9166, Γ. Μανώλης 9167.

ΑΙΓΙΝΟΝ. — Θ. Ασημακόπουλος 9624, Α. Κούρας 9166, Γ. Μανώλης 9167.

ΑΙΓΙΝΟΝ. — Θ. Ασημακόπουλος 9624, Α. Κούρας 9166, Γ. Μανώλης 9167.

ΑΙΓΙΝΟΝ. — Θ. Ασημακόπουλος 9624, Α. Κούρας 9166, Γ. Μανώλης 9167.

ΑΙΓΙΝΟΝ. — Θ. Ασημακόπουλος 9624, Α. Κούρας 9166, Γ. Μανώλης 9167.

ΑΙΓΙΝΟΝ. — Θ. Ασημακόπουλος 9624, Α. Κούρας 9166, Γ. Μανώλης 9167.

ΑΙΓΙΝΟΝ. — Θ. Ασημακόπουλος 9624, Α. Κούρας 9166, Γ. Μανώλης 9167.

ΑΙΓΙΝΟΝ. — Θ. Ασημακόπουλος 9624, Α. Κούρας 9166, Γ. Μανώλης 9167.

ΑΙΓΙΝΟΝ. — Θ. Ασημακόπουλος 9624, Α. Κούρας 9166, Γ. Μανώλης 9167.

ΑΙΓΙΝΟΝ. — Θ. Ασημακόπουλος 9624, Α. Κούρας 9166, Γ. Μανώλης 9167.

ΑΙΓΙΝΟΝ. — Θ. Ασημακόπουλος 9624, Α. Κούρας 9166, Γ. Μανώλης 9167.

Θεοδόσης 9961, Χαρ. Παπαεργαζέου 9962, Ν. Αρμάκης (Γιορτσίδης) 9963.

ΣΙΝΗΑΙΑ (Κισσός). — Α. Καρανιζός 9144.

ΣΥΡΟΣ. — Μ. Δαπόντης 9179, Γ. Κωνσταντίνος 9245, Θ. Αγγερινός 9246, Γ. Καρανιζός 9247, Στ. Αποστολίδης 9248, Έμ. Αλφειοπούλου 9248, Καίτη Αρματζιάνη 9250.

ΣΥΡΟΥΠΟΛΙΣ. — Θ. Κωνσταντίνος 9129.

ΤΣΑΡΙΤΣΑΝΗ (Ελασσόνας). — Ζ. Γούρας 9013.

ΤΣΟΛΙΑΙΟΝ. Ν. Ίωαννίδης 9240, Π. Αποστολίδης 9241, Μ. Χαρτομαζιζίδης 9242, Έμ. Γρηγορίου 9297.

ΤΡΙΚΚΑΛΑ. — Κ. Σαϊδής 6455, Ε. Παλιανός 6456, Α. Φραγκοπούλου 6457, Σ. Μανώλης 6458, Α. Ζαϊνός 6459, Α. Κολέτσης 6460, Π. Αγγε

ΟΠΩΣ

Διαφέρει ένας γίγας
 από ένα νάνο
 τόσο διαφέρει και
 η γνησία

ΜΑΓΝΗΣΙΑ Σ. ΠΕΛΛΕΓΡΙΝΟ

από τας απομιμήσεις της

ΖΗΤΕΙΤΕ ΠΑΝΤΟΤΕ

ΤΟ ΣΗΜΑ γνησιότητας του προσκυνητού με την υπογραφήν PRODEL

ΜΑΓΝΗΣΙΑ
Σ. ΠΕΛΛΕΓΡΙΝΟ

ΚΑΘΑΡΤΙΚΟΝ - ΕΥΛΗΠΤΟΝ - ΕΥΓΕΥΣΤΟΝ - ΔΡΟΣΙΣΤΙΚΟΝ

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΔΙ' ΟΛΗΝ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ
 ΘΕΟΔΩΡΟΣ Σ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ
 ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ 6 - ΑΘΗΝΑΙ

